BESTSELLER

Jude Deveraux

VALUL ÎNALT

INCENDIAR, PLIN DE SENZUALITATE
ȘI UN SUSPANS SÎNGEROS...

JUDE DEVERAUX

VALUL ÎNALT

PROLOG

— Nu vreau să merg, rosti Fiona cu un zâmbet de gheață, apoi refuză să mai spună ceva, în timp ce-l privea pe omul din fața ei. Era o privire care de obicei oprea oamenii în loc. Cu tocuri, Fiona avea 1,80 m – şi când era nevoie îşi folosea fiecare centimetru al înălțimii sale pentru a intimida. James Garrett putea să fie cu câțiva centimetri mai mic decât ea, dar el era patronul Companiei.

— N-am spus să te duci dacă vrei, rosti el calm, cu ochii lui negri la fel de duri ca obsidianul cu care semănau. Am spus că te vei duce. Biletele sunt la secretara mea. Cu asta, coborî privirea spre birou, ca şi cum problema era deja rezolvată şi ea trebuia să părăsească încăperea.

Dar Fiona nu ajunsese acolo unde ajunsese, pentru că era o ființă timidă.

— Kimberly are nevoie de mine, afirmă ea hotărâtă, cu buzele atât de strânse, încât erau doar puțin mai vizibile decât o linie. Bărbia îi era ridicată în aşa fel, încât îl privea în vârful capului.

Unde i s-a dus oare tot părul? se întrebă ea.

— Kimberly poate... strigă James Garrett, apoi se linişti. Nu intenționa să-i spună să stea jos.

Nu intenționa să permită nimănui să-şi dea seama că suferă de complexul Napoleon, sau că această femeie înaltă îl făcea să se simtă... Stai jos! porunci el. Dar Fiona rămase în picioare.

— Trebuie să mă întorc la treabă. Kimberly are nevoie de câteva ajustări şi eu am nevoie să vorbesc cu Arthur despre proiectele pentru sezonul viitor.

James numără până la patru, apoi îi întoarse Fionei spatele şi se uită pe fereastră, la străzile întunecate, aflate cu douăzeci de etaje mai jos. New York-ul în februarie, se gândi el: friguros, vântos, mohorât. Şi el îi oferea primului lui director executiv o călătorie în Florida, iar ea refuza.

Întorcându-se spre Fiona, îşi îngustă ochii.

— Să ți-o spun altfel. Te duci la o partidă de pescuit cu acest om sau te despart de Kimberly pentru totdeauna. M-ai înțeles? Pentru o clipă Fiona îl privi fără să înțeleagă.

— Dar eu sunt Kimberly, rosti ea dezamăgită. Nu putem să ne despărțim.

James îşi trecu palma peste față.

— Trei zile, Fiona. Trei zile! Asta e tot ce-ți cer. Petreci trei nenorocite de zile cu omul acesta, apoi n-o să trebuiască să mai părăseşti străzile New York-ului niciodată. Acum du-te!

Împachetează! Avionul pleacă mâine dimineață devreme.

Fiona avea câteva mii de cuvinte de rostit, dar, la urma urmei, omul era şeful ei. Şi ameninţarea că i-o va lua pe Kimberly era mai mult decât putea ea să suporte. Kimberly şi familia acesteia erau viaţa Fionei. Avea şi prieteni, şi alte distracţii, dar Kimberly era totul. Kimberly era...

Gândurile Fionei încetară, când ajunse în faţa secretarei lui James Garrett. Odioasa femeie zâmbea ţinând biletele Fionei în mână.

— Bon voyage, rost femeia zâmbind maliţios. Ca de obicei auzise fiecare cuvânt rostit în biroul şefului. Toţi vom avea grijă ca Kimberly să fie bine învelită în fiecare seară. Sunt sigură că îi va fi îngrozitor de dor de tine.

Fiona trecu pe lângă ea cu tocurile ciocănind, apucă biletele şi îi zâmbi dulce.

— Ai obţinut avansarea, Babs? James Garrett era recunoscut pentru zgârcenia lui.

Secretara încercă să-i smulgă biletele, dar Fiona era prea rapidă; le ţinu strâns şi continuă să meargă. Trei zile, se gândi ea în timp ce picioarele ei lungi înghiţiră distanţa până la biroul ei. Trei zile prin mlaştini, printre crocodili şi... şi un bărbat care îi solicitase prezenţa.

— Cine dracului îşi închipuie că e? mormăi ea, în timp ce intra cu paşi mari în birou.

— Tu cine crezi că e? întrebă Gerald punându-i noile schițe ale lui Kimberly pe birou.

Acum îi venea greu să stea să le cerceteze. James Garrett s-ar putea să creadă că vor fi doar trei zile, dar pentru ea erau...

— O, drace! rosti privindu-şi ceasul. Era aproape şase şi în seara aceea avea loc dineul prilejuit de ziua de naştere a Dianei.

Uitându-se la asistentul ei, Gerald, Fiona începu să vorbească, dar el o întrerupse:

— Nu e nevoie să spui nicio vorbă; se ştie în toate birourile. Dar tu ştii de ce te vrea omul acesta pe tine? Vreau să spun, alt motiv decât cel obişnuit, pentru care un bărbat doreşte o... Se opri.

— Nu l-am întâlnit niciodată, nu ştiu nimic. Dar, şi mai rău, n-am avut timp să...

— Să-i cumperi Dianei un cadou? întrebă el cu ochi strălucitori, în timp ce scotea de la spate o cutie frumos ambalată. Pantofi Ferragamo, numărul şase şi jumătate, continuă el. Sper că nu te superi că mi-am băgat nasul în informațiile tale private, pentru a verifica mărimea şi...

Fiona nu era sigură dacă ar trebui să-i mulțumească, să-i dea o palmă, sau pur şi simplu să-l concedieze. Păstra totul

în calculatorul ei, inclusiv ce le plăcea, sau îmbrăcau, sau colecționau prietenele ei şi nenumărații ei parteneri de afaceri. Gerald ăsta i-a intrat în baza de date personală şi astfel şi-a depăşit îndatoririle de asistent executiv.

— De un lucru să nu-ți fie teamă, rosti Gerald în timp ce ea îşi scotea din dulap haina de blană de castor şi o ridica în sus. O să am eu grijă de Kimberly, împreună cu Sean şi Waren şi mă voi asigura ca schițele să intre în producție. De fapt, de ce nu-ți iei o vacanță, să stai puțin mai mult acolo? Am auzit că Florida e minunată în această perioadă a anului.

În silă, Fiona îşi puse haina; apoi pe prag se întoarse şi îi zâmbi lui Gerald. Deja stătea la biroul ei, privindu-i desenele.

— Schimbă-i un fir de păr lui Kimberly şi mă întorc cu un crocodil pe care îl încui în toaletă cu tine, rosti ea cu zâmbetul cel mai dulce, apoi se răsuci şi ieşi.

— În regulă, mai spune-mi o dată, rosti Diane, înainte de a-şi da capul pe spate şi a lua încă o înghițitură de tequila sec. Aceasta era a patra porție – sau poate a cincea. Unde trebuie să mergi, când şi de ce?

— Nu ştiu, răspunse exasperată Fiona, ridicând mâna spre chelner, pentru a-i mai aduce ceva de băut. Ştia că a

doua zi dimineața va regreta, dar astăzi fusese cea mai rea zi din viața ei. Totuşi acum, cele mai bune patru prietene ale ei din lume, se aflau aici şi voiau să împărtăşească cu ea evenimentele, deci...

Se uită cu drag la fiecare. Erau împreună de când erau puştoaice şi...

— Hei! Trezeşte-te! rosti Ashley. Nu fi prea sentimentală cu noi. Ce sunt toate poveştile astea?

Tipul e îndrăgostit de tine?

— Cum ar putea să fie? Nu l-am întâlnit niciodată, afirmă Fiona. Din ceea ce am auzit, are peste şaizeci de ani şi o figură de Moş Crăciun.

— Dar e bogat, nu-i aşa? afirmă Jean în timp ce-şi golea paharul cu ceai la gheață.

Ceai la gheață Long Island, amestecat cu vodcă, gin, rom şi tequila.

— Dacă nu e bogat acum, va fi imediat ce emisiunea lui va ieşi pe piață, apoi va...

— Scuză-mă, interveni Susa, întrerupând-o pe Fiona în timp ce ridica paharul de formă triunghiulară plin cu martini. În realitate, lui Susan nu-i plăcea să bea martini, dar paharele erau aşa de atractive, încât nu le putea rezista. Nu toate trăim în acest oraş fabulos şi nu toate...

— Da, da, rosti Jean râzând. Nu începe cu obişnuitul tău sunt-o-fetiță-sărmană-din-Indiana...

— Los Angeles, o corectă Susan. Era o glumă a celor două, care locuiau în Manhattan şi pentru ele orice loc situat la vest de Hudson, era ori civilizat ori nu exista.

— În regulă, calmați-vă, rosti Fiona ridicând mâinile în semn de pace. Am să vă spun tot ce ştiu.

— Dar e foarte puțin. Un tip din Texas, cu numele Roy Hudson, a creat o emisiune pentru copii denumită Raphael. Nu ştiu nimic despre el, cu excepția faptului că a obținut un asemenea succes la postul său local de televiziune, încât a fost cumpărată de unul din canalele naționale.

— Care? întrebă Jean.

— Ce contează? rosti Ashley. Aterizase cu o noapte înainte, venind de acasă din Seattle.

— PBS sau NBC?

— Asta e, interveni Ashley. Banii.

— Desigur. Nu despre asta e vorba întotdeauna?

— Intenționați să o lăsați pe Fiona să vorbească, sau nu? întrebă Susan.

— Nu mai sunt multe de spus, zise aceasta, în timp ce mai lua o gură din gin-tonic. Aşa cum se întâmplă întotdeauna în aceste treburi, se va face şi o concesionare, şi

firma Davidson vrea să încheie un contract pentru confecționarea jucăriilor ce apar în emisiunea omului. Simplu.

— Hmmmm! mormăi Jean. Dar ce legătură ai tu – şi Kimberly – cu această emisiune de televiziune?

— Ia mai spune cum se numeşte? Şi despre ce e vorba?

— N-am văzut înregistrările, aşa că n-am idee despre ce e vorba. Se numeşte Raphael, şi îmi imaginez că e vorba... Ei bine, de fapt habar n-am – astăzi am auzit de ea pentru prima oară. Fiona mai luă o gură bună din gin-tonic.

— Deci, de ce...?

— De ce a spus omul acela că va concesiona confecționarea jucăriilor Companiei Jucăriile Davidson, doar dacă mă duc eu personal cu el într-o excursie în Florida? De obicei, manierele perfecte ale Fionei nu-i permiteau să ridice vocea în public, dar confruntarea cu Garrett aproape că o scosese din minți. Nu ştiu! țipă ea, apoi se linişti, când Ashley îşi puse mâna cu unghii roşii pe încheietura mâinii ei. Tot ce ştiu este că acest tip din Texas a cerut ca eu să merg... a trebuit să înghită înainte de a putea spune în continuare... la o partidă de pescuit de trei zile, împreună cu el şi cu un ghid, cu numele Ace. Cu aceasta dădu peste cap ultima picătură din pahar, apoi ridică mâna spre chelner să-

i mai toarne.

Susan a fost prima care a izbucnit în râs. Îi scăpă din colțul gurii, într-un fel familiar celorlalte. Afirmau adesea că simțul umorului lui Susan le-a salvat existența.

— Ace-Asul? rosti Susan cu colțurile gurii contractate. Crezi că e unul din acei bărbați care-şi țin în portvizit fotografiile primei, a celei de a doua şi a celei de a treia soții? Şi fotografiile tuturor copiilor din toate căsătoriile?

— Şi fiecare fotografie cu o vechime de cel puțin douăzeci de ani, rosti Jean râzând.

— Fotografia lui Little Leroy serveşte acum la cinci din nouă furturi de maşini.

Acum toate râdeau şi Diane comandă ceva cu brânză şi multe calorii, pentru a o amesteca cu cartofii prăjiți. Încă nu reuşiseră să primească dineul comandat.

— Nu. Ace a fost pilot în cel de al doilea război mondial, îşi dădu Jane cu părerea. O să-i arate Fionei medaliile de război.

— Haideți, fetelor, rosti Ashley. E vorba de Florida. Probabil are o piele mai dură decât a aligatorilor cu care se antrenează. Şi tuturor femeilor le spune „dulceață" şi „baby".

— Şi tatuajele lui au fost făcute înainte de a fi la modă,

rosti Diana.

Fiona se aplecă în față.

— Ca de obicei, sunteți în afara problemei. Ace e splendid: înalt, bronzat şi frumos. Are de toate în afară de un lucruşor mic…

La aceasta, toate femeile râseră cu subînțeles.

— Dacă e mic, nu-l vreau.

— O, nu la asta mă refeream… toarse practic Fiona. Asta ajunge de mărimea unui… Oho! iată mâncarea, rosti ea zâmbind şi cu ochii verzi sclipitori, Jean râse.

— Atunci partea micuță trebuie să fie… Oprindu-se, privi în jurul mesei. Acum toate deodată, doamnelor, unu, doi, trei. Ridică brațele mimând un dirijor şi conduse corul.

— … Creierul lui, rostiră împreună.

— Ştii, Fac, spuse Ashley cu gura plină de cartofi, eu aş putea să stau trei zile cu un Adonis bronzat cu numele Ace.

— Pfui, interveni Fiona, îmi place ca un bărbat să aibă şi altceva, în afară de pectorali.

— Mie nu, afirmă Susan cu gura plină. Nu mi-a păsat niciodată dacă un bărbat are creier sau nu.

— O să-ți pese după ce-şi va scoate hainele – cum s-ar zice, rosti Fiona serioasă. Atunci nu vei mai rămâne cu nimic. Apoi va fugi cu o bambină blondă şi tu vei fi lăsată…

— Mai slăbiți-mă! rosti Diane. E ziua mea de naştere!

— Corect, zise Fiona scuzându-se. E ziua ta de naştere şi tot ce facem noi este să vorbim despre problemele mele.

— Unele dintre ele, sublinie Ashley. Trei zile în însorita Floridă, singură, împreună cu un trup frumos, fără creier…

— Şi cu tipul acela Roy şi cu încă un individ, care curăță peştele, zise Fiona cu un chicotit.

Între timp, Kimberly…

— Ooooooof, interveni un geamăt colectiv.

— Bine. Ştiu. Nu este permisă nicio discuție despre Kimberly.

— Da, afirmă Susan, hai să vorbim despre altceva.

— Sunt de acord, interveni Jean.

Pentru câteva clipe toate rămaseră tăcute.

— Deci care este celălalt nume al acestui Ace? Sau nimic nu se potriveşte cu „Asul”? întrebă Ashley plimbându-şi vârful degetelor pe marginea paharului.

Cu un suspin de dezgust, Fiona întinse mâna după mapa ei, scoase o hârtie şi o citi.

— Montgomery. Numele lui e Paul „Ace” Montgomery.

CAPITOLUL UNU

— Refuz să-l primesc în aceste condiții, rosti Ace privindu-l fix pe omul care îi întindea o planşetă cu hârtiile prinse cu o clemă, aşteptând să-i semneze de primire.

— Ascultă, domnule, eu nu sunt decât comisionarul şi nimeni nu mi-a spus nimic despre un ambalaj crăpat. Aşa că semnează aici, ca să pot pleca.

Ace îşi ținu mâinile de-a lungul trupului.

— Poate că nu poți să citeşti, dar eu pot, zise el. În acest contract e prevăzut cu litere mici că, odată ce accept transportul, răspunderea îmi revine mie. Asta înseamnă că dacă e spart, mă priveşte.

Dar, dacă am descoperit că e spart înainte de a semna, problema e a ta. Ai înțeles?

Pentru o clipă omul rămase deschizând şi închizând gura.

— Ştii ce se află înăuntru?

— Categoric că ştiu, deoarece eu sunt cel care l-am comandat. Şi am plătit pentru el, aş putea să adaug. Omul părea că tot nu înțelege.

— Atunci hai să ieşim de aici pentru a putea...

— Nu. Îl deschidem aici şi acum.

La aceasta, omul se uită la Ace îndelung, ca şi cum acesta

nu înțelegea unde se afla exact.

Erau în perimetrul de preluare a bagajelor de pe aeroportul Fort Lauderdale. În această clipă, nu erau decât câțiva hamali care luau de pe banda rulantă bagajele fără stăpân, dar în câteva minute, de pe scara rulantă din stânga putea să înceapă să se reverse toată mulțimea aflată în avion.

— Vrei să desfac aici obiectul ăsta? Acum? întrebă omul calm.

— Acum, afirmă ferm Ace. Dacă îl pui în transportorul meu, e al meu, aşa că trebuie să plătesc dacă e stricat şi am plătit destul până acum pentru el...

— Da, da, rosti omul plictisit, apoi se întoarse spre un puşti scheletic care stătea lângă Ace.

Puştiul era îmbrăcat cu aceeaşi uniformă cenuşie, cum era îmbrăcat şi tipul care dădea ordinele.

— Întotdeauna e aşa?

— Nu, uneori e o adevărată țeapă în fund.

— Sper că eşti bine plătit.

— De fapt... începu el, dar un apel lătrat din partea lui Ace îl opri.

— Tim! Vrei să pleci de lângă capătul lăzii? Nu vreau să-l atingă niciunul din băieții mei, până nu văd dacă e în bună

stare.

Cu spatele la Ace, comisionarul se strâmbă. Era obosit şi flămând şi mai rău, era singur.

Trebuia să despacheteze el însuşi afurisitul de obiect şi totul din cauza unei mici zgârieturi dintr-un colţ. Folosind o rangă, smulse o parte a lăzii lungă de 4,50 m şi acolo, zăcând pe un pat de granule din spumă de plastic se afla telecomanda. Cu un mic zâmbet hain, pe care se asigură că nu-l vede nimeni, băgă în buzunar telecomanda şi continuă să desfacă lada. Când ajunse la celălalt capăt, Ace era aplecat în partea opusă, privind înăuntru cu o încruntare concentrată pe figură.

— Psst, se adresă comisionarul puştiului în uniformă. Eticheta de pe buzunarul lui indica: Tim, Kendrick Park. Tim, rosti comisionarul şi îi dădu telecomanda.

— Asta e ceea ce...

— Linişte, ordonă omul. Nu-l lăsa să o vadă.

— Da, sigur, aprobă Tim cu ochii larg deschişi, arătând ca un puşti cu cel mai mare joc de Nintendo în mână.

— Dar să nu apeşi pe butoane, mai adăugă comisionarul, deoarece obiectul va începe să se mişte şi îi va speria pe toţi.

— Da? întrebă Tim, reuşind într-un fel să deschidă ochii şi mai mari. Dar nu putu să reziste ispitei, mai mult decât

Adam. În minutul în care lada fu deschisă suficient pentru a se vedea ce e înăuntru în capătul cel mai apropiat, Tim apăsă pe butoane – apoi fu extrem de satisfăcut când o femeie din spatele lui scoase un țipăt de groază.

— E în regulă, rosti Ace către mulțime, uitându-se la primii sosiți, care probabil umpluseră avionul şi acum veneau să-şi preia bagajele. Nu e real. E un aligator din fibre de sticlă, trimis nouă din California, pe care îl controlăm să nu aibă defecte. La aceste cuvinte, frica le părăsi fețele, dar nu arătară nicio intenție de a se apropia mai mult de banda rulantă a bagajelor. Ce tocmai văzuseră unii dintre ei, era ceea ce părea a fi capul enorm al unui aligator, ce se ridica dintr-o ladă de lemn şi îşi deschidea fălcile spre omul care îşi introdusese fără frică mâinile în ladă. Pentru că nimeni nu se mişca niciun centimetru în direcția bagajelor, Ace clătină din cap exasperat, apoi se întoarse şi apucă telecomanda de la Tim.

— N-ar fi mai bine să mă ajuți, decât să mă împiedici?

— Scuze, şefu, rosti Tim, dar nu părea să-i pară rău. N-am putut rezista. Obiectul arată foarte real.

— De asta m-a costat toți banii pe care i-am avut, bombăni Ace. Acum du-te la capătul celălalt şi controlează-i coada. Vezi dacă nu există şi altceva, nu doar o zgârietură.

Acum, că Ace şi Tim preluaseră inițiativa, comisionarul se sprijini de peretele din spatele lui folosindu-şi briceagul pentru a-şi curăța unghiile.

— Dar cum de nu ai pe aici un aligator adevărat? întrebă el. I-ai terminat pe toți cei vii? Râse de propria lui glumă. O mulțime de genți şi pantofi?

Ace a trebuit aproape să o împingă deoparte pe o femeie, care se aplecase pentru a vedea în interiorul lăzii ce-i stătea în drum.

— Kendrick Park e un sanctuar al păsărilor, rosti el ca şi cum asta explica totul.

Când omul păru uimit, Tim rosti blând.

— Nu-i place să țină nimic în cuşcă, totuşi aligatorii atrag mulțimea.

Omul cântări o clipă cele afirmate.

— Aha. Deci credeți că, dacă aduceți un aligator fals, o să atrageți turiştii, iar bătrânul Ivan ăsta n-o să verse lacrimi de crocodil din cauza singurătății. Nu-i aşa? Rânji de mica lui remarcă spirituală. Când Ace nu se obosi să răspundă, Tim interveni:

— Exact.

— Ai terminat de controlat, domnule Păsărar? întrebă comisionarul.

— Stricăciunea lăzii e pe fund. Aşa că, pentru o inspecție corectă, va trebui să-l scoatem afară şi să ne uităm pe burta lui.

— Exact ce-mi spune nevastă-mea în fiecare seară, rosti omul în surdină adresându-se lui Tim, care roşi şi chicoti. În acel moment şeful lui nu arăta ca şi cum ar fi avut chef de glume.

— Bine, Tim, apucă-l de coadă. Cu grijă. Nu vreau să-l stricăm. Bine, rosti Ace o clipă mai târziu, în timp ce se uita la uriaşa imitație de aligator, cum se întindea în toată lungimea ei pe pardoseală. Pare neatins.

— Deci acum vrei să semnezi asta, ca să pot să mă duc să-mi iau ceva de mâncare?

— În regulă, roşi Ace întinzând mâna, apoi trase adânc aer în piept înainte de a semna hârtia, care confirma că imitația îngrozitor de scumpă intra acum în responsabilitatea lui. Pentru o clipă ridică ochii la pasagerii avionului, care îi înconjurau. Erau tăcuți, obosiți după zborul de la New York, sau poate că erau doar copleşiți văzând ceea ce speraseră să vadă în voiajul lor în Florida.

Oricum, stăteau acolo privind spectacolul gratuit, în timp ce valizele nebăgate în seamă se roteau şi se roteau pe banda rulantă. Bine, deci hai să-l băgăm la loc în ladă, rosti

Ace. Tim, apucă-l de coadă şi eu de cap.

Pentru o clipă, Ace ezită încercând să-şi dea seama cum ar putea să apuce mai bine animalul, în următoarea secundă îşi vârî mâna, apoi tot brațul până la subsuoară, în gura aligatorului. Când un „oooohhh" colectiv scăpă mulțimii care privea, zâmbi. O să funcționeze, se gândi el. În partea cealaltă a statului, Disney făcea o avere cu animalele lui false, în timp ce fermierii de aici, din Fort

Lauderdale, de abia puteau să-şi hrănească aligatorii lor de 250 de kg fiecare. Să determine mamele, tații şi copiii să dorească să vadă un stol de flamingo, era o acțiune lipsită de profit – şi contul lui gol din bancă putea să o dovedească.

În timp ce Ace şi Tim puneau giganticul aligator din fibre de sticlă înapoi în ladă, nimeni dintre ei nu văzu copilaşul curios care se strecurase printre valize şi pusese mâna pe telecomanda pe care Ace o aşezase cu grijă pe cutia lui de scule. Băiețelului, cam de un an şi jumătate, îi plăcea să apese pe butoane.

— Infern însângerat, bolborosi Fiona în timp ce cobora din avion. Suferise de mahmureală de vreo două ori în viața ei, mai ales în timpul colegiului, dar nu ca acum. Nu numai că o durea capul, dar putea să-şi simtă cele mai mici oase din glezne. Adormise în avion şi însoțitoarea de bord

trebuise să o trezească, ceea ce o făcuse să fie ultima care a coborât.

Atârnarea rucsacului de umăr îi provocă o şi mai mare durere. Ea şi restul Celor Cinci, aşa cum se porecliseră ele pe când erau puştoaice, sărbătoriseră până la ora două dimineața, râzând zgomotos de orice, dar mai ales de Fiona, care trebuia să meargă la o partidă de pescuit.

— Tu? rostise Jean. Nu pot să mi te imaginez la o depărtare mai mare de patru kilometri de mani-chiuristă. Jean era sculptoriță şi mâinile ei arătau veşnic crăpate şi neîngrijite. Dar toate celelalte patru femei ştiau că Jean nu avea nevoie să facă nimic pentru a trăi: avea capital.

În timp ce Fiona păşea prin aeroport, lumina strălucitoare ce trecea prin geamurile uriaşe o făcu să-şi ascundă ochii şi să scotocească prin geantă după ochelarii de soare, pe care îi cumpărase în aeroportul Laguardia. La New York i se păruseră aşa de întunecați, încât de abia putuse să vadă prin ei. Dar acum, strălucirea luminii îi făcea să pară sticlă transparentă.

Aeroportul părea gol, în timp ce îşi târa picioarele mai departe, cu capul îndurerat plin de nimic altceva decât de gânduri negre. Cum va reuşi să supraviețuiască în următoarele trei zile? Oare omul acela o să-i ceară să curețe

peşte?

Când păşi pe scările rulante, ce duceau jos la banda transportoare, mişcarea o făcu aproape să vomite. Repede, răscoli prin geantă după o batistă, pe care o ținu la gură. De ce era aici şi ce voia omul acela, Roy Hudson, de la ea? Şi de ce în Florida? Şi dacă era vorba de Florida, de ce nu pe o plajă particulară frumoasă şi curată? De ce a insistat să meargă în mlaştini, sau în altă parte, pentru a căuta...

Deoarece Fiona îşi ținea batista la gură şi ochii închişi, coborî scara rulantă fără să vadă mulțimea privitorilor tăcuți de jos. Şi când ajunse, aproape se izbi de un burtos fără prea mult păr.

— Iertați-mă, rosti ea cu o voce la fel de uscată, cum se simțea şi creierul ei.

Omul ridică ochii la ea şi fața i se lumină.

— Oricând, rosti el, apoi făcu un pas lateral, pentru ca ea să poată vedea la ce se uitau toți.

Mai târziu, Fiona explică faptul că nu se gândise deloc, acționase doar. Ceea ce văzu – ochii ei clipind în spatele ochelarilor întunecați, cu mintea plină de mlaştini şi aligatori şi cu gândul la părăsirea statului Florida – fu un bărbat cu brațul mâncat de un aligator enorm. Pentru că acesta începuse să-şi vânture coada şi să-şi mişte capul

dintr-o parte în alta, omul strigă ceva neinteligibil încercând să se elibereze de reptila atacatoare.

La şcoală, Fiona fusese eleva cu reacția cea mai rapidă în orice joc pe echipe, indiferent dacă era vorba de fotbal, sau altceva, şi acum nu pierdu timpul. Lângă ea se afla o femeie cu un cărucior cu bagaje, în vârful cărora era o sacoşă roz conținând o minge de bowling, cu numele Dixie brodat pe ea. Fără să mai stea pe gânduri, Fiona înhață sacoşa şi o aruncă cu toată forța cam pe la mijlocul aligatorului.

Nu era pregătită pentru ceea ce se întâmplă în continuare. Aligatorul făcu explozie! Nu şi-a deschis gura şi n-a dat drumul victimei. În loc de asta se iscă un zgomot infernal, apoi întreg obiectul acela verde şi oribil păru că se dezagregă în mii de bucăți, care zburară prin tot aeroportul.

În timp ce Fiona rămase într-o tăcere uluită, restul oamenilor din aeroport părea că a înnebunit.

Brusc se auziră țipete şi strigăte: Bombă! Bombă! apoi se declanşară sirenele şi lumea începu să alerge.

Nemişcată, fără să înțeleagă încă ce se întâmplase, Fiona îşi scoase ochelarii şi se uită la ceea ce crezuse ea că e un aligator. Un om venea spre ea cu un şir dublu de dinți agățați de antebraț.

Ochii ei erau fixați pe dinții cei ciudați, dar când se uită la

om pentru a-l întreba de ce poartă dinții cu el, văzu că era furios şi că venea după ea.

Instinctiv, Fiona, făcu un pas înapoi, unde dădu peste căruciorul cu bagaje al femeii care avusese sacoşa cu mingea de bowling. Dar acum femeia plecase, probabil pentru a se alătura tuturor celorlalți, care țipau şi alergau frenetic spre ieşire.

— Doamnă, am să te ucid, rosti omul, în timp ce mâinile lui se întindeau spre gâtul Fionei.

Dar dinții aligatorului şi ceea ce părea să fie un glob ocular ieşit în afară, alunecară de-a lungul mâinii, astfel încât acum dinții şi mâinile ucigaşe se îndreptau spre gâtul ei. Fiona deschise gura pentru a țipa, dar nu ieşi niciun sunet.

Apoi, exact înainte ca omul să o apuce, doi paznici ai aeroportului şi un băiat cu părul roşu îl înhățară, cu dinți cu tot, şi-l traseră deoparte.

— Mulțumesc foarte mult, rosti Fiona când un al treilea şi al patrulea paznic o ajutară să se ridice în picioare. Omul acesta ar trebui arestat. E un pericol pentru societate şi dacă nu... O clipă!

Ce-ți închipui că faci?

Paznicul trăsese mâinile Fionei la spate şi îi aplica nişte

cătuşe pe încheieturi.

— Te reținem până vine poliția, asta facem. Omul acesta spune că eşti cea care a aruncat bomba. De abia îl auzea, peste cacofonia zgomotelor făcute de oamenii din aeroport, alergând în toate direcțiile şi strigând numele altora, pe care nu-i găseau.

— Bombă? țipă ea. Am aruncat o sacoşă cu o minge de bowling într-un aligator care mânca brațul unui om.

— Mda, ai dreptate, rosti unul dintre gardieni. Avem aligatori târându-se prin toate aeroporturile, aici în Fort Lauderdale. Îi amuză ia nesfârşit pe turişti.

— Dar puteți întreba…

— Păstrează-te pentru poliție, interveni al doilea gardian, în timp ce amândoi o trăgeau spre ieşire.

— Dar ce se întâmplă cu bagajul meu? Trebuie să-l sunați pe şeful meu din New York. El poate…

— A! New York! rosti primul gardian, ca şi cum aceasta explica totul.

Înainte ca Fiona să mai poată scoate un cuvânt, fu luată pe sus de cei doi şi condusă la o maşină marcată Securitatea Aeroportului. Exact ca la televizor, omul îi lăsă capul în jos, ca să nu se lovească de partea de sus a portierei, în timp ce o ajută să intre cu forța înăuntru.

Tremurând de oboseală, Fiona se aşeză pe aşternutul murdar al patului şi privi telefonul de pe dulăpiorul ieftin şi ponosit de alături. Pentru că nu-şi făcuse apariția până la ora şase, hotelul elegant unde se presupunea că va sta îi anulase rezervarea. La început încercase politicos să le explice că fusese la închisoare în ultimele şase ore, dar când văzu cum tânăra funcționară se dădu înapoi, ca şi cum Fiona era o criminală, încercă să amenințe. Dar nici asta nu duse nicăieri şi în curând apăru managerul şi o rugă să plece.

Aşa că, acum se afla în ceea ce părea cel mai deplorabil motel din toată Florida. Era ora patru dimineața şi în două ore trebuia să se întâlnească cu Roy Hudson.

Protejându-şi mâinile cu o batistă (pentru că cine ştie ce fel de persoană folosise ultima dată telefonul) apăsă pe butoane, pentru a-l suna pe Jeremy.

Când vocea lui somnoroasă răspunse, Fiona izbucni în lacrimi.

— Cine e la telefon? E o farsă? Ar fi mai bine să răspunzi! ceru Jeremy cu putere, în timp ce

Fiona încerca să se adune.

— Eu sunt, reuşi să şoptească. O, Jeremy, tocmai am avut...

— Fiona, tu ştii cât e ceasul? În trei ore trebuie să mă scol şi să mă duc la treabă.

— Eu n-am dormit deloc. O, Jeremy, am fost la închisoare.

Asta îi captă atenția şi ea şi-l putu imagina ridicându-se şi luând o țigară. Aşteptă o clipă, până când auzi declicul brichetei, apoi pe el inhalând.

— În regulă, ascult, rosti el cu vocea lui de avocat. Poate că nu-i plăcea o prietenă care-l suna înainte de ivirea zorilor, dar un client în necaz era altă problemă. După ce ascultă timp de aproximativ zece minute explicațiile semiisterice ale oribilei ei întâmplări, Jeremy o întrerupse. Ți-au dat drumul? Fără nicio acuzație?

— De ce ar fi putut să mă acuze? Vocea Fionei se ridică cu un ton. Am crezut că îi salvez viața omului aceluia. Nu că ar fi valorat cine ştie ce. Ți-am spus că smucitul ăla nerecunoscător a încercat să mă omoare? Ar trebui să-l dau în judecată.

— Aha. Iată cuvântul. Dar el intenționează să te dea pe tine? Şi ce spui de oamenii din aeroport? A fost vreunul accidentat în timpul panicii create de tine? Atac de cord? Au fost chemate ambulanțe?

— Jeremy! De partea cui eşti tu?

— A ta, desigur. Omul acela a spus că intenționează să te dea în judecată pentru că i-ai distrus aligatorul?

— Nu ştiu. Nu-mi amintesc. După ce am ajuns la secția de poliție, ne-au despărțit. O, Jeremy, a fost aşa oribil! Mi-aş fi dorit să fii aici şi să mă iei în brațe. Omul acela...

El o întrerupse.

— Altcineva a menționat ceva despre vreun proces? Ce spui de personalul aeroportului? Ai provocat isterie în masă, aşa că mă îndoiesc să trateze asta cu uşurință.

Fiona îşi trecu mâna peste față. Nu mai era nicio speranță să mai fi rămas ceva machiaj.

— Jeremy, te-am sunat ca prieten al meu, nu ca avocat.

— Poate că vei avea nevoie de amândoi, deci fii bună te rog şi răspunde la întrebările mele.

O parte din ea voia să fie alintată, luată în brațe şi legănată, cât de bine se putea asta prin telefon, dar altă parte era normală şi sensibilă. Inspiră profund.

— Femeia, a cărei sacoşă cu mingea de bowling am folosit-o, a venit la secția de poliție şi a spus că trebuie să-i cumpăr una nouă. Şi bila a fost lovită.

Jeremy dădu drumul fumului, aşa de repede că aproape tuşi.

— I-ai deteriorat bila de bowling?

— Nu te lega de mine, îl repezi Fiona. Am auzit totul de la polițistul acela oribil. Bănuiesc că trebuie să fi pus o groază de furie în azvârlitura aia, deoarece am lovit obiectul... Obiectul acela, destul de tare.

— Suficient cât să deteriorezi o bilă de bowling, rosti Jeremy minunându-se. Aminteşte-mi să nu te las să te înfurii niciodată pe mine. Deci, ce ai făcut în legătură cu sacoşa şi bila femeii? Şi, apropo, de ce nu m-ai sunat de la secție?

— Pentru că spuneau că nu sunt arestată, că sunt doar „oaspetele" lor, până când treaba e lămurită, ca urmare nu aveam nevoie de un filfizon de avocat din New York.

— Trebuie să dovedeşti asta. Ai putea să ai un motiv pentru a-i da tu în judecată.

— Nu vreau să-i mai văd niciodată, i-am dat femeii un cec de trei sute de dolari...

— Ce ai făcut?!?

— Am plătit bila deteriorată, aproape zbieră Fiona în telefon. Nu asta m-ai întrebat?

Pentru o clipă, Jeremy nu mai vorbi.

— Vrei să te calmezi?

— Cum aş putea să mă calmez? în primul rând n-am vrut să o părăsesc pe Kimberly; Garrett mă obligat să plec. Iată

că există cineva, pe care mi-ar plăcea să-l dau în judecată. M-a amenințat că, dacă nu plec în călătoria asta, mă desparte de Kimberly pentru totdeauna. Poate să facă asta?

— E şeful tău, rosti Jeremy strivindu-şi țigara. În ce mă priveşte, se gândi el, ar fi o mare uşurare dacă Fiona ar fi fost despărțită de Kimberly. Ascultă, Fac, dulceață, am nevoie de încă puțin somn. Se pare că nu eşti într-un necaz serios, dar dimineață am să-i dau telefon unui prieten al meu de acolo, să-l rog să te sune. O să te asigure că nimic rău nu ți se poate întâmpla. Vocea lui se îmblânzi. Acum vreau să te duci să faci o baie lungă şi fierbinte, apoi să te bagi în pat şi să mă visezi pe mine.

Până la urmă, Fiona zâmbi. Parcă nu ar fi zâmbit de zile întregi, poate chiar de ani.

— Mi-ar plăcea, rosti ea blând, sprijinindu-se de căpătâiul patului. Dar obiectul acela crăpat aproape ieşi din ramă, aşa că trebui să se ridice repede şi să-l sprijine să nu cadă, astfel că mişcarea îi tăie elanul. Dar nu pot, rosti cu un scâncet de fetiță. Trebuie să mă întâlnesc cu bătrânul acela, Roy Hudson, exact într-o oră.

— Nu poți să-l suni şi să amâni întâlnirea?

— E vorba – înghiți în sec – de pescuit. Când mergi la pescuit, trebuie să ieşi cu barca foarte devreme. Poate că

treaba asta dezgustătoare mă va ajuta să aţipesc după-amiază; nu ştiu. Dar trebuie să fiu acolo foarte curând.

— În regulă, calmează-te. Omul acesta, Hudson, e bogat, aşa că sunt sigur că are o ambarcaţiune cu echipaj. Probabil un yaht. Crezi că ai putea să te descurci pe un yaht? Să te serveşti cu ceva de băut? Să stai la soare?

— În primul rând, băutura e cea care m-a băgat în mizeria asta, iar soarele nu are să-mi atingă pielea, ca să mă facă să arăt de patruzeci sau şaizeci de ani, şi...

— Bine, fă cum crezi mai bine. Fii nenorocită dacă asta vrei. Doar spune-mi unde o să fii, pentru ca prietenul meu să te poată contacta.

— Voi fi la Kendrick Park, până voi da peste vasul acela. Cred că e un sanctuar al păsărilor şi, fii atent, dacă n-am avut destule probleme, unul din oamenii de pe vas se numeşte Ace. Când

Jeremy rămase tăcut, Fiona vorbi din nou. Nu crezi că e caraghios?

— Nu în mod deosebit. Ce nu e în regulă cu numele ăsta?

Se gândi să-i spună la ce concluzie au ajuns Cele Cinci în legătură cu omul acela, dar lui Jeremy îi plăcea de Cele Cinci, tot atât de mult cât îi plăcea şi de Kimberly. Cred că poate fi ceva prea preţios.

— Sunt sigur că e. Ascultă, dulceață...

— Da, ştiu, ai nevoie de somnul tău de frumusețe. Ți-am spus că atunci când mi-am cerut valiza, mi-au spus că au incinerat-o? La urma urmei, s-au înspăimântat deja de o bombă în ziua aceea, aşa că nu mai aveau nevoie de încă una. Sunt aici cu hainele pe care le-am avut pe mine şi ceea ce am în geantă.

Jeremy căscă.

— Dacă le cunosc eu bine pe femei, obiectul acela e plin de tot ce ai nevoie pe o insulă pustie, timp de o săptămână.

Strângând din buze, Fiona se uită fix la telefon. Comentariul lui şovin punea capăt discuției şi toată grija şi preocuparea lui fuseseră în legătură cu problemele legale. Nu-i oferise nici măcar un cuvânt de simpatie, pentru toate prin câte trecuse. Cu atât mai puțin un umăr pe care să plângă!

— Cel puțin, fotografia ta se afla în bagajul ars, rosti ea şi puse receptorul jos. Dar afirmația n-o făcu să se simtă mai bine. Mai avea o oră şi jumătate de pregătire, înainte de întâlnirea cu Roy Hudson.

CAPITOLUL DOI

Era ora şase într-o dimineață de iarnă, dar era deja suficientă lumină pentru ca Fiona să-şi folosească ochelarii de soare. Desigur, noaptea petrecută într-o secție de poliție, în timp ce se recupera dintr-o mahmureală ce ar fi ucis o persoană mai slabă, nu o ajuta deloc.

Se pare că secretara lui James Garrett „uitase" să-i dea Fionei numele şi numărul maşinii de serviciu, ce trebuia să o ducă la Kendrick Park, astfel că Fiona luă un taxi. Încă un articol de adăugat, pe lista ofenselor pe care le-am suferit deja, în această călătoriespre-iad, se gândi ea.

Taxiul o lăsă lângă ceea ce părea a fi o junglă de nepătruns.

— Cred că e o greşeală. Locul pe care-l caut se presupune că e un parc.

Taximetristul ridică din umeri.

— Asta e adresa, rosti el arătând spre un indicator mic, decolorat de soare, de lângă ceea ce părea a fi o deschizătură în massa verde a junglei.

În silă, Fiona plăti şi coborî din maşină.

— Ar fi mai bine să fii atentă la pantofi, rosti şoferul înainte de a demara râzând.

La o cercetare mai atentă, descoperi o cărare lată cam de un metru ce şerpuia printre tufişuri, dar era acoperită de un strat gros de nisip.

— Sigur, bombăni ea. La ce să mă fi aşteptat? La un trotuar? O, Fiona, ce simț al umorului ai!

Era îmbrăcată cu ținuta ei de la New-York: jachetă neagră de lână, bluză de mătase albă, fustă neagră scurtă, ciorapi negri şi pantofi negri cu tocuri înalte. În valiza ei adusese echipamente drăguțe, perfecte pentru a fi îmbrăcate pe un vas, dar acum sunt cenuşă, se gândi ea cu o strâmbătură. Poate că în locul acesta era vreo prăvălie de cadouri şi va putea să cumpere cel puțin o pereche de tenişi.

Dar cu cât avansa mai mult, cu atât locul părea mai părăsit. Nu e chiar Disney, se gândi ea.

Apoi văzu un mic chioşc, ce părea să fie casă de bilete, dar acolo nu era nimeni, aşa devreme dimineața. Mai departe mai era o clădire, care arăta ca şi cum un vânt bun ar fi putut să o pună la pământ.

Ce loc jalnic, se gândi ea, croindu-şi drumul prin nisip, dar continuând să poarte pantofii cu toc. Făcându-şi umbră cu mâna, se uită prin fereastra clădirii. Pe o latură era un bar de modă veche cu răcoritoare şi cu scaunele acoperite cu plastic roşu uzat, iar de cealaltă parte, ceea ce părea să

fie un magazin de cadouri.

Fiona şterse praful de pe geam şi privi mai atentă. Tot ce putu să vadă înăuntru erau obiecte legate de păsări. Erau fotografii cu păsări, păsări din plastic, păsări de pradă uriaşe, afişe cu păsări, păsări sculptate în piatră. Chiar şi registrul de încasări avea pictate pe el păsări.

Întorcându-se, se sprijini o clipă de construcție, îşi scoase pantofii şi îi scutură de nisip.

Singura încălțăminte potrivită într-un loc ca acesta erau labele palmate.

Cu o privire spre ceasul ei, văzu că era aproape şase şi jumătate. Unde era toată lumea? La gândul acesta, aproape izbucni în plâns, deoarece probabil că ei se aflau încă în pat, dormind.

Deodată, crezu că vede o mişcare în verdeața abundentă.

— Dacă e un aligator, mă arunc asupra lui, rosti ea tare, apoi se mişcă prudentă spre ceea ce părea o siluetă de om. Stătea aplecat peste ceva. Nu putea să vadă prea mult din el, doar spatele şi un colț din urechea dreaptă. Scuză-mă, rosti ea încet, dar omul se pare că n-o auzise. Scuză-mă!

rosti mai tare.

— Nu sunt surd! zise acesta întorcându-se pe jumătate, apoi se răsuci brusc. La dracu'! Uite ce m-ai determinat să

fac. Nu ştii ceva mai bun, decât să te furişezi pe la spatele oamenilor? Ce faci aici aşa devreme? Nu deschidem până la nouă.

Cu asta îi întoarse din nou spatele ținând în mână o pasăre înaltă, cu picioare lungi. Pentru o fracțiune de secundă, Fiona observă că şi omul era înalt, nu mai înalt decât ea, ceea ce era bine.

— Bună, eu sunt... rosti ea întinzându-i mâna, apoi îl recunoscu.

— Tu! strigară amândoi deodată. El îşi reveni primul.

— Ai venit să-ți ceri scuze. Nu le accept. Singurul lucru pe care l-aş accepta de la tine ar fi un cec.

— Scuze? Ai înnebunit? rosti Fiona cu furia ajungându-i brusc la punctul de fierbere. Ți-am salvat viața aia a ta neînsemnată.

— De la ce? De la moartea provocată de plastic? Ascultă, doamnă, nu ştiu de ce ai venit aici, dar vreau să pleci imediat.

— Pentru informarea ta, deşi nu te priveşte deloc, mă întâlnesc cu cineva. Ai ucis pasărea aia?

El îi dădu drumul păsării şi aceasta o luă la goană printre tufişuri.

— Cu cine te întâlneşti?

— Cu Roy Hudson, răspunse ea sperând din toată inima ca Hudson să fie proprietarul acestui loc, astfel încât ea să poată face ceva, pentru a-l concedia pe acest individ. Şi cu Ace.

— Ace? rosti omul şi fața i se îmblânzi.

Acum îl avea la mână. Poate că Ace o să-i tragă o bătaie.

— Da, Ace. El şi Roy trebuie să se întâlnească cu mine, să mergem la pescuit.

— Adevărat? Atunci ce faci aici? Intenționezi să foloseşti cormorani la pescuit?

La aceasta nu putu decât să clipească. Ce fel de glumă specială era asta, în Florida?

— În mod cert, eşti îmbrăcată exact pentru pescuit, adăugă el uitându-se la ea de sus până jos.

Ar fi vrut cu ardoare să-i aplice un croşeu, care să-l pună la pământ.

— Cel puțin tu eşti îmbrăcat cu altceva astăzi, nu cu un şir de dinți. La această replică, aproape fără niciun sens, se întâmplă să se uite la cămaşa lui.

Brodat pe buzunar se vedea: Ace, Kendrick Park. Deci asta e, rosti ea, apoi îşi aruncă mâinile în sus şi începu să se îndrepte spre intrare. M-am săturat. Am ajuns la limita suportabilității.

Mă întorc înapoi la New York, unde oamenii sunt în siguranță.

— Fiona, se auzi o voce din spatele ei, mai bătrânicioasă, dar şi mai prietenoasă, însă ea nu se opri şi continuă să meargă spre ieşire. Dulceață, te-aş recunoaşte oriunde, rosti omul şi o apucă de braț oprindu-i orice mişcare.

— Lasă-mă să ghicesc, rosti ea cu deosebit sarcasm. Eşti Roy Hudson.

— Exact, micuță doamnă. Acum vino aici şi fă cunoştință cu restul echipajului.

Roy Hudson era cam de şaizeci de ani şi arăta la fel de alintat ca Winnie cea Scârboasă, cu care semăna într-un fel. Fiona simțea nevoia să-l întrebe dacă are predilecție pentru dulceață, sau are un prieten căruia îi place.

— Acesta e Ace Montgomery şi e proprietarul acestui micuț şi bătrân parc.

— Merită fiecare centimetru pătrat, rosti Fiona în timp ce-i zâmbea mâinii întinse a lui Roy şi-l privea în ochi pe proprietarul ruinatului Kendrick Park. Dar fără să-i întindă mâna.

— Ne-am cunoscut deja, rosti Ace cu buza superioară ridicată într-un rânjet şi privind-o din nou pe Fiona de sus până jos. Domnişoara Burkenhalter şi cu mine am avut... o

confruntare, la aeroport.

— Ce minunat, rosti Roy, apoi îi dădu o palmă Fionei pe spate, atât de puternică încât aproape căzu peste Ace. Sunteți gata de plecare? Am o maşină care aşteaptă, şi vasul pregătit.

— Domnule Hudson, rosti Fiona fermă. Cred că e o greşeală. Ştiu că ai vorbit cu Garrett şi că m-ai solicitat pe mine, dar eu pur şi simplu habar n-am despre nimic, nici despre comerțul cu cifre şi acțiuni, sau despre animalele împăiate, sau despre orice altceva ce vrei să vinzi. Şi de asemenea, nu ştiu nimic despre pescuit. Aşa că, dacă nu te superi, cred că am să mă retrag din această excursie şi am să mă întorc la oraş.

Băgându-şi mâna în buzunarul exterior al rucsacului, scoase celularul. Adevărul era că, murea de dorința să le spună Celor Cinci că a avut dreptate: Ace era de-a dreptul superb: păr negru, ochi negri, un trup... Şi e la fel de rău când pierde, cum am presupus, se gândi ea în timp ce îşi aruncă privirea înapoi, la magazinul de cadouri.

În timp ce ridică degetul pentru a apăsa pe butoane, se uită la Ace.

— Nu-ți fie frică, e real, nu o imitație din plastic, înainte ca Ace să poată răspunde ironiei ei.

Roy începu să râdă.

— Asta trebuie că ține de întâlnirea pe care ați avut-o ieri. Dar mai avem destule zile înainte, ca să-mi spuneți totul. Cu asta înconjură cu brațul umerii Fionei şi o întoarse ferm dinspre ieşire şi tot atât de ferm îi ținu brațul, pentru a o împiedica să folosească telefonul. Acum, dulceață, ceea ce îți cer este ceva despre care trebuie să vorbim. Dar nu acum. Întâi avem nevoie de puțină distracție.

În tot timpul acestui schimb de cuvinte, Ace se uitase la Fiona cu atât de mare ostilitate, încât, dacă circumstanțele ar fi fost altele, ei i-ar fi fost frică. Dar în această clipă, mintea îi era prea plină de planuri, pentru a-i mai fi frică de ceva. Se depărta cu un pas de Roy, în timp ce realiza că trebuia să iasă din această situație. Chiar şi Garrett ar înțelege, dacă ar pleca, după tot ce a pățit. Nu trebuia decât să-i menționeze problema unui „proces” şi va ierta totul.

— Cred că avem nevoie să-i facem rost acestei doamne de altă îmbrăcăminte, nu-i aşa, Roy? întrebă Ace cu o voce plină de amabilitate. Dar strânsoarea de fier pe care o exercită asupra antebrațului Fionei, era oricum, numai amabilă nu.

— Nu mai stau aici, şuieră ea, apoi se întoarse să-i zâmbească lui Roy. Ar fi mai bine să nu-l înfurie pe omul

care era proprietarul lui Raphael, nu, când Garrett voia aşa de mult să preia franchiza. Îi va explica doar că vor trebui să amâne mica lor excursie pentru altă dată – de preferat după ce acest om, Ace, va putrezi în pământ.

— Am ceva de îmbrăcat pentru ea, rosti tare Ace către Roy; apoi în urechea Fionei: ori vii cu mine, ori vom petrece această după-amiază cu avocații mei discutând despre cum intenționezi să plăteşti bunul pe care mi l-ai distrus.

Lui Jeremy nu i-ar plăcea asta, se gândi ea, apoi în ochi îi apărură lacrimi, în timp ce mâinile omului se înfigeau şi mai tare în carnea ei.

— Eu, vai, cred că trebuie să îmbrac altceva, murmură ea către Roy, apoi încercă să țină pasul cu mersul maniacului proprietar de parc. Odată ce fură în afara vizibiliății lui Roy – în afara civilizației, se gândi ea în timp ce plantele se închideau peste ei – se opri şi-şi smulse brațul din strânsoarea lui Ace. Există legi împotriva acestui fapt, şuieră ea către el, astfel încât Roy să nu audă.

Ace făcu pasul ce îi despărțea şi aproape îşi lipi nasul de al ei.

— Există legi şi împotriva distrugerii proprietății private. Avocatul meu spune că am fost nebun, că nu ți-am intentat proces. Ai idee cât m-a costat aligatorul acela?

— Preț cu ridicata, sau cu amănuntul?

În mod evident, omul nu avea simțul umorului. La vederea furiei de pe fața lui, ea făcu un pas înapoi. Cu muşchii maxilarului încordați la maximum, Ace o apucă de încheietura mâinii şi pe jumătate o trase spre ceea ce ar fi putut fi numită o cărare. Deoarece era lată doar de şase centimetri, plantele îi zgâriară brațele şi era sigură că-i vor rupe ciorapii. Mergea prin nisip de atâta vreme, încât începuse să simtă că era normal să-i fi intrat şi printre degete.

— Unde mă duci? întrebă ea, dar el nu făcu decât să o tragă mai departe, fără să spună nimic.

Până la urmă ajunseră într-un luminiş din „junglă", unde se afla o căsuță mică, fațada ei fiind dotată cu uşi cu plasă de la acoperiş până la pământ. Ace deschise o uşă şi o trase printr-o cameră lungă şi îngustă, apoi deschise altă uşă şi îi arătă un pat.

Pentru o clipă, Fiona simți o teamă reală. Dacă trebuia să țipe, nimeni n-ar fi auzit-o. Era complet singură cu nebunul ăsta de legat.

— Nu te flata singură, rosti Ace cu o strâmbătură. Nu eşti genul meu. Mie îmi place ca femeile să fie femei, rosti el, apoi dispăru într-un dulap.

Fiona îşi reveni imediat. Nimic nu alunga mai bine frica, precum atacul asupra feminității cuiva.

— Şi ce dracu se presupune că înseamnă asta? întrebă ea depărtându-se de pat.

— Iată, rosti el şi îi aruncă pe pat o pereche de jeanşi şi o cămaşă albă de bumbac. Îmbracă-te.

Ea se uită la cele două articole de îmbrăcăminte.

— Hainele tale? Vrei să mă îmbrac cu hainele tale? Tonul ei spunea că mai curând ar îmbrăca ceva infectat.

Nu era pregătită pentru reacția lui. La fel de rapid ca limba de şarpe, o apucă de umeri şi o lipi de un perete.

— Ascultă-mă, Domnişoară Fiță de New-York, am avut tot ceea ce pot lua de la tine. Ai distrus ceva ce mi-a luat mie şi tuturor celorlalți din acest parc trei ani, pentru a aduna banii cu care să-l cumpărăm. Şi nu ți-a păsat nici măcar un pic că ai făcut-o. Tot ce am auzit este că nu-ți place aici şi că acest loc nu se ridică la standardele tale newyorkeze. Deşi nu părea posibil, se apropie şi mai mult de ea şi trebui să se aplece pentru a-şi lipi aproape nasul de al ei. Vreau să mă asculți şi să mă asculți bine. Nu-mi pasă de ce te afli aici, sau ce vrea Roy Hudson de la tine. De tot ce-mi pasă este ca în următoarele trei zile – în această călătorie pe vas – el să se hotărască dacă vrea să investească în acest parc

ceva din profiturile emisiunii lui de televiziune. Acest loc s-ar putea să nu ți se pară prea important – ai dat de înțeles foarte clar – dar în ce mă priveşte, e viața mea. Vocea lui scăzu în intensitate. Aşa că ajută-mă, dacă ratezi această călătorie cu aroganța ta de fată răsfățată, voi pretinde drept daune tot ce ai, tot ce vei câştiga şi tot ce plănuieşti să laşi copiilor tăi. Am fost destul de clar?

Făcu o pauză, dar când Fiona nu răspunse, o apăsă şi mai tare de perete. Ea simțea presiunea mâinilor lui mari şi realiza forța trupului său solid, aşa de apropiat de al ei. Nu avusese contacte intime decât cu Jeremy, iar acesta era cam cât jumătate din acest om.

— Da, reuşi să scoată de pe buzele ei uscate. Am înțeles.

— În regulă, afirmă el apoi se depărtă cu un pas dar, cum considera că ea nu se mişcă destul de repede, se întoarse înapoi. Intră în hainele astea, rosti" el, cu vocea puțin mai blândă. Mă duc să încerc să-ți găsesc nişte pantofi. La uşă se întoarse din nou, străbătu cu pas ferm încăperea, îi luă celularul de pe pat şi îl puse în buzunar. Să nu încerci să pleci, rosti el din uşă. Există nişte creaturi cam rele pe afară.

— Pe afară? reuşi ea să gâfâie, dar el era deja dincolo de uşă.

Fiona făcu cei trei paşi spre pat, în care căzu tremurând. Nu ştia dacă îi era frică, sau era furioasă. Nu i se vorbise niciodată în felul în care tocmai i se adresase omul acela şi în mod cert nu fusese niciodată strivită de un perete.

Supraviețuieşte, se gândi ea. Iată ce avea de făcut în următoarele trei zile – să supraviețuiască.

Nu avea nicio îndoială că amenințările omului erau reale. Oare nu crezuse şi Jeremy că omul avea dreptul să o dea în judecată?

Era uluitor cum viața cuiva se poate schimba în câteva secunde. Dacă ar fi coborât din avion mai repede, poate ar fi văzut că aligatorul era fals, şi nu ar fi avut...

— Forță, rosti ea tare, apoi se ridică din pat şi se uită la haine. Ce a vrut să înțeleagă când a spus că-i place ca femeile să fie femei? înainte nu se plânsese niciodată nimeni de aspectul ei.

După o rapidă privire în jur, pentru a descoperi dacă nu existau ochi care să o spioneze, îşi scoase lenjeria, apoi îşi puse repede pe ea hainele bărbăteşti. Jeanşii erau prea largi în şolduri şi la brâu; cămaşa era prea lungă la mâneci. Dar nu degeaba sunt din New York, se gândi ea, în timp ce intra în dulap pentru a căuta o curea. Moda era punctul ei forte.

Era un dulap mare, dar era plin în principal de cărți

despre păsări şi de alte obiecte... legate de păsări. Nici nu avea idee ce erau majoritatea dintre ele, dar era sigură că totul avea de a face cu păsările. Într-un colț atârnau trei perechi de pantaloni şi patru cămăşi. Împăturite pe un raft, mai erau şi două uniforme cenuşii, ca aceea pe care o purtase el astăzi. Indiferent ce altceva era el, în mod clar nu era preocupat de îmbrăcăminte.

Fiona găsi o centură de cowboy, cu o cataramă nostimă de argint, ascunsă sub un teanc de cutii pline cu hârtii cafenii. Răscolind într-una dintre cutii, descoperi dosare etichetate cu nume de păsări, încercă centura pe ea şi marcă cu unghia locul unde avea nevoie de o gaură nouă, apoi găsi o şurubelniță Phillips şi o înfipse în piele. De fapt, era plăcut să găureşti cu un instrument ascuțit ceva ce-i aparținea „lui”.

După ce făcu gaura, introduse centura prin găicile jeanşilor şi o strânse cu putere.

Cu cămaşa băgată în pantaloni, îi suflecă mânecile şi îi ridică gulerul la ceafă.

Când fu gata, fără ca el să se fi întors încă, se îndreptă spre cealaltă cameră, baia, ducându-şi rucsacul. Privindu-se în oglindă, îşi studie fața. La serviciu nu se machia decât puțin şi-şi netezea părul cu un fixativ, care-l făcea țeapăn ca

lipit cu clei. Se ştia că Garrett îşi închipuia că femeile salariate sunt ceva împotriva naturii, aşa că toate femeile care lucrau pentru el aveau un aspect cât mai discret. În plus, mai era şi vicepreşedintele lui, care avea tendința să-şi pună mâinile pe cele mai drăguțe funcționare.

Acum, Fiona umplu chiuveta cu apă şi îşi băgă capul în ea, dizolvând spray-ul pe care şi-l pusese din obişnuință pe păr, în dimineața aceea. Când părul fu destul de ud, luă un prosop şi îl şterse până îl uscă. Când se uită din nou în oglindă, îşi zâmbi, pentru că părul scurt şi lins se transformase în nişte bucle mari. Machiajul i se scursese pe față, aşa că îl ajusta, folosind ceva mai mult pentru ochi.

Făcând un pas înapoi, se privi iar şi zâmbi. Acum scosese în evidență ceea ce încercase ani întregi să ascundă: semăna leit cu starul de cinema al anilor cincizeci, Ava Gardner.

În următoarea clipă, auzi uşa deschizându-se şi ieşi din baie. Când Ace păşi în cameră, cu o pereche de tenişi în mână, făcu o mică mişcare de surpriză la vederea ei. Era o mişcare abia schițată, după care îşi reveni repede, dar ea o văzuse.

Totuşi, furia nu-i părăsi figura.

— Încearcă-i pe ăştia. Te aştept afară, rosti el, apoi izbi uşa în urma lui şi Fiona zâmbi. Poate că data viitoare se va

gândi de două ori, înainte de a spune că nu era „femeie”.

Încălțămintea se potrivea perfect. Erau nişte tenişi uzați şi demodați, şi se întrebă de unde i-a luat. Tocmai când era aplecată să-şi lege şireturile, văzu ceva argintiu strălucind sub pat. Cu excepția interiorului dulapului, casa era extrem de curată. Era foarte puțină mobilă, dar totul era ordonat şi şters de praf. Şi baia fusese foarte curată. Într-un colț se aflau două bufete, o plită şi un frigider mic. Singura fotografie de pe perete, era imaginea în alb-negru a unui bărbat.

În afară de toate obiectele despre păsări din dulap, nu mai era niciun fel de alt articol personal în casă, aşa că era curioasă ce era cu obiectul de argint ascuns sub patul acoperit cu o cuvertură cenuşie. Era o fotografie înrămată şi femeia care îi zâmbea din ea era frumoasă. Arăta ca o regină a frumuseții, sau o conducătoare de majorete: păr lung şi blond, ochi albaştri uriaşi, obraji roz perfecți şi o gură de păpuşă.

Nici chiar Kimberly nu e aşa drăguță, se gândi Fiona şi întoarse rama. Era o veritabilă Tiffany şi pe verso avea scris „Lisa Rene Honeycurt”.

Fiona strecură fotografia înapoi sub pat, îşi termină de legat tenişii, îşi puse rucsacul pe umăr şi se îndreptă spre

ieşire. Apoi, după o secundă, se întoarse cu o jumătate de zâmbet, ridică cuvertura de pe pat şi turnă nisipul din pantofii cu tocuri înalte pe cearşafurile curate ale lui Ace Montgomery.

După care aranja hainele din New York, ca şi cum fuseseră scoase în grabă. Continuând să zâmbească, ieşi afară, unde Ace o aştepta încruntat.

— E o dimineață frumoasă, nu-i aşa? rosti ea în timp ce trecea pe lângă el, de parcă ar fi stat în casă tot timpul şi tocmai acum ieşea de acolo. Ajunse la o încrucişare de cărări şi continuă să meargă drept înainte.

Trei minute mai târziu se afla în fața a două cocioabe, cu nişte lacăte uriaşe la uşi.

— Ai terminat inspecția? se auzi vocea lui Ace din spate. Pentru că, dacă mergi cu noi, într-adevăr ăsta e drumul. Doar dacă nu vrei să ne răsplăteşti pe toți prin muncă. Avem o mlaştină ce are nevoie să fie curățată. Cu toate animalele astea, s-a umplut de...

— Foarte nostim, rosti ea, apoi trecu de el, atât de aproape, încât mâneca bluzei ei îi atinse uşor pieptul. După încă doi paşi, el o apucă de braț şi o răsuci, astfel încât o trase înapoi spre colibe. Ia-ți mâinile de pe mine! țipă ea.

— În regulă, atunci mergi mai departe. Fii oaspetele meu!

Cu aceasta, se întoarse ridicând brațele şi ea descoperi că tocmai păşise în ceea ce arăta ca fundația unei alte colibe. Indiferent ce fusese acolo, acum era doar o groapă adâncă, de abia acoperită cu viță sălbatică.

— E periculos, i se tăie ei răsuflarea. Într-un fel ai putea...

— Exact. Există o mulțime de locuri periculoase pe aici şi e nevoie de forță de bărbat pentru a le pune în ordine. Însă forța masculină costă bani. Şi noi obținem banii de la turiştii care vin să vadă un aligator mecanic, sau de la investitori. Ieri le-am avut pe amândouă, azi nu mi-a mai rămas decât una. Spusese toate acestea cu un ton, ce dădea de înțeles că o considera cam imbecilă.

— Ştii, rosti calmă. Nu cred că mi-a displăcut vreodată un bărbat, aşa de mult cum îmi displaci tu.

— Pot să te asigur că sentimentul e reciproc. Aşa că, putem pleca, înainte ca Roy să împacheteze şi să se întoarcă în Texas?

CAPITOLUL TREI

Vasul nu era un yaht. Era o veche barcă de pescuit ponosită, despre care Roy spunea că o are de douăzeci de ani. Pentru ochii obosiți ai Fionei, era replica exactă a ambarcațiunii lui Robert Shaw din Fălci – aceea pe care o mănâncă peştele.

— Am prins o mulțime de peşti cu asta, baby, o informă Roy.

— Iar eu simt mirosul fiecăruia în parte, rosti Fiona cu voce scăzută. Când Ace îi aruncă o privire de avertisment, ea îi zâmbi rece. După ce ieşise din ruina aceea, ce era numită de tot râsul parc, Roy a fost aşa de copleşit de asemănarea ei cu o femeie despre care declarase că a fost starul lui favorit din toate timpurile, încât după aceea Fiona putu să facă orice greşeală.

— Astăzi nu mai există femei ca ea, declarase Roy în timp ce o grăbea pe Fiona să meargă mai repede, lăsându-l pe Ace să vină sau să plece după cum îi plăcea, deoarece părea că uitase cu totul de el. În vremea aceea, femeile arătau ca nişte femei. Astăzi actrițele nu sunt decât nişte copile.

Julia Roberts. Genevieva aia, cum o cheamă?

— Gwyneth Paltrow? interveni Fiona. Iar ție îți plac

femeile, care arată ca nişte femei, nu-i aşa?

Spusese aceasta adresându-se peste umăr şi destul de tare pentru a trezi toate păsările care încă mai dormeau, dar care acum se trezeau din cauza agitației din jur.

Lui Roy părea că nu-i scapă nimic.

— Va trebui să-mi spui totul, despre prima ta întâlnire cu Ace. A spus ceva care nu ți-a plăcut?

— Lucruri oribile, rosti ea, agitându-şi genele spre Roy. Având în vedere că era cu cel puțin zece centimetri mai scund decât ea, nu era o treabă prea uşoară. Sper că ai să-l pedepseşti în numele meu. Hohotind, Ray încercă să cuprindă cu brațul umerii Fionei şi să o tragă mai aproape de el. Dar încercarea nu fu încununată de succes, deoarece trebuia să-şi ridice brațul în sus şi, în afară de asta, brațul nu îi era la fel de lung, cât era burta lui de mare. Ea scăpă cu uşurință de tentativa lui.

O maşină îi aştepta şi, când Fiona se aplecă să urce, Ace îi spuse la ureche.

— Vrei să încetezi să mai faci pe fecioara neprihănită şi să te porți frumos?

— Ce a fost asta? întrebă Roy după ce ea urcă.

— Ce a fost, ce? întrebă Fiona inocentă.

Ace se urcă pe locul din față, de lângă şofer, în timp ce ea

şi cu Roy stăteau pe bancheta din spate.

— Ace, băiatule, e totul în regulă? Mi s-a părut că te aud strigând după ajutor.

— Şi-a zgâriat pielea de un obiect dur, rosti Fiona refuzând să cedeze nevoii de a-şi fricționa călcâiul pe care-l folosise, pentru a-i aplica lovitura aceea rapidă...

În timpul călătoriei de douăzeci de minute până la vas, Fiona înlăturase cu uşurință mâinile lui Roy de pe diversele părți ale trupului ei. El îi arătă ceva de pe autostradă, apoi, când ea se aplecă să se uite, îşi puse mâna pe genunchiul ei. Apoi apăru ceva şi de partea cealaltă a maşinii, aşa că el se aplecă peste ea în direcția aceea.

De fiecare dată, Fiona se răsucea în aşa fel încât să evite numeroasele lui atingeri. Şi odată, când maşina făcu pe neaşteptate un viraj ascuțit şi Fiona fu trântită peste Roy, Ace se întoarse şi văzu totul. Îi aruncă Fionei o privire furioasă, care însemna că vrea să-i spună să înceteze să-l mai ispitească pe bătrân. Iar ea nu avea cum să se apere. Tot ce ar fi putut să facă, era să țipe că bătrânul acesta mizerabil nu putea să-şi țină mâinile departe de ea. Dar nu o voi face, reflectă ea în timp ce încerca să-şi amintească de ce se afla acolo.

Pentru că am fost amenințată şi şantajată, se gândi ea.

Întreaga ei carieră era în joc. Şi probabil tot ce avea, dacă Ace putea fi crezut.

— În mod cert eşti frumoasă, rosti Roy cu voce scăzută şi Fiona trebui să-şi tragă ei însăşi un picior, pentru că „a dat la iveală" asemănarea cu un star de cinema din trecut. În adolescență îi plăcuse să i se spună că seamănă cu o strălucitoare stea de cinema, aşa că studiase filmele Avei Gardner şi felul cum arăta. Şi învățase să se machieze şi să se aranjeze astfel, încât asemănarea să se transforme în ceva ce şi o regină ar fi invidiat.

Dar când ajunsese de douăzeci şi patru de ani, obosise să i se mai dea atenție doar pentru că arăta ca altcineva, aşa că începu să mai estompeze această asemănare. Lumea nu realiza că şi stelele de cinema nu arătau strălucitoare, când ieşeau de sub duş. Avu nevoie de o acțiune serioasă pentru a arăta altfel. Şi dacă nu mai arăta ca altcineva, nu arăta nici ca ea însăşi. Însă nimeni de la Jucăriile Davidson n-a mai spus vreodată că arată ca o celebră actriță de cinema.

Dar cu acest ghid bătrân, care o pipăia şi încerca să-şi retrăiască tinerețea, când tânjea după o frumusețe cu ochii negri, şi-ar fi dorit să nu fi refăcut asemănarea. Însă odiosul acela de Ace o acuzase că nu e femeie, aşa că...

Când au ajuns la ambarcațiune, era deja sătulă de bunul

şi bătrânul Roy, sătulă de privirile urâte pe care le i le aruncase în mod constant Păsărarul şi, una peste alta, sătulă de a fi şantajată. În ultimele patruzeci şi opt de ore fusese şantajată de doi bărbaţi, întâi de şeful ei, Garrett, apoi de un om care ar fi călcat peste orice, pentru a obține banii.

Aşa că, atunci când Ace îi aruncă una din privirile lui care o țineau în frâu, pentru că făcuse un comentariu inocent despre îngrijorarea ei în legătură cu siguranța oferită de vechea ambarcațiune, fu tentată să-l împingă peste bord. De fapt, ridicase chiar mâinile să o facă. Dar el se depărtă repede de ea.

— Întotdeauna rezolvi totul prin violență? întrebă el curbându-şi buza superioară într-un zâmbet. Întotdeauna întâi loveşti, şi după aceea descoperi ce ar fi trebuit să faci?

— Eu? reuşi ea să îngaime. Tu eşti cel care m-ai ținut strivită de perete şi...

Se opri, pentru că Roy o chema la el să-i admire cuțitul de curățat peşte – sau un obiect asemănător pe care-l poseda.

— Dacă îmi strici planurile, o să regreți, şuieră Ace, în timp ce Fiona se îndrepta spre capătul bărcii, de unde îi făcea semne Roy.

— Va trebui să-mi faci unele bucurii, înainte de a mă face

să regret, se repezi ea la Ace continuând să meargă. Dacă ar afla de ce solicitase Roy prezența ei pe vas (în afară de faptul că tânjea după femei cu jumătate din vârsta lui şi cu un cap mai înalte decât el), ar putea să plece mai repede. Aşa cum se prezenta situația acum, trei zile în această atmosferă şi o să ajungă o adevărată idioată. Roy continua să o strige şi, în timp ce străbătea vechea punte şubredă, observă pentru prima oară cea de a treia persoană de la bord. Eric avea cam treizeci de ani, era scund şi nu era o persoană pe care ai fi observat-o, sau ți-ai fi amintit de ea după ce îl vedeai. Chiar privindu-l, nu putea să-l descrie.

— Bună, rosti Fiona oferindu-i cel mai orbitor zâmbet al ei. Mulțumită onorariilor exorbitante plătite dentistului de către tatăl ei, dinții îi erau perfecți.

Eric ridică privirea de pe locul unde lega o funie de un cârlig de metal strălucitor, cu o expresie gen: cu mine vorbeşti?

Fiona nu avea timp de pălăvrăgeli.

— Lucrezi de mult pentru Roy?

— De destul timp, rosti el prudent.

Ea era gata să spună cu glas tare: eu fac acum parte dintr-un film prost, apoi trase adânc aer în piept

— Încerc să aflu de ce a vrut să vin eu în această

călătorie.

Omul trase mai tare de funie.

— Pe el trebuie să-l întrebi. Eu fac doar treabă, nu are încredere în mine.

— Dar conduci maşina lui, şi acum eşti pe vas cu el, deci trebuie că ai auzit câte ceva.

Îi aruncă un mic zâmbet privind-o de sus până jos, într-un fel care îi făcea cunoscut că, dacă voia să-i viziteze cabina, era încântat, dar nu intenționa să vorbească cu ea.

Pentru a doua oară – sau a treia? – în ziua aceea, Fiona îşi ridică mâinile de frustrare, apoi continuă să meargă.

— Şi lumea spune că newyorkezii sunt nebuni, bombăni ea. Există un bătrân care aleargă după mine, tipul care mătură puntea mă priveşte pofticios şi o pasăre ciudată îmi spune că sunt asexuată.

Dacă asta continuă tot aşa, am să mă arunc peste bord şi crocodilii nu vor îndrăzni să se încurce cu mine. Da, da, Roy, sosesc, strigă ea. Ține-ți cămaşa pe tine, îşi micşoră ea vocea. Te roooooog, lasă-ți cămaşa pe tine.

— Fiona, dulceață, nu mănânci nici cât o păsărică, rosti Roy, apoi păru că-şi închipuie că a fost cea mai nostimă glumă pe care a auzit-o. Nici cât o păsărică, iar Ace acesta e expert în păsări, înțelegi? continuă el şi aproape explodă

într-un râs plin de admirație pentru propria sa remarcă spirituală. Îți spun, uneori pur şi simplu sunt gata să clachez.

Stăteau la masa din interiorul vasului. Nu puteai să o numeşti cu adevărat o cabină, dar când te aflai într-o regiune care avea o climă ce varia de la fierbinte la fierbințeala iadului, nu aveai nevoie decât de un acoperiş, se gândi Fiona. Roy stătea în capul mesei, în timp ce ea stătea vizavi de Ace. Raiul să o ajute, acesta râdea la glumele stupide ale lui Roy!

— Roy, strigă tare Fiona, pentru a putea fi auzită printre chicotelile lui, de ce m-ai chemat aici?

Dacă ai fi vrut pe cineva din cadrul Companiei, cu care să mergi la pescuit, sunt sigură că oricine alcineva ar fi fost mai potrivit. Nu, mulțumesc, rosti dârză adresându-i-se lui Ace, care tocmai îşi turna vin dintr-o cană, dar nu se oferise să-i umple şi ei paharul.

Aceste vorbe îl făcură pe Roy să-şi ducă mâna la gură, pentru a-şi masca râsul.

— Voi doi, nu vreți să-mi spuneți cum v-ați cunoscut?

— Nu! rostiră Fiona şi Ace în acelaşi timp, refuzând să se uite unul la altul.

— Roy, zise Fiona fermă. Mi-ar plăcea să ştiu de ce ai

cerut ca eu să vin aici.

— Dulceață, rosti Roy în timp ce se întinse după mâna ei, dar Fiona făcu o mişcare pentru a-şi ridica paharul cu vin şi a bea puțin din lichidul acela oribil.

— Mai vrei? întrebă Ace când îi văzu strâmbătura. E un vin bun, vechi de cel puțin trei luni.

— La naiba! rosti Roy, în timp ce izbea cu palma în masă. Categoric vreau să aud ce s-a întâmplat între voi doi?

— Îți plac poveştile bune, nu-i aşa, Roy? întrebă Fiona încercând să distragă atenția omului. La urma urmei, tu ai creat Raphael, nu-i aşa?

— Oho, rosti Roy şi brusc parcă se trezi. N-am crezut că va deveni aşa de popular. Vocea lui era blândă, ca şi cum regreta ceva.

— Dar e o emisiune bună, rosti ea aplecându-se uşor înainte şi pentru prima oară avu impresia că s-ar putea să existe totuşi o ființă în trupul acela de urs.

— Nu toți oamenii din lumea asta consideră că succesul e totul, domnişoară Burkenhalter, rosti tare Ace.

— Pe tine nu te-a întrebat nimeni, şuieră ea dârză, apoi se întoarse iar la Roy. Dar întreruperea lui Ace schimbase dispoziția omului.

— Ei, ei, nu vă mai scuipați unul pe altul, rosti Roy cu

fața arătând din nou ca şi cum voia să ia parte la o petrecere. De ce nu-mi spuneți voi doi ceva despre voi înşivă? Ce ați făcut când erați copii?

Ultimul lucru pe care-l voia Fiona era să stea trează toată noaptea, povestindu-le lui Roy şi corbului încruntat de vizavi, totul despre copilăria ei lipsită de evenimente. În afară de asta, nu dormise de vreo două zile, băuse o mare cantitate de băutură, fără să mai menționeze peripețiile de la secția de poliție din Fort Lauderdale. Când se ridică, se clătina uşor din cauza oboselii.

— Există un loc de dormit pe vasul acesta, ori trebuie să sar în gura celei mai apropiate balene?

— Jur că eşti foarte asemănătoare... Roy se opri apoi zâmbi. Eşti foarte asemănătoare cu o prietenă pe care am cunoscut-o. Ridicându-se, o luă de braț şi se uită la ea într-un fel, care o făcu pe Fiona să spere că nu avea intenția să-şi îngroape fața la pieptul ei. Nu credea că ar fi avut puterea să se lupte cu el.

Continuând să se poticnească, îl urmă în partea de la coada vechii ambarcațiuni urât mirositoare şi, când îi el arătă cele două paturi din cuşetă, nu se mai gândi la lipsa de intimitate, pur şi simplu căzu în cel mai apropiat pat şi adormi, cu un zâmbet pe buze, pentru că se gândea că, în

sfârşit, cea mai îngrozitoare zi din viața ei se terminase.

Nici nu-şi închipuia, cât de mult greşea.

CAPITOLUL PATRU

Fiona mai avusese şi înainte visul acesta. Se sufoca, în timp ce era ţintuită culcată de ceva uriaş. Dar în trecut se trezea şi descoperea că erau doar cuverturile înfăşurate prea strâns în jurul ei.

Şi odată, când rămăsese acasă la Diane, se trezise şi descoperise că se afla sub setterul irlandez al familiei.

— Te-ai culcat în patul lui, i-a spus Diane, fără nici cea mai vagă urmă de umor.

Aşa că acum Fiona ezită să se trezească complet. Capul o durea şi era mai obosită decât putea să spună, aşa că nu prea voia să se scoale.

— Pleacă, rosti ea şi încercă să-i dea un cot acelui ceva de pe ea. Dar obiectul cel mare nu se mişcă şi ea descoperi că era aşa de greu, încât nu putea să-l mişte. De asemenea, pe burta ei simţea ceva cald. Dacă afurisitul ăsta de câine a făcut pipi pe mine... mormăi ea, după care încercă să-i dea un genunchi puternic, dar obiectul era prea mare pentru a-i permite să se mişte. Asta a durat puţin, dar începuse să se trezească şi încet, încet, îi deveni clar că pe ea se afla un om. În timp ce mintea începu să i se limpezească, îşi aduse aminte unde se afla (mirosul îi stârnise amintirea) „aşa că

ştiu că Omul cel mare şi nemişcat de pe ea trebuie că era Roy. Ascultă, domnule, rosti ea şi îl împinse. S-ar putea să fiu aici la cererea ta, dar asta nu înseamnă... Continuă să-l împingă, dar omul nu se mişcă. A leşinat, şopti ea. Toate cele o sută cincizeci de kilograme ale lui au leşinat peste mine. Şi, mai rău, se simțea categoric udă în jurul mijlocului. Un beţiv cu incontinență urinară, şuieră ea, apoi încercă să-şi ridice picioarele, astfel încât să poată să-şi folosească muşchii pentru a-l împinge.

Antrenorul ei personal spunea că are mare potențial. Aşa că, hai să folosim aceste forțe, rosti apucând cu mâinile marginile patului, pentru a se sprijini în încercarea de a-l împinge, dar mâna atinse ceva rece şi ud.

— Aici, nici măcar să doarmă omul nu poate, se auzi o voce pe care o auzise prea des în ultimele zile. În următoarea clipă, camera fu inundată de lumina din plafon şi ea privi peste trupul mare al lui Roy de deasupra ei, la fața frumoasă a lui Ace, care acum era crispată de şoc şi oroare.

Pentru moment, Fiona nu înțelese nimic, nimic până când nu urmări privirea lui Ace şi văzu că obiectul din mâna ei era un cuțit, iar când aruncă ochii în jos, văzu că atât ea, cât şi patul, erau pline de sânge.

Nu țipă. Nu scoase niciun sunet, ținea doar cuțitul ridicat şi se uita la el. Vag îşi dădu seama că în jurul ei se stârnise mişcare. Pentru că nu existau decât patru persoane pe vas – corectură, trei vii şi unul mort – îşi dădu seama că cei ce se mişcau erau Ace şi Eric.

Câteva minute mai târziu, trupul mare al lui Roy fu rostogolit de pe ea, dar Fiona nu se mişcă.

Aerul rece al nopții făcu ca hainele ei îmbibate de sânge să se simtă reci, dar continuă să nu se mişte.

Era ca şi cum sufletul îi părăsise trupul şi se uita de sus la ea. Auzi o voce de bărbat spunând:

— E în stare de şoc... dar nu legă afirmația de ce simțea ea.

Auzi altă voce, una mai gravă, dând ordine de pornire a motorului şi de îndreptare spre țărm.

Apoi păru că aude o apă care curge, ca şi cum se umplea un ceainic. O, straşnic, ora ceaiului!

Doar când simți vibrațiile motorului, care-i făcură, dinții să clănțăne, îşi dădu seama că cineva aruncase o pătură peste ea şi încerca să o ajute să coboare din pat. Dar picioarele i se frânseră sub ea, aşa că omul o ridică în brațe.

— Prost antrenament, murmură ea. Lipsă de potențial.

Câteva clipe mai târziu, fu depusă pe un scaun de la

masă şi i se întinse o cană de ceva fierbinte.

— Ascultă-mă, rosti omul aplecându-se spre ea. Mă auzi?

— Sigur că da. Ce este? Darjeeling? Sau Carl Grey?

— Vreau să-mi spui ce s-a întâmplat. De ce l-ai ucis? A avut ceva cu tine? Sau a încercat doar să te violeze şi tu i-ai plătit-o?

Fiona se uită la el peste ceaşca cu acel ceva fierbinte. – Ce?!?

— Ce i-ai făcut? Sunt un bun ascultător şi e nevoie să ne punem de acord poveştile, pe care le vom spune la poliție.

Mintea Fionei începuse să se limpezească, suficient pentru ca să-i treacă prin cap câteva gânduri. Treptat, începu să realizeze ce s-a întâmplat. Fusese în pat cu...

Ridică privirea spre Ace, spre fața lui crispată într-o expresie de sinceră simpatie. Pentru întreaga omenire, arăta ca un actor care juca rolul unui consilier în cazuri de viol.

Ea puse cana jos.

— Crezi că am ucis pe cineva, reuşi ea să-şi tragă sufletul. Crimă?

Ace se aşeză pe scaun şi fața lui deveni mai dură.

— Ascultă, încerc să te ajut, dar poate că trebuie să păstrezi relatarea faptelor pentru tine, ca să le spui la poliție. Cu asta se ridică şi se îndreptă spre spatele

ambarcațiunii, unde ea ştia că fusese dus cadavrul.

Fiona nu intenționa să-l lase să plece, după ceea ce tocmai spusese. Imediat, se ridică şi când făcu asta, pătura înfăşurată în jurul ei căzu pe podea. Se uită la ea însăşi şi văzu că era acoperită de sânge de la gât până la genunchi şi când privi în partea din spate, îl văzu pe Ace aplecat peste cadavrul însângerat al omului cu care tocmai cinase acum câteva ore.

Nu avu idee dacă a scos vreun sunet, dar în următorul minut, Ace o apucă şi îi aplecă fața dincolo de marginea ambarcațiunii, în timp ce ea vomita iar şi iar, până când nu mai rămase nimic în ea. Cu blândețe, Ace o aşează pe Un scaun de lemn de la bord.

— Mai bine? Ea tremura, zguduindu-se atât de tare, încât îi clănțăneau dinții. Ace dispăru pentru o clipă, apoi se întoarse cu ceva într-un pahar mic. Bea asta, rosti el într-un fel care o făcu să se supună, fără a mai pune întrebări. După ce bău whiskey-ul, ei o ridică şi o ținu în fața lui.

Ascultă, ştiu că distrug probele, dar…

Nu înțelese despre ce vorbea. Dar, nimic din ce trăise în ultimele două zile nu avea vreun sens pentru ea. Ținând-o blând de mijloc, o trase spre coada vasului, dar avu grijă să-şi plaseze propriul trup între al ei şi al lui Roy, astfel încât

ea să nu-l poată vedea întins pe punte.

— Fă un duş, rosti el, dar când ea nu se mişcă, se aplecă spre ea şi dădu drumul la apă. Acum, dezbracă-te şi intră acolo. Ea nu putea să-şi dea seama de ce hainele îi erau lipite de piele, nu se putu gândi la materia rece şi udă de pe pielea ei, care începuse să se usuce. Cum nu se mişcă, Ace întinse ambele mâini şi sfâşie partea din față a cămăşii ei – de fapt cămaşa lui. Scoate-le! Mă auzi!

strigă el.

Era ca şi cum îşi închipuia că e gata să-şi părăsească din nou trupul, ceea ce era adevărat, dar vocea lui o readuse la realitate. În următorul moment, trăgea de hainele ei, aşa cum cineva ar scoate nişte zdrențe arzând-e de pe un trup uman, ca şi cum de asta depindea viața ei.

Când fu goală, el o împinse sub duş. Apa caldă o trezi şi făcu ca mintea ei să se fixeze asupra unui singur lucru: să plece de acolo, să iasă de sub duş, afară de pe vas. AFARĂ. Şi când avântul îi fu blocat de trupul mare al lui Ace Montgomery, făcu tot ce putu pentru a trece de el.

— O, nu, n-ai să faci asta, rosti el şi o împinse înapoi, încercând să închidă uşa după ea. Ai nevoie să te trezeşti, să te întorci la realitate.

— Trebuie să plec, ticălosule, strigă ea încercând să se

strecoare pe lângă el. În acel moment nu se gândea la stânjeneala de a fi goală sub duş, în timp ce se lupta cu un străin îmbrăcat, care stătea în fața uşii. La tot ce se gândea era să plece din acel loc. Lasă-mă să ies de aici! strigă ea încercând să deschidă uşa duşului, dar el era prea puternic pentru ea.

Cum ea continua să se împingă în uşă, el o deschise şi intră sub duş, alături de ea. La început se împotrivi. El stătea cu spatele la şuvoiul apei şi o ținea de mijloc, în timp ce ea se lupta cu el cu toată puterea. Îi imobiliză mâinile, ca să nu poată să-l zgârie pe față şi ea nu a reuşit decât să-i sfâşie pielea de pe dosul mâinilor şi să-l izbească puternic în piept.

După câteva lungi minute de efort, fără să reuşească să-l mişte, începu să suspine. Şi când începu să plângă, trupul ei se înmuie lipindu-se de al lui. Ambele lui brațe îi înconjurau spatele, apa caldă căzând în cascadă peste amândoi, el complet îmbrăcat, ea goală şi, în timp ce plângea, el o ținu lipită de el.

CAPITOLUL CINCI

— Unde mă duci? întrebă Fiona privindu-l pe Ace pe deasupra automobilului de culoare închisă. Nu erau decât câteva ore de când descoperise cadavrul însângerat al lui Roy peste ea, dar păreau cât o viață întreagă. După duş – şi plânsul în brațele lui – în mod surprinzător, se simțise mai bine. Încă mai era furioasă şi dornică să o decapiteze pe cea mai apropiată persoană. Se îmbrăcase iar cu nişte haine ale lui Ace, de data aceasta cu pantaloni de trening cenuşii şi un pulover gros verde, care avea numele unei şcoli din Liga Ivy brodat pe pieptul stâng.

De când cu... descoperirea, aşa cum îi spunea ea în gând, Ace şi Eric şuşotiseră o mulțime între ei. Părea că sunt de acord în toate privințele, deoarece dăduseră de nenumărate ori din cap şi o priviseră pe Fiona, în timp ce ea stătea pe marginea bărcii şi se uita la apa luminată de lună. După câte putea să-şi dea ea seama, se pare că îşi închipuiau că ar putea să se arunce peste bord în orice moment. Dar ea nu făcea decât să se uite la apă şi la stele şi să încerce să-şi direcționeze gândurile spre scopul real al vieții ei: Kimberly. Ce se va întâmpla cu ea acum? se întreba Fiona. Cine se va ocupa de ea? Oare asistentul ei, Gerald, a trimis mapele în

producție, sau le-a lăsat pe podea, în geanta Saks?

— Eşti gata? întrebă în sfârşit Ace; o trata ca şi cum era un caz de nebunie şi ar fi fost gata să dea o nouă lovitură. Dar la ce se putea aştepta, acum când el avea toate motivele să creadă că era o criminală.

Când în cele din urmă oprise duşul, deschisese uşa şi ieşise afară, el îi dăduse o pătură, apoi plecase. Dispăruse undeva pe vas şi când apăru mai târziu, era uscat şi potolit şi se uita la Fiona cu acel dispreț rece, pe care îl avea întotdeauna când o privea. Nimeni n-ar fi ghicit clipa de intimitate care avusese loc recent între ei.

Dar Fiona îşi amintea foarte bine scena.

— Florida nu mă place, rosti ea făcând o încercare slabă de glumă – şi de stabilire a unui contact uman – în timp ce el o ajuta să coboare de pe vas.

Dar el n-a râs şi nici n-a admis în vreun fel încercarea ei de socializare. Fața lui era feroce.

Dacă el a putut să uite scena, va face şi ea la fel, se gândi imediat. Odată pe țărm, privi în jur.

Nu avea idee unde se afla, dar exista un Jeep ce îi aştepta, aşa că unul din cei doi trebuie că a sunat de pe vas. Ace o luă de braț, pentru a o ajuta să urce în maşină, dar ea sări în lături.

— Nu sunt invalidă, îl repezi ea urcând. El îşi aruncă sacul de marinar, ca şi rucsacul ei, pe bancheta din spate, izbi portiera, apoi urcă pe locul şoferului şi în următoarea clipă se aflau pe autostradă.

— E prea mult, dacă te întreb unde mă duci?

— La poliție, rosti el răspicat.

— A, da. Doar sunt criminală, nu-i aşa? El nu răspunse, ci continuă să conducă. Ar fi de vreun folos să-ți spun că nu eu l-am ucis pe omul acela, care era de două ori mai mare ca mine şi probabil de două ori mai puternic?

— Ți-am văzut puterea, rosti el.

— Am crezut că te mănâncă de viu crocodilul! țipă ea. De ce nu poți să înțelegi asta? Nu m-am oprit să mă gândesc, dacă creatura aceea e reală sau nu, am reacționat.

Ace era foarte calm, exagerat de calm, ca şi cum era convins că are de a face cu o nebună.

— Ştiu. Sunt sigur că atunci când Roy te-a atacat, nu te-ai oprit nici atunci să te gândeşti; i-ai scos doar cuțitul din teacă şi l-ai înjunghiat.

— Dormeam profund. Nu dormisem de două zile, îți aminteşti? Şi cuțitul pe care-l aveam în mână fusese pe pat, alături de mine. Nu era în teacă.

— Cuțitul lui era întotdeauna în teaca pe care o purta la

brâu. Sunt sigur că l-ai văzut.

— Nu, nu l-am văzut, rosti ea printre dinți. Cum putea cineva să vadă ceva sub burta aia uriaşă?

Şi oricum nu m-am uitat.

Ace întoarse brusc volanul spre dreapta.

— Ascultă, de ce nu bei nişte cafea? Eric ne-a făcut una proaspătă.

— Nu-i aşa că a fost amabil din partea lui? A făcut-o înainte, sau după ce l-a ucis pe Roy? Ace îi aruncă o privire pătrunzătoare, înainte de a-şi întoarce din nou ochii spre drum, dar nu spuse nimic.

De ce să nu presupun că tu eşti vinovat?

Sau că e vinovat celălalt? Oricum, dacă eu nu l-am ucis, atunci unul din voi doi a făcut-o.

Ace nu părea tulburat de ceea ce tocmai auzise.

— E o problemă de motivație. Odată cu moartea lui Roy, eu am pierdut orice posibilitate de a obține bani pentru Kendrick Park, iar Eric a rămas fără serviciu.

Când el tăcu, Fiona trebui să se gândească la cele rostite.

— Tu crezi că eu l-am ucis, doar ca să scap de partida de pescuit? Nu-i venea să creadă.

— Ai fost îngrozitor de nefericită că eşti aici, aşa că poate tu ai cele mai temeinice motive.

La aceasta Fiona privi pe geam şi încercă să aprecieze cât de repede rulau. Cel puțin cu 120 la oră. Dacă sărea din maşină în timp ce mergea aşa repede, îşi va rupe fiecare os din corp.

Cu un oftat, luă de la picioare termosul mare de argint şi-şi turnă o cană de cafea, o bău, apoi îi turnă şi lui Ace una şi îi dădu cana. La naiba! se gândi ea în timp ce puse mâna pe clanța portierei. Dacă polițiştii erau aşa de proşti şi aşa de neînduplecați ca acest om, aceasta era ultima ei noapte de libertate.

Dar la prima ei mişcare, Ace îşi puse mâna pe antebrațul ei, cana goală de cafea căzându-i pe podea.

Nu face ceva prostesc.

— Mai prostesc decât ceea ce deja mi s-a întâmplat, vrei să spui? Mai prostesc decât ultimele două zile? Mai prostesc decât... Oprindu-se îşi duse mâna la frunte. Era încă aşa de obosită, încât nu putea nici să-şi țină ochii deschişi. De fapt, era amețită de oboseală. Eu, ah... începu ea, dar nu-şi putu aminti ce a vrut să spună. Îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii.

Câteva minute mai târziu, era vag conştientă de firma roz, vulgară, a unui motel, ce se aprindea şi se stingea deasupra capului ei, şi de maşina trasă în parcare. Crezu că Ace va

coborî şi chiar îşi închipui că ea ar putea încerca să fugă, totuşi trupul nu i se mişcă. În loc de asta, îşi ținea capul în continuare pe speteaza scaunului odihnindu-se, cu trupul moale de oboseală. Dacă i-ar fi tăiat cineva picioarele cu un fierăstrău, nu era convinsă că şi-ar fi dat seama.

Dar în timp ce credea că visează, simți brațe puternice ridicând-o şi cărând-o printr-o intrare, plasând-o apoi în confortul paradisiac al unui pat adevărat – un pat care nu se bălăbănea odată cu fanteziile valurilor. Aşa cum zăcea acolo, îngropându-se şi mai adânc în ceea ce era sigură că era mai mult comă decât somn, păru că aude pe cineva împiedicându-se. E beat, se gândi ea, apoi zâmbi şi se întoarse pe partea cealaltă. Şi nici nu simți patul lăsându-se sub greutatea unui trup, ce se afla între ea şi uşă.

Pe Fiona o trezi o durere de cap groaznică. Era acel gen de durere instabilă şi pustiitoare, provocată de prea puțină mâncare, prea puțin somn şi prea multă băutură. Cu fiecare muşchi al trupului plin de durere, îşi dădu picioarele jos din pat şi se aşeză. Pentru moment nu ştiu unde se află şi mai ales de ce se afla acolo. Avea un vag sentiment că ceva nu e în regulă, dar nu era sigură ce anume.

Însă era convinsă că avea legătură cu Kimberly, aşa că era mai bine să se ducă la treabă şi să rezolve totul.

Un zgomot din spate o făcu să se întoarcă. Erau sunete scoase de un bărbat adormit în pat, alături de ea. Ce face Jeremy aici? se întrebă ea, dar când omul se întoarse cu fața, îşi dădu seama că

Jeremy nu avusese în viața lui un păr aşa de des. Nici buze aşa de pline, sau un nas aşa puternic, acvilin, sau...

— Sfinte...! rosti Fiona tare, în timp ce memoria îi revenea cu forța unui tsunami izbind țărmul.

În următoarea secundă, îşi apucă rucsacul de pe scaunul şubred de alături, ce ținea loc de birou, şi puse mâna pe buşonul uşii. Apoi după o altă secundă, o mână mare şi bronzată le acoperi pe ale ei.

— Nu cred că ar trebui să pleci, rosti Ace. Apoi îşi trecu palma peste față. Şi te rog nu mă lovi şi nici nu-mi trage un picior. În dimineața asta, nu sunt dispus să parez niciunul din atacurile tale.

— Eu... începu ea, apoi se calmă. Nu eşti paznicul meu şi nu ai dreptul să mă ții aici.

Ace părea că nu o auzise. Căscând, se depărtă de uşă dar nu prea mult, pentru a nu-i permite ei să zboare de acolo. Crezi că aici se serveşte ceva de mâncare?

— De unde să ştiu eu? Am fost drogată şi adusă aici împotriva voinței mele, îți aminteşti? Câți ani crezi că se dau

în statul acesta pentru răpire?

— N-ai fost drogată şi nu ai fost ținută împotriva voinței tale. Ai adormit, spuse el fără emoție.

Adevărul era că Fiona începuse să se întrebe dacă avusese vreodată o emoție, în afară de furie. Vrei să te duci tu prima la baie, sau mă duc eu?

La aceasta, Fiona se uită speculativ la uşa din lemn ieftin a băii.

Ace căscă din nou.

— Nu-ți fie teamă. Nu are fereastră. Am cerut o baie fără geam.

— Eşti bolnav, ştiai asta? Şi am fost drogată; cunosc foarte bine senzația.

— O, da? Personal, eu nu mă droghez, dar dacă tu...

Nu-şi bătu capul să mai audă şi restul propoziției, ci intră în baie trântind uşa, cu rucsacul pe umăr. După douăzeci de minute ieşea, cu duşul făcut şi machiată.

— Oho, rosti Ace în timp ce o privea. Ți-ai pus din nou masca. Stătea pe singurul scaun din cameră şi se uita la o revistă. Pe masa din fața lui se afla o bucată lungă din ceea ce părea să fie un şnur de perdea. În momentul în care Fiona o văzu, începu să se retragă. Cineva îl ucisese pe Roy Hudson şi dacă nu era ea, atunci se poate să fi fost el.

— Ascultă, rosti încet, poate că ar trebui să mergem la poliție. Poate că ar trebui să-i suni şi...

— Vom merge în curând, dar dacă am învățat ceva în ultimele zile, este că poliția nu-ți dă timp să mănânci, cu atât mai puțin să faci duş. Am nevoie să fiu pregătit pentru ceea ce ne aşteaptă.

Când lăsă şnurul unde era, aparent inconştient de existența lui, ea rosti:

— Sigur, apoi îi zâmbi. Du-te, fă duş şi bărbiereşte-te, te aştept aici.

Pentru moment el clipi.

— Trebuie să mă asigur că nu o să fugi afară, în timp ce fac eu duş...

Privind-o, continuă să clipească şi îi luă Fionei puțin timp până să-şi dea seama că rămăsese perplex – şi stânjenit. Cum intenționa să folosească baia şi să facă duş, ținându-şi totodată ochii pe ea? Amintirea duşului făcut împreună îi reveni. La vremea aceea, la tot ce se gândise fusese trauma provocată de trupul mort al lui Roy şi de sângele acestuia peste tot pe ea, însă acum îşi aminti goliciunea ei şi hainele lui ude.

El nu fusese stânjenit că ea a fost goală, dar acum că lucrurile s-au inversat, el... Ce? îşi închipuia că va sări pe

el?

— Du-te, fă duş. Promit că n-am să mă uit. Tonul ei era acela al unei mame vorbindu-i unui copil de nouă ani, care se dovedea prea ruşinos.

El păru că ezită o clipă, dar apoi îi întoarse spatele băii. E un tip dur, se gândi chicotind în sinea ei.

— Dacă te las să ieşi pe uşă, sunt complice la crimă, rosti el îndreptându-se spre fereastră şi privind afară printre draperii.

— Adevărat, aşa că trebuie să-ți protejezi pielea, rosti ea.

— Ascultă, zise el dând drumul perdelelor şi uitându-se la ea. Ştiu că nu vrei decât să fugi, dar unde să te duci? Nu poți pur şi simplu să zbori înapoi la New York şi să te întorci mâine la treabă, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Roy era un bărbat cunoscut şi moartea lui va stârni valuri.

— Nu l-am ucis eu.

— Probabil că nu, rosti Ace în timp ce-şi scotea trusa de bărbierit din sacul de marinar. Vino în baie şi stai jos.

— Nu voi... începu ea, apoi se gândi: de ce nu? Intră în baie cu el şi se aşează pe marginea căzii, în timp ce el se bărbierea.

— Eu aşa văd situația, îți fac o favoare, rosti el cu spuma pe față şi lama la gât.

Fiona se uită prin încăpere, după ceva greu cu care să-l lovească în cap. Dar cu mult timp în urmă, tot ce a putut fi cărat fusese furat. Poate că lama ar putea aluneca...

— Cum anume îmi faci o favoare? întrebă ea. Dacă ar putea să-l facă să se întoarcă cu spatele, când se va duce în dormitor, poate că ar putea să-i tragă una cu scaunul.

— Dacă fugi, vei fi o evadată din fața justiției şi... Uită de gândul de a-l omorî.

— Justiție? Poți să rosteşti cuvântul acesta în fața mea? Ce ştii tu despre justiție? Am fost luată de lângă Kimberly, pentru a merge la o partidă de pescuit dezgustătoare şi...

— Cine e Kimberly? întrebă el în timp ce se ştergea pe față.

— Adevărat, rosti Fiona cu cel mai greu sarcasm pe care-l putea demonstra. Ai pene de păsări în urechi şi în ochi? Trăieşti cu adevărat în America?

Ridicând receptorul, îi aruncă o privire nedumerită, dar în următoarea clipă vorbi cu cineva.

— Ouă cu şuncă, chiftele, pâine prăjită, cafea şi ce mai aveți. Da, şi asta. Sigur. Poți să ni le aduci... Nu serviți? Dar stau în motelul de vizavi... O, aşa.

Ace aşteptă un moment, înainte de a vorbi din nou, apoi spuse cu o voce scăzută şi un ton dulce: dar n-ai putea să

faci o excepție, doar de această dată? Pentru mine? în mod evident vorbea cu o femeie.

— Mi se face rău, bombăni Fiona, apoi făcu un pas mare spre Ace, îi smulse telefonul din mână şi vorbi în receptor:

— Te aşteaptă un bacşiş de douăzeci.

— Vin într-o clipită, rosti o voce de femeie; apoi telefonul rămase mut.

Fiona legăna receptorul între degete, în timp ce-l privea pe Ace în ochi, cu un zâmbet ți-am spus eu curbându-i buzele.

— Nu prea ți-ai făcut lecțiile... Ace. Îi spuse numele cu mulțumire. Nu toate femeile sunt conducătoare de majorete tânjind după căpitanul echipei de fotbal american.

Întorcându-i spatele, se depărtă de el, atât cât îi permitea cămăruța. Într-adevăr, cu cât petrecea mai mult timp cu acest om, cu atât devenea mai hotărâtă să se adreseze poliției. Acum că era pe deplin trează, se gândea ce treabă serioasă era crima comisă şi că, dacă nu ea l-a ucis pe Roy, ori acest om, ori curățitorul de peşte a făcut-o.

Sau poate că amândoi, împreună.

Pentru o clipă, nici Fiona nici Ace nu mai scoaseră o vorbă.

— Fotbal european, rosti Ace. Am jucat fotbal european în colegiu, nu fotbal american.

Fionei aproape că îi scăpă: ca şi mine, dar îşi reveni. Acum se concentra cum să țâşnească afară pe uşă, în secunda în care apărea chelneriţa. Dacă reuşea să scape de el, poate că cel mai bun lucru ar fi fost să se întoarcă spre un arest protector.

Câteva minute mai târziu se auzi o bătaie în uşă. La urma urmei, cât a durat să se prăjească o mâncare perfectă, în grăsimea care se revărsa pe tava pe care o ținea femeia?

— Costă şaisprezece cincizeci, plus bacşişul desigur, rosti ea radioasă spre Ace, atât de concentrată că nu o observă pe Fiona îndreptându-se spre uşă. V-am adus şi ziarul de dimineață.

Conține totul despre cei doi asasini din…

Se uită la ziar, apoi la Ace, după care imediat din nou la ziar cu ochii larg deschişi. În următoarea clipă ridică ochi şi o văzu pe Fiona într-o poziție parcă gata să sară.

Cu un țipăt de teroare pură, durdulia chelneriță scăpă tava şi începu să alerge prin parcare spre vagonul restaurant.

— Ce dracu a fost asta? întrebă Ace privind-o pe femeie alergând.

Aplecându-se, Fiona apucă ziarul.

Le luă amându-rora clipe prețioase pentru a înțelege ceea

ce vedeau. Pe prima pagină se aflau fotografiile lui Ace şi a Fionei, iar titlurile spuneau că ei erau asasinii fugăriți. Sub fotografiile lor se afla un instantaneu cu Eric zăcând pe un pat de spital, cu un ochi închis de umflat ce era şi cu fața o masă de răni, iar subtitlul spunea că Ace şi Fiona îl lăsaseră aproape mort, după ce l-au înjunghiat brutal pe Roy Hudson.

Ace apucă cei doi saci de voiaj, cheile maşinii şi în timp ce se îndrepta spre uşă, o apucă şi pe Fiona de braț şi o trase spre Jeep. În câteva secunde se striga după ei prin ferestrele vagonului restaurant. Fiecare individ de acolo stătea la fereastră privind şi arătându-i cu degetul.

— Bonnie şi Clyde, strigă Fiona peste sunetul cauciucurilor ce scrâşneau ieşind din parcare. Mă simt de parcă am fi Bonnie şi Clyde.

— Mda, îi răspunse Ace strigând la rândul lui, şi ai văzut cum au sfârşit.

CAPITOLUL ŞASE

Trebuia să accepte: tipul ştia să conducă. Nu era nesăbuit, se îndoia să fi depăşit limita de viteză, dar intra şi ieşea din trafic cu o eficienţă rapidă. Îşi croia drum pe străzile laterale ale zonelor rezidenţiale, în permanenţă cu ochii pe cele trei oglinzi retrovizoare, pentru a vedea dacă îi urmăreşte cineva. Nu-l întrebă dacă are vreun loc unde să se ducă, deoarece îi era frică că va primi un răspuns negativ.

La un moment dat mormăi ceva.

— Ce?!? întrebă ea înfricoşată.

— Ciocănitoare cu cap roşu, răspunse el. Rară pe aici.

Date fiind circumstanţele, nu putu decât să clipească la remarca lui.

După aproximativ patruzeci de minute coborî parasolarul, luă în mână o mică telecomandă neagră şi apăsă pe un buton roşu, ca în următorul minut să se strecoare într-un garaj şi să închidă uşa în urma lor.

— Haide, spuse el fără să o privească, apoi dispăru printr-o uşă lăsând-o în maşină.

Încet, Fiona coborî cu rucsacul pe umăr. Când intră pe uşă, se trezi într-o bucătărie mică, foarte simplă şi curată,

dar cu impresia că de fapt nimeni nu o folosea. Prin altă uşă putea să audă o voce. Prudentă, păşi într-un living, cu un covor alb berber şi mobilier negru din piele. Pe pereți erau trei acuarele cu scene locale, din Florida. Până şi camerele de hotel erau mai personalizate decât acest loc.

Ace stătea pe un divan vorbind la telefon.

Fionei îi trecu prin cap că ar putea să pună degetul pe buton şi să-l întrerupă, dar nu o făcu.

Bunul simț îi învinse frica. Dacă poliția nu ştia unde se află, de ce i-ar fi fost frică de o convorbire telefonică?

— Ai numele? întreba Ace. În ordine. Da, înțeleg. Mda, aici la Joe. Nu, am să rămân cât de mult pot. Da, e aici cu mine. La aceasta, Ace se sprijini de speteaza divanului şi se uită la Fiona, care şedea pe un scaun asortat din piele neagră. Nu, sigur că nu, continuă el convorbirea, apoi zâmbi. E

la fel de înaltă ca mine, aşa că poartă hainele mele. La care Fiona se ridică dreaptă şi-l privi.

Comentariul persoanei de la celălalt capăt al firului îl făcu să zâmbească larg. Mda, e în regulă, spune-i să nu fie îngrijorată. Totul e sub control. Aştept faxul tău. Făcu o pauză. Mda, e în regulă, şi ție la fel.

Când puse receptorul jos, Fiona continuă să-l privească,

dar el o ignoră.

— Ți-e foame? Nu sunt sigur că ar fi ceva de mâncare pe aici.

Fiona se îndreptă spre divan dintr-o singură mişcare şi se opri în fața lui.

— Vreau să ştiu ce se întâmplă. Ce e sub control? Unde suntem? Pe cine ai sunat şi ce era aşa nostim despre... despre hainele astea? Cu excepția faptului că m-am săturat de ele.

Şi greşeşte, se gândi ea. Era cu cel puțin cinci centimetri mai înalt decât ea. Ar fi fost egali dacă ar fi avut tocuri înalte, dar în aceşti tenişi vechi, trebuia să se uite la el în sus, chiar dacă nu prea mult, totuşi se uita în sus.

Aşa cum făcea adesea, el o ignoră; o ocoli şi intră în bucătărie. Fiona era la câțiva centimetri în spatele lui, aşa de aproape că era gata să se lovească de uşa frigiderului.

— A, avem totuşi o varietate de alimente înghețate. Deci, care e otrava ta preferată? Ridică în sus două pachete – unul cu ouă umplute cu şuncă şi altul cu ouă umplute cu brânză.

Ea trase adânc aer în piept.

— Vreau să ştiu ce se întâmplă, rosti cât de calmă putu. Sunt căutată pentru crimă. Ziarul...

— Nu, suntem amândoi căutați pentru crimă. Puse pachetele înghețate înapoi în congelator şi apoi se uită prin bufete. Ştii să faci clătite? La aceasta, Fiona îşi lăsă brațele de-a lungul trupului, strânse pumnii şi deschise gura să țipe. Ace îi puse mâna pe gură, înainte ca ea să lase ca vreun fir de aer să-i scape din plămâni. Ce dracu crezi că faci? întrebă el. Dacă te aude cineva, s-ar putea să facă nişte cercetări. Încet îşi luă mâna şi făcu un semn spre blatul bucătăriei. Acum stai jos, în timp ce eu pregătesc micul dejun.

Ea nu se mişcă.

— Ajută-mă. Dacă nu-mi spui ce se întâmplă, am să țip până n-am să mai pot.

— Ai realmente necazuri cu furia, nu-i aşa? Te-ai gândit să te adresezi cuiva care să te consilieze?

La aceasta Fiona deschise din nou gura, dar el nu se mişcă. În loc de asta, se uită doar la ea meditativ.

Închizând gura, Fiona îşi îngustă privirea.

— De ce nu ne aflăm la poliție, domnule Făcător de bine? Doar acum câteva ore mi-ai spus că nu pot să fug de justiție, că trebuie să mă adresez poliției. Şi acum, că eşti şi tu acuzat, ne ascundem.

— Clătitele le vrei umplute cu afine?

— Vreau nişte răspunsuri! ţipă ea.

— În regulă, rosti el, dar aşază-te, în timp ce mă întrebi ce anume vrei să ştii.

— Nu, răspunse ea calmă şi se aşeză pe un scaun înalt din partea cea mai îndepărtată a blatului.

Nu mă mai joc. Nu te implor să-mi dai informații. Începe să vorbeşti.

— Bănuiesc că ar fi prea mult, dacă te-aş ruga să găteşti tu, în timp ce eu explic. Fiona scoase un sforăit batjocoritor. Nu avea idee nici cum să dea drumul la aragaz, cu atât mai puțin să pregătească ceva pe unul din aceste obiecte. Ei bine, cred că e în regulă. După cum ştii, Eric l-a ucis pe Roy Hudson noaptea trecută, aşa că noi...

— Stai puțin, rosti încet Fiona ținându-şi capul în mâini. Am crezut că îți închipui că eu l-am ucis pe omul acela.

Ace se afla la plită, cu spatele la ea, dar se întoarse cu o privire surprinsă pe figură.

— Cum ai fi putut să ucizi un bărbat, de două ori mai mare ca tine?

— Nu e nostim deloc, rosti ea, şi nu-ți apreciez glumele.

— Bine, rosti el cu un suspin, în timp ce se întorcea din nou spre plită. Noaptea trecută a trebuit să te scot de acolo, aşa că i-am spus lui Eric că bănuiesc că tu eşti asasinul.

După câte mi-am dat seama, avea pe vas o pereche de pasageri clandestini, gata să ne atace. Puse prima grămadă de clătite în fața ei.

Pentru că era mai mult decât mânca ea de obicei în două zile, se ridică, găsi altă farfurie, luă toate clătitele, în afară de una, şi le puse pe farfuria goală. În timpul acesta se gândea la ceea ce spusese el şi făcea tot ce putea pentru a-şi aminti ce se întâmplase noaptea trecută.

— Dar mai târziu, când eram singuri, de ce continuai să spui că ai impresia că eu sunt criminalul?

— Pentru a te menține plină de mânie, ca să nu te poți gândi la ce s-a întâmplat. Ținea o spatulă plină cu încă un teanc de clătite. Asta e tot ce mănânci. Tu?

— Da, rosti ea aruncându-i o privire rece. Noi femeile lipsite de feminitate nu mâncăm prea mult. Însă clătitele erau de-a dreptul bune.

El îi mai puse două pe farfurie, apoi adăugă trei bucățele de unt pe fiecare şi umplu tot mormanul cu sirop.

— Intenționai să mă predai la poliție, rosti ea în timp ce se uita la clătite hotărând să mai ia una.

— În custodie, pentru protecție. Mi se părea că Eric voia să pună mâna pe tine. Sau poate că asta doar din cauză că erai cea mai slabă dintre noi doi. La aceasta, ridică mâinile

pentru a preveni un atac din partea ei datorat răspunsului, şi ea văzu că dosul mâinilor lui erau zgâriate profund.

Trebuie că a fost dureros pentru el să conducă.

— Regret, murmură ea cu gura plină, cu ochii în farfurie şi cu fața roşie la amintirea felului cum o ținuse sub duş.

— Ce ai spus? Nu te-am auzit. Îşi duse mâna pâlnie la ureche.

— Am spus că n-aveai dreptul să mă tratezi ca pe un copil. Ar fi trebuit să-mi spui ce se întâmplă, rosti ea tare.

— Ai dreptate. Înainte sau după ce ai intrat în şoc descoperind un cadavru însângerat deasupra ta?

La care Fiona împinse farfuria, de acum goală.

— Şi acum ce mai e? Apropo, unde ne aflăm?

— Casa asta aparține unui prieten al meu. Este locul unde evadez, când nu e el aici iar eu am avut prea mult... Când făcu o pauză, Fiona avu impresia că nu voia să dezvăluie prea multe despre el însuşi. Oricum, nimeni din Florida nu ştie de locul acesta, aşa că nu vom fi găsiți aici. L-am rugat pe fratele meu să afle tot ce poate despre Eric şi Roy Hudson al tău.

— Al meu? aproape explodă ea. Ce se presupune că înseamnă asta? La urma urmei, tu I-ai întâlnit mai întâi, când l-ai tapat de bani pentru ferma ta de păsări.

— Nu, rosti gânditor Ace. Nu l-am întâlnit şi nu i-am cerut niciodată bani. Destul de ciudat, dar el a venit la mine. Am primit o scrisoare prost dactilografiată şi cu greşeli, care spunea că are impresia că e gata să capete nişte bani şi vrea să dea o sumă şi pentru Kendrick Park. Spunea că, dacă sunt de acord, ne vom întâlni în parc şi de acolo vom pleca într-o partidă de pescuit; apoi mi-a dat data şi ora. Se uită înapoi la grămada uriaşă de clătite. Despre tine n-am ştiut nimic, până în ziua în care ne-am întâlnit. Chiar şi atunci nu mi-a spus decât numele tău.

— Bine, aşa că, acum ce facem? Sau nu trebuia să întreb asta? Se pare că îți place rolul de om al cavernelor, unde toate femeile nu fac decât să se supună şi nu pun prea multe întrebări.

— Ai o limbă tare ascuțită, rosti el privind-o pe deasupra blatului.

— Unor bărbați le place limba mea, se repezi ea, apoi îşi regretă cuvintele.

La aceasta el nu mai comentă, dar îşi ținu capul plecat o clipă, înainte de a o privi din nou.

— Vreau să aşteptăm, până văd ce află fratele meu despre Eric şi Roy. Trebuie că a existat un motiv. Doar dacă Eric nu a ucis de plăcere, ceea ce mă îndoiesc.

— De ce? De ce ne-am îndoi de aşa ceva? O mulțime de oameni ucid doar pentru a se distra.

Ace luă farfuria ei şi a lui şi se duse cu ele la chiuvetă.

— Nu ştiu. E doar un sentiment pe care-l am. Eu cred că treaba asta a fost plănuită şi mai cred că are ceva de a face cu tine.

— Cu mine? rosti Fiona apoi fu gata să se apere, dar se opri. Nu ştiu nimic şi pe nimeni implicat în aşa ceva.

— Chiar dacă poliția scormoneşte adânc, întrebă el blajin, n-o să găsească ceva pe care să-l poată considera un motiv?

— Vrei să spui, ca şi cum el ar fi avut fotografia mea goală şi voia să o publice pe Internet dacă nu-l plătesc, asta ai vrut să spui? „Tot ce ai, tot ce vei câştiga şi ce plănuieşti să laşi copiilor tăi”.

Despre asta era vorba?

— Ai ceva memorie! Deci?

— Deci, ce? întrebă ea privindu-l fix.

— Ai astfel de fotografii, sau nu?

— Foarte nostim! Nu, nu am niciun nud de al meu şi de fapt, unde ai fost în ultimii zece ani? E

la modă să fii fotografiată goală. Oricum însă, nu contează. N-am făcut nimic cu care cineva ar putea să mă şantajeze.

— Totuşi, trebuie că ai nişte secrete. Ea îşi îngustă privirea spre el.

— Nu ce aş vrea să-ți spun ție şi nu ce a putut să ştie Roy Hudson. Vocea ei se ridică, înainte ca el să poată vorbi. Indiferent ce secret am, ar putea să mă stânjenească doar pe mine, dar nu e ceva ce să nu poată fi tipărit în buletinul parohial. Dar cu tine ce e?

— Cu mine? întrebă el în timp ce îi trecu prin minte că era doar spectator, nu făcea parte din toate astea.

— Da, cu tine! Ziarul spune că ai fost complicele meu.

— O, asta, rosti el uşurat punând vasele în maşina de spălat. Sunt sigur că a fost un truc. Ce vreau eu să ştiu este cine l-a bătut pe Eric? A făcut parte din plan, sau a înfuriat pe cineva.

— Poate că s-a mutilat singur.

— Ai văzut asta la televizor, nu-i aşa? rosti el, în mod clar râzând de ea.

Fiona se ridică şi se duse în living. Pur şi simplu nu-i plăcea atitudinea lui uşuratică. Trata totul ca pe un fel de glumă, ca şi cum imediat ce fratele lui va trimite faxul, totul va fi clarificat. Îl auzi făcând ceea ce oamenii fac în bucătărie şi, când în sfârşit veni şi el în living, nu părea deloc tulburat.

— Nimic din toate astea nu te preocupă? se repezi ea. Nu vrei să te întorci la păsările tale?

El se răsuci şi se uită la ea.

— Tu crezi că vreau să stau imobilizat în locul acesta? Crezi că vreau să stau aici, cu cineva care mi-a făcut viața un iad, de când a coborât din avion? Nu, nu vreau asta. Dar, spre deosebire de tine, încerc să fac ce e mai bine. Încerc să evit perioada de stat la puşcărie, pentru că acolo ne vor băga până se vor clarifica lucrurile. Deci, dacă nu te superi, mi-ar plăcea puțină apreciere din partea ta, dacă nu mulțumiri.

— Regret, murmură ea.

— Nu te-am auzit.

— Scuză-mă, strigă ea. Asta ai auzit?

— Da, şi sunt sigur că şi vecinii, rosti el. Ea se uită cum trage un sertar de la birou şi scoate un celular.

— Pe cine intenționezi să suni? întrebă suspicioasă.

— Nu că ar fi treaba ta, dar plănuiesc să-mi sun logodnica. Sunt sigur că e bolnavă de îngrijorare.

— Dar poliția...

— N-o să intercepteze apelurile de la acest telefon; aparține proprietarului casei.

— Ei bine, eu... începu ea şi făcu un semn spre baie. Dar

adevărul era că nu avea intenția să nu încerce să audă convorbirea. Oare logodnica lui era micuța blondă plină de viață din fotografia pe care o găsise sub pat? Şi, în acest caz, ce făcea fotografia sub pat?

Fiona intră în baie şi dădu drumul la apă, dar lăsă uşa deschisă. Domnişoara plină de viață trebuie că stătuse lângă telefon, deoarece răspunse imediat.

— Da, scumpo, sunt bine, rosti Ace cu o voce pe care nu o mai auzise la el. Era o voce aproape părintească, foarte tandră şi mângâietoare. Da, da.

Ştiu. Am văzut ziarele. Nu, sigur că nimic nu e adevărat. A fost doar o neînțelegere, asta e tot.

La aceasta, Fiona scoase un sunet, care îl făcu pe Ace să se ridice şi să se îndrepte spre colțul de unde putea să o vadă. Să închid uşa, se gândi Fiona, dar nu se putu hotărî să o facă. Conversația privată a acestui om nu era treaba ei, totuşi nu reuşi să se determine să închidă uşa. Da, e aici, cu mine, rosti Ace blând în receptor. După această remarcă, Fiona ştiu că mai bine ar muri decât să se mişte, măcar un centimetru. Ace râse seducător, apoi zise: foarte înaltă şi foarte slabă. Apoi făcu o pauză. O, asta. Plat. Depărta telefonul cu câțiva centimetri de gură. Lisa vrea să ştie câți ani ai.

— Treizeci şi doi, rosti Fiona fără să gândească.

— Vezi, ți-am spus eu, rosti Ace. Acum încetează să mai fi îngrijorată. Mike îl are pe Frank, care se ocupă de asta. Până diseară vom şti tot ce e de ştiut despre amândoi, şi în special de ce l-a omorât Eric pe Roy. Asta e cheia. Şi după ce aflăm motivul, domnişoara Burkenhalter şi cu mine ne vom duce la poliție şi cu asta totul se va termina. Făcu o pauză şi în timp ce asculta, Fiona îl privea în oglindă. Avea pe figură zâmbetul cel mai blând şi mai dulce, ca o înghețată lăsată la soare. Haide, iubito, încetează să mai plângi. Sunt bine. Nu, nu pot să-ți spun unde sunt şi nu poți să-mi faci o vizită. Zâmbi larg. Da, ştiu că e aici, dar şi ea e acuzată de crimă. Nu, sigur că nu a omorât pe nimeni. Da. Poți să spui poliției că aşa am zis eu. Ascultă, de ce nu iei vreo două pilule şi nu te duci la culcare? Nu există nimic ce poți să faci tu, pentru a mă ajuta. Făcu o pauză de mai multe clipe, apoi întoarse spatele, pentru ca Fiona să nu-i poată vedea fața. Da, şi eu, îl auzi ea, apoi: bine, am să te sun când am să pot, după care închise telefonul şi i-l dădu Fionei, fără să comenteze faptul că a tras cu urechea. Dacă vrei să suni pe cineva, dă-i drumul, rosti peste umăr îndreptându-se spre bucătărie.

Jeremy, fu primul gând al Fionei. Trebuie că e disperat de îngrijorare pentru ea. Repede apăsă pe butoane formând

numărul, în timp ce se plimba prin living.

Ca şi Lisa, Jeremy trebuie că aştepta telefonul ei.

— Unde dracu eşti? explodă el. Ai idee în ce necaz te afli? Fiona, nu ştiu dacă pot să te scot din asta. Trebuie să te predai şi asta imediat.

— Ace are nişte rude care cercetează de ce l-a ucis Eric pe Roy şi...

— Fiona, ți-ai pierdut mințile? Ai înnebunit? După cât îmi dau eu seama, tipul ăsta, Eric, se află la spital, cu fața distrusă şi ruptură de splină. Spune că tu şi tipul ăla, Ace, l-ați bătut, după ce l-ați omorât pe Roy.

— O! îngână Fiona şi începu să tremure. N-am auzit aşa ceva. N-am văzut ziarele şi...

— Mie mi se pare că nici nu te gândeşti cu adevărat la nimic. Ştii cum va arăta cazul tău, când vei fi acuzată că ai zbughit-o prin fața unui vagon restaurant plin de lume? Ei spun că tu şi omul acela aproape ați dat peste un autobuz plin cu copii, în goana voastră sălbatică de a scăpa.

— N-am făcut aşa ceva, Jeremy. Tu ce crezi, sunt prea slabă? Şi bătrână?

— Ceruri milostive, Fiona, ți-ai pierdut mințile? Aşteaptă, aşteaptă, s-ar putea să depun mărturie că ai fost în stare de şoc şi incoerentă.

Poate că încerca să-i fie de ajutor şi poate că ar fi trebuit să-i fie recunoscătoare că gândeşte ca un avocat, dar nu-i plăcea să fie numită „incoerentă”, pentru niciun motiv şi voia să i-o plătească.

— Ai văzut fotografia lui Ace din ziar? practic toarse ea. E pur şi simplu frumos. N-am văzut aşa un păr des în viața mea şi...

— Fiona, rosti rece Jeremy, dacă asta e o încercare de a mă face gelos, nu cred că e nici momentul, nici locul, tu ce zici?

Când Fiona ajunse lângă uşa de la intrarea în living, bombăni:

— Trebuie să plec, şi închise, cu toate protestele vehemente ale lui Jeremy. Nu voia să fie pedepsită de Jeremy pentru ingratitudinea ei – chiar dacă merita furia lui.

Ace intră în încăpere cu un pahar înalt cu ceai la gheață.

— E supărat din cauza mizeriei în care eşti băgată?

— O, da, rosti Fiona cu cât mai multă nepăsare putu. E foarte îngrijorat pentru mine. Totdeauna e îngrijorat în legătură cu mine. Dar prietena ta? Lena?

— Lisa. Logodnică. Data căsătoriei e stabilită peste trei săptămâni. Vrei ceva de băut?

— Nu, mulțumesc. Deci i-ai spus că sunt înaltă, slabă şi bătrână, să nu mai menționez... Se uită în jos, la pieptul ei. Era adevărat că nu ar fi câştigat o competiție a tricourilor ude, dar hainele stăteau mai bine pe ea decât pe... O, drace! De ce îi păsa ce credea prietena acestui om despre ea?

— Regret, zise Ace cu gura plină. Ea crede că orice femeie pe care o întâlnesc umblă după mine, aşa că trebuie să-i spun că toate sunt ca nişte câini costelivi.

— Sună ca o relație matură.

— Totuşi funcționează. Dar tu? Prietenului tău îi lipseşti?

— Sigur. Încercă să surâdă cu indiferență. Şi e teribil de gelos pe tine. Deci, cel puțin avem ceva în comun. Cred că am să sun la birou, doar să văd ce s-a mai întâmplat.

Înainte ca el să poată comenta, formă numărul de la birou, răspunse Gerald.

— Fiona, dragă, unde naiba eşti? Nu, nu-mi spune. Dacă ştiu, va trebui să spun la poliție. S-au plimbat pe aici toată dimineața. A fost îngrozitor.

Nu la fel de îngrozitor ca atunci când te scoli, să găseşti un mort pe tine, se gândi Fiona dar nu o spuse.

— Vreo problemă la serviciu? întrebă ea încercând să-şi scoată din minte situația ei actuală.

— Ei bine, rosti Gerald, a trebuit să schimb puțin ceva la

Kimberly, dar lansarea din dimineața asta a fost un succes uriaş. Fiona putea să simtă cum isteria i se urcă în gât.

— Ai lansat-o pe Kimberly mai devreme? Fără mine?

— Având în vedere ce se întâmplă cu tine, Garrett a considerat că trebuie să mergem mai departe şi să o lansăm. În afară de asta, spune că, deoarece l-ai ucis pe Roy, şansele noastre de a obține franchiza Raphael sunt acum mult reduse, aşa că avem nevoie de tot ce putem obține de la

Kimberly.

— N-am-ucis-pe-nimeni, scuipă vorbele Fiona.

— O, desigur. Ştiu asta. Şi ca mizã, am pariat pe tine.

— Mizã? Vocea ei era inexpresivă, lipsită de emoții.

— O, Fac, apropo, mapele din portbagaj arată divin. Ascultă, trebuie să plec. Aşaaaa de multe sunt de făcut! Dacă poliția sună din nou, ce trebuie să le spun?

— Că Kimberly şi cu mine suntem... O, la dracu cu asta, se repezi ea şi închise.

Fiona băgă telefonul în rucsacul ei şi căzu pe scaunul din piele neagră. Dacă aşa ceva era posibil, acum se simțea mai rău decât înainte. Când se va termina coşmarul acesta? Trebuia să se întoarcă la muncă, înainte ca Gerald trădătorul să-i facă ceva îngrozitor lui Kimberly.

— Dacă nu te superi că întreb, rosti Ace, cine e Kimberly?

— E a mea, a mea, a mea! aproape strigă Fiona. Şi dacă parvenitul ăla de Gerald, cu urechile roşii, crede că poate să mi-o ia, ar fi mai bine să se pregătească de luptă, pe viață şi pe moarte.

Ace clipi.

— Vrei să bei ceva? Ce ai spune de puțin televizor? Poate ceva pe Disney Channel?

Fiona clocotea de furie, în timp ce-l privea.

— Crezi că pot să găsesc nişte hârtie în locul acesta? Şi un creion? Sau un pix?

Imediat, Ace se ridică, părăsi încăperea şi câteva clipe mai târziu se întoarse cu un bloc de hârtie de scris, într-un dosar din plastic, şi un pix.

— Tot ce am putut găsi mai bun. E în regulă?

— Bine. Îi smulse din mână dosarul şi pixul. Câteva minute mai târziu se dedicară amândoi singurului lucru pe care-l puteau face: să aştepte. Ace se uita la televizor şi Fiona desena.

Ridică ochii de câteva ori şi de fiecare dată se minuna, cum putea omul acesta să găsească la televizor aşa de multe emisiuni cu păsări?

La urechi îi ajungeau diverse fraze:

„O sută şaisprezece specii de păsări trăiesc în

Everglades”.

„Treizeci de grame de pene valorează cât şaizeci de grame de aur pur, pentru oamenii care confecționează pălării de damă”.

Câteva minute mai târziu îşi înălță capul şi văzu fotografia omului al cărui portret îl văzuse acasă la Ace.

În 1905, Guy Bradley a fost ucis încercând să protejeze o colonie de păsări de la Oyster Key. A fost ziua în care a luat ființă în America mişcarea de protecție a mediului”.

Însă nu avea timp să se gândească prea mult la ceea ce făcea Ace, deoarece mintea ei alerga repede şi cu furie, şi-şi schița ideile cât de repede putea să mişte pixul. Să deseneze pentru Kimberly o liniştea. Nu plănuia să folosească nimic din ceea ce desena acum, dar aşa cum bucătarii şefi găteau pentru a se relaxa şi şoferii de maşini de curse conduceau duminica, Fiona se calma cu un pix şi un teanc de hârtii.

Nu mai ridică ochii, până când nu auzi muzica ce însoțea genericul unei emisiuni şi numele „Dr. Paul Montgomery” apăru iar şi iar pe ecran. Pentru o clipă, Fiona privi încremenită. El scrisese, produsese şi făcuse cercetările ştiințifice pentru emisiune. Oferea chiar şi „fotografii adiționale” şi „consultații”.

Restul zilei ea desenă, în timp ce el butona prin cele

nouăzeci de canale de televiziune, reuşind să găsească o emisiune după alta despre păsări. Nume de păsări, fraze şi zgomote zburau prin capul ei.

„Cocorii de pe dunele de nisip ale statului... Marea egretă...

lişița cu aripi albastre rămâne aici tot anul...

Lopătarul trandafiriu...

„Fluierarul cu abdomenul negru...

Şi se uita la televizor de câte ori auzea muzica genericului de sfârşit al unei emisiuni, şi întotdeauna vedea numele „Dr. Paul Montgomery" rulând iar şi iar pe ecran.

Când afară se făcu întuneric şi Ace spuse că se duce la culcare, ea de abia l-a auzit.

— Dacă vrei patul, dorm eu pe canapea, rosti el.

— Nu, nu, zise ea absentă, fără să ridice ochii de pe hârtie. Ia tu patul. Eu rămân aici.

După ce o privi o clipă, Ace ridică din umeri, apoi se duse în pat şi adormi pe loc. Dar mai târziu se trezi, văzu încă lumină în living şi se duse să vadă ce se întâmplă. Fiona adormise cu dosarul în poală şi cu hârtii răspândite în jurul ei. Cu grijă, împinse deoparte colile, iar pe ea o cără în dormitor şi o puse în pat.

Când stinse lumina de deasupra ei, rosti:

— Nu ştiu cine e Kimberly, dar nu cred că merită atâta osteneală.

Întorcându-se în living, stinse lumina şi se întinse pe sofa. Era tentat să se uite la desenele ei, dar exista totuşi ceva care-l reținea. Nu voia să ştie mai multe despre ea, decât ştia deja. Nu, voia doar să iasă din această situația absurdă şi să se întoarcă la Kendrick Park şi la viața pe care o iubea. Două minute mai târziu, adormise.

CAPITOLUL ŞAPTE

Astăzi trebuie să plec acasă, fu primul gând al Fionei când se trezi. Acest coşmar al fugii de poliție, al găsirii de cadavre, al faptului că Kimberly fusese lansată fără ea, trebuia să ia sfârşit.

Întinzându-se, se gândi la tot ce însemna acasă: hainele ei, vizita la cosmeticiană, citirea mesajelor.

— Cafea? se auzi o voce din uşă, apoi apăru şi capul lui Ace. Există şi nişte covrigi, dar sunt înghețați.

Fiona se strâmbă, apoi se forță să zâmbească.

— Sigur. Orice. Ce a spus faxul?

— N-a sosit încă, afirmă el în timp ce intra în dormitor, ca şi cum ar fi fost dreptul lui. Ascultă, n-avea nicio grijă. E nevoie de timp pentru treburile astea. Fratele şi verii mei cunosc o mulțime de lume şi vor afla tot ce trebuie.

Luă de la el cana aburindă şi sorbi. Omul putea să conducă şi putea să facă şi cafea.

— Nu cred că vreau să ştiu în ce fel de afaceri sunt băgate rudele tale. Au nume cum ar fi

„Bugsy şi Scarface”?

Pentru o clipă Ace clipi, ca şi cum încerca să înțeleagă ce insinua ea, apoi îi adresă rânjetul lui strâmb.

— Sigur. Am şi un frate cu numele „Dracula”. Dar ce spui de tine?

— Nu am frați, nici surori. Sunt doar eu.

— Copilărie singuratică, hmmmm?

— Nu chiar. Am petrecut cea mai mare parte a vieții în şcoli cu internate şi m-am distrat de minune. Nu poți să suni pe cineva, să vezi ce au aflat?

— Am făcut-o deja. Până acum nimeni n-a aflat nimic, de la nimeni. Asta ar putea să fie şi bine şi rău.

— Eşti bun să explici, te rog? Nu sunt la curent cu jargonul criminalilor sau al mafiei.

Ace clipi din nou înainte de a vorbi:

— Dacă niciunul din oamenii care fac investigații n-a raportat încă nimic, ar putea să fie rău, însemnând că n-au găsit nimic. Pe de altă parte, poate că i-au călcat pe atât de mulți pe bombeu, încât au fost desființați.

— Nu-mi place simțul umorului tău, rosti Fiona întinzându-i cana goală. Tot ce vreau să fac este să plec de aici şi să mă întorc la New York.

— Şi la iubita ta Kimberly, rosti Ace privind-o ca şi cum ar fi sperat că-i va da o explicație.

— Eşti bun să-mi acorzi puțină intimitate? Vreau să fac un duş.

— Sigur. Şi cum am găsit şi nişte ouă, am să fac o omletă. În timp ce se ridica, făcu un semn spre dulapul din dormitor. Acolo mai sunt şi alte haine.

— Bărbăteşti? întrebă ea cu o strâmbătură.

— Ce altceva? Cel puțin în felul acesta nu-i vei da niciun motiv Lisei, pentru care să fie geloasă.

— A, da? Ce înălțime are Lisa asta?

— Un metru şaizeci, rosti Ace din uşă. De ce?

— Când am să mă întâlnesc cu ea, vreau să fiu îmbrăcată cu cea mai scurtă fustă care se află la departamentul de copii. Numai picioarele mele au 1,60 m. Acum ieşi de aici!

El plecă, dar Fiona încercă cel mai dulce sentiment de răzbunare, când se gândi la expresia de pe fața lui. Era aproape de regretat că toată această escapadă urma să se termine curând; la urma urmei, ar putea să fie plăcut să aibă pe cineva pe care să-l folosească, pentru a-l face gelos pe Jeremy. Era prea sigur de ea.

Fiona rămase sub duş până ce apa fierbinte, fierbinte, elimină ceva din oboseala şi din senzația de disperare în care trăise în ultimele două zile. Astăzi ştia că totul va fi în regulă. Astăzi se va duce acasă!

— Nervii, sublinie ea în timp ce răscolea prin omletă. De obicei mănânc... Se întrerupse simțind că devenise prea

prietenoasă cu omul acesta.

Ace stătea aşteptând să termine propoziția, dar când văzu că nu o face, se întoarse.

— Hei! Uite ce am găsit.

Cu o fluturare a mâinii, deschise uşa dulapului de bucătărie şi scoase la iveală un televizor mic conectat la un sistem stereo.

— O, grozav, rosti ea cu gura plină. Păsări la micul dejun. Ți-am spus că îmi plac jumulite?

Rață la cuptor şi…

— Canibală! rosti el. Cu un atare dezgust, încât pentru o clipă ei îi trecu prin minte că e serios, dar sclipirea din ochii lui îl trăda.

— Şi ouăle de porumbel, adăugă ea. Şi am o pălărie cu pene de egretă.

Ace zâmbea în timp ce lua telecomanda şi se întoarse spre televizor pentru a urmări emisiunea matinală de pe rețeaua națională. Dar imediat zâmbetul îi pieri, când apăru ştirista. Fotografia lui şi a Fionei se afla în spatele capului ei.

„Şi acum, avem noutăți despre înjunghierea creatorului lui Raphael, Roy Hudson, în Fort Lauderdale. În încercarea de a găsi motivul crimei, poliția a citit testamentul domnului Hudson. Se pare că singurii moştenitori a ceea ce se crede a

fi o avere uriaşă, sunt Fiona Burkenhalter şi Paul, cunoscut mai bine sub numele „Ace”, Montgomery.

Cu ajutorul unei informații anonime, poliția a mai descoperit că Burkenhalter şi Montgomery au fost cazați în aceleaşi hoteluri din diverse state, de trei ori în ultimele paisprezece luni. Poliția speculează că această asasinare a lui Roy Hudson a fost planificată de ceva timp.

Ieri a ieşit la iveală că Burkenhalter şi Montgomery au stârnit teama pe aeroportul Fort Lauderdale, cu o zi înainte de asasinat. Comisionarul Arnold Sacwin a spus poliției că el crede că cei doi prezumtivi asasini au complotat împreună să fraudeze asigurările, distrugând un aligator mecanic foarte scump, fabricat la Hollywood”.

Ştirista făcu o pauză, pentru a permite derularea unui clip. Arnold Sacwin, omul care livrase aligatorul, era filmat când spunea că el a ştiut de la început că era ceva dubios în legătură cu „întreaga operație”.

„Femeia aceea a apărut de nicăieri şi a ştiut exact unde să arunce bomba, în aşa fel ca „aligatorul să explodeze”, spunea el în microfon. „Apoi tipul acela, Ace, a trebuit… Ei bine, ştiți, să încerce să mă facă să cred că n-a întâlnit-o niciodată pe această damă înainte. Nu m-a prostit nicio clipă. „După care, imaginea reveni la crainica din studioul

de ştiri.

„Poliția cercetează toate căile ce pot duce la locul unde se află cei doi presupuşi asasini şi toți cetățenii sunt rugați să sune la poliție, dacă îi reperează. De asemenea, poliția roagă să nu vă apropiați de ei. Se crede că sunt înarmați şi periculoşi”.

Ace apăsă pe buton pentru a închide televizorul şi în următorul minut o apucă pe Fiona de umeri şi o ridică în sus.

— Să nu te apuci să leşini! îi strigă el în față. Nu avem timp de asta. Mă auzi? Tot ce putu ea să facă fu să dea din cap. Mintea ei era prea plină de oroare, pentru a înțelege ceea ce auzise. Ascultămă, continuă Ace cu nasul foarte aproape de al ei. Intenționez să-ți ofer o alegere, dar şi un sfat. Mă auzi? Fiona îl privi şi îi auzi glasul, dar ca şi cum venea de foarte, foarte departe. Cineva a făcut un efort mare să pună la cale totul. Această persoană a petrecut o mulțime de timp plănuind, aşa că bănuiala mea este că, dacă mergem la poliție acum, când suntem inocenți aşa cum suntem, ei... Făcu o pauză apoi se uită la fața albă şi la ochii ei mari. Vedea teroare pură şi desăvârşită. Trebui să-şi schimbe felul de a o ține, deoarece se scufunda din ce în ce mai tare. Ascultă-mă! Trebuie să ieşim de aici. Dacă mergem

acum la poliție, nu vom putea niciodată să ne dovedim nevinovăția. Mă înțelegi?

— Vreau să merg acasă, şopti ea. Vreau să o termin pe Kimberly şi...

— Nu abandona. Trase adânc aer în piept, apoi o duse şi o aşeză pe un scaun. Tu şi cu mine ştim ceva, rosti el. Mă înțelegi?

— Nu, rosti el cinstită. Nu înțelegea absolut nimic.

— Ascultă, nu am intenția să te mint. Nici eu nu ştiu ce se întâmplă, ieri am continuat să mă gândesc că lucrurile nu au niciun sens, acum însă, auzind că Roy şi-a făcut testamentul lăsându-ne totul ție şi mie, pare că povestea se leagă.

— Se leagă? întrebă ea privindu-l. Creierul ei era amorțit, nu funcționa normal.

— Tu şi cu mine. Ştiu că Roy a vrut să ne spună ceva, dar nu am idee ce. Probabil intenționa să ne spună că ne-a lăsat tot. Ție şi mie. De aceea a organizat această partidă de pescuit.

— A vrut ca Jucăriile Davidson să producă... Micul...

— Ştiu. Micul Război al Stelelor, treburi de acest fel.

— Da.

— Tu nu vezi? A fost ucis pentru a nu i se permite să ne

spună despre testament.

— Aşa că noi a trebuit să aflăm din jurnalul de actualități? întrebă ea.

La tonul ei sarcastic, Ace îi oferi un zâmbet orbitor.

— Asta-i fata mea! ieri continuam să mă întreb de ce a cerut Roy ca amândoi, tu şi cu mine, să mergem în această excursie cu el. Care era legătura? Ce legătură aveau jucăriile cu păsările? New York-ul cu Florida?

— Se presupune că trebuie să răspund? Fiona voia să se concentreze asupra celor spuse de el, deoarece în felul acesta poate că descoperea adevărul.

— Nu cunoşti legătura dintre tine şi mine şi nici eu. Se aplecă apropiindu-se de figura ei. Dar cineva o cunoaşte, persoana aceea a fost gata să ucidă pentru a ne împiedica să aflăm.

— Atunci cum vom spune poliției care e legătura, dacă nici noi nu o cunoaştem?

— Le vom spune când o vom afla, răspunse Ace repede.

— Nu, şopti Fiona, apoi mai tare: nu, nu sunt detectiv. Nu ştiu nimic despre urmăriri.

La aceasta, el luă telefonul de pe peretele bucătăriei şi i-l întinse.

— Atunci sună la poliție şi predă-te. Spune-le că nu ştiai

nimic de testament. Spune-le că n-ai idee că m-am aflat în aceleaşi hoteluri cu tine, de trei ori în ultimele paisprezece luni. Spune-le că a fost doar o coincidență de proporții cosmice că ai distrus aligatorul partenerului tău de moştenire.

Spune-le că ți-a plăcut Roy şi nu aveai niciun interes în legătură cu cedarea franchizei jucăriilor Companiei pentru care lucrezi. Du-te. De ce eziți?

— Nu-mi place de tine, şopti ea. Nu-mi place deloc de tine.

— Şi nici eu nu sunt nebun după tine şi nici după temperamentul tău urât, se repezi el. Dar nu vreau să-mi petrec restul vieții la închisoare, mai ales pentru ceva ce n-am făcut. Acum, cu sau fără tine, intenționez să încerc să aflu cine este vinovat. Dar, cinstit, sunt sigur că voi eşua, deoarece cheia tuturor acestor lucruri este legătura dintre noi doi, şi asta o putem afla doar împreună.

— Vrei să fug cu tine?

— Cam aşa. Vreau să mă ajuți să lupt pentru asta, cât de tare pot.

— Suntem urmăriți de poliție. Suntem nişte fugari.

— Mai bine decât băgați într-o celulă de închisoare, rosti Ace apoi se întoarse pe călcâie şi ieşi din cameră.

Pentru o clipă, Fiona rămase pe scaun şi se uită prin cameră cu ochi care nu vedeau. Nu voia să fie aici. La urma urmei, nu voise să meargă deloc în această călătorie. La urma urmei...

Dar înțelegerea ulterioară nu putea să o ducă nicăieri, nu-i aşa? se gândi ea.

„Există miei şi există tauri" obişnuia tatăl ei să spună. „Şi taurii se bucură de toată distracția".

Aşa că probabil nu degeaba era fiica tatălui ei. El fusese cel care a îndemnat-o să se ocupe de Kimberly, el fusese cel...

Fiona se ridică de pe scaun şi inspiră adânc. Capul ei era înțesat de filmele văzute despre închisoare, despre evadări şi despre sfârşitul sângeros, la care criminalii din toate filmele de la televizor se pare că ajungeau.

Cu capul sus şi umerii traşi în spate, intră în dormitor, unde Ace îşi împacheta lucrurile.

— Crezi că prietenul tău s-ar supăra dacă iau mai multe din hainele lui? rosti ea, dar nu putu să-şi stăpânească tremurul vocii.

CAPITOLUL OPT

— Nu ştiu, nu ştiu, rosti Fiona punându-şi mâinile pe urechi. Ți-am spus tot ce era de spus.

Nu ştiu altceva.

— Dar n-am aflat legătura, afirmă Ace. Trebuie să existe ceva sau cineva, care ne leagă.

— Poate că Roy m-a ales pe mine dintr-un motiv şi pe tine din altul. Poate...

— Atunci ce te-a legat pe tine, sau pe mine, de el?

— Nu ştiu, negă Fiona apoi se întoarse pe călcâie şi ieşi să se aşeze pe verandă. Stătuseră în casă toată ziua şi încercaseră să găsească motivul pentru care le lăsase Ace Roy Hudson banii, la amândoi.

— Vinovăție, rostise Ace mai devreme. Cred că se simțea vinovat pentru ceea ce ne-a făcut nouă, sau cuiva apropiat nouă. Nu trebuie decât să ne dăm seama ce a făcut şi cui.

Dar, deşi au încercat din răsputeri, nu au descoperit nicio faptă tragică, care să li se fi făcut lor din vina lui. Şi cerul ştie că au încercat.

De dimineață, Ace a spus că trebuiau să părăsească locul şi să meargă undeva, unde nimeni să nu-i poată găsi. Fiona fusese încântată, deoarece casa era aşa de anostă încât o

deprima, doar pentru că stătea acolo. Habar nu avea că, în comparație cu locul unde o ducea, casa era un palat.

Ace o ducea în „căminul copilăriei" lui. Era locul unde crescuse.

În timp ce împacheta, înghesuind într-o valiză hainele unui bărbat pe care nu-l întâlnise niciodată, nu ştia ce o aşteaptă.

Dar un lucru învățase deja în această călătorie: nu puteau să sune la un restaurant să li se aducă de mâncare.

— Deci ce vom mânca? întrebă ea, în timp ce vâra în valiză trei cămăşi de bumbac.

Ace ridică din umeri.

— Ce dă pământul, bănuiesc.

Fiona nu voia să devină isterică. Citise Adolescentul şi văzuse filmul Dincolo de fiu.

— Asta înseamnă cumva, înghiți în sec, să pescuim?

Ace se opri din împachetat, destul de mult timp, pentru a o privi.

— Dacă tu crezi că noi doi, cei mai căutați oameni din America, putem să intrăm într-o băcănie, aş vrea să o văd şi pe asta. Apoi se uită la ea de sus până jos, la toți cei 1,80 metri ai ei. Mai ales tu eşti uşor de recunoscut.

Fiona ştia cât adevăr conțin cuvintele lui, mai ales că el o

făcea să se simtă ca şi cum înălțimea ei era un defect fizic. Îşi muşcă limba, ca să nu spună că nu toate femeile sunt nişte pitici, cum se pare că-i plăceau lui. Era momentul să gândească cu capul, nu cu emoțiile.

— Intenționezi să împachetezi? o repezi Ace. De când văzuse emisiunea de la televizor, care îi desființase teoria că lipsa unui motiv îi va salva, se purta ca un monstru.

— Mă gândeam, rosti ea blând. Acum doi ani Kimberly se aflase într-o asemenea situație, încât a trebuit să se folosească de o deghizare pentru a scăpa din ea. A trebuit să-şi pună mustață falsă şi haine bărbăteşti, pentru a nu fi recunoscută.

— Ce fel de prietene ai tu? întrebă el.

Ea ignoră întrebarea, în timp ce se uita spre comoda de dincolo de pat. După o căutare de câteva clipe, scoase de acolo o eşarfă neagră de mătase artificială, de mărimea unei mici fețe de masă.

— Asta ce mai e? se repezi el. Nu avem timp... Se întrerupse, când o văzu pe Fiona înfăşurându-şi eşarfa în jurul capului, apoi trăgându-şi-o peste față. Era imaginea perfectă a unei femei musulmane voalate.

Ace rămase câteva momente clipind, apoi dispăru în baie şi reapăru cu un recipient mare cu gel de bronzat şi începu

să-şi întindă loțiunea pe față şi pe mâini.

— Nu eşti proastă deloc, nu-i aşa? rosti el încet şi Fiona fu încântată că voalul îi ascundea zâmbetul uriaş de pe figură. Nu ştia ca un compliment să-i fi făcut vreodată mai mare plăcere.

După ea, Ace prelua comanda. Deoarece eşarfa putea să acopere doar jumătatea de sus a trupului şi o cămaşă lungă, neagră, nu aveau, pantalonii şi vechii tenişi ar fi trădat-o.

— Vom lua maşina prietenului meu, zise el, în timp ce intra în bucătărie cu Fiona după el. Apoi începu să scoată provizii din dulapuri şi să le pună în pungi de hârtie. Vom lua tot ce putem de aici, pentru că e nevoie să facem economie la bani. Câți bani ai la tine? Apoi începu să golească debaraua de produse de curățenie.

În timp ce se uita la el, se gândea: indiferent unde mergem, se pare că nu există femei de serviciu.

— Cam cincizeci de dolari. Intenționam să-mi folosesc cardul NYCE, dar n-am avut ocazia.

— Grozav. Eu am aproximativ douăzeci, din acelaşi motiv. Vor trebui să ne ajungă – ridică ochii spre ea, apoi îi plecă din nou – pentru atât a timp cât vom putea rezista. Eşti gata?

— Aşa cred, afirmă ea, dar în loc să se mişte se aşează pe un scaun. Trebuie să admit că sunt...

Intenționa să spună că era îngrozită, dar Ace nu îi dădu ocazia. În loc de asta, îşi puse mâna pe ceafa ei şi îi dădu un sărut lung şi puternic. Era un sărut plin de pasiune. Era un sărut de încurajare, care îi spunea că şi lui îi era la fel de frică, dar că ar fi fost mai bine ca niciunul dintre ei să nu pronunțe cuvântul.

Şi funcționa. Când Ace se retrase, rămase privind-o şi ea ştiu că îi cere din nou să hotărască ce vrea să facă. Nu o forța în niciun fel; o lăsa să hotărască, conform propriei ei voințe.

Ridicându-se, îşi trase umerii în spate şi inspiră adânc.

— Sunt gata când eşti şi tu, sahib. Ace râse.

— Cred că asta e în hindusă, nu în arabă.

— Indiferent. Să mergem.

Deghizarea lor a funcționat. Din garaj, Ace luă Chevrolet-ul bleumarin al proprietarului casei şi lăsă în loc Jeep-ul. Fiona îşi drapa eşarfa neagră peste jumătatea ei superioară şi folosi un ac, pe care îl găsise în baie, pentru a menține voalul pe loc.

Imediat ce ieşiră din garaj, Ace exclamă.

— Drace! Vreau să-mi dau cu şi mai mult gel de bronzat.

Vreau să fiu cât mai negru posibil.

Pentru câteva momente Fiona îl privi în timp ce el mânuia neîndemânatic recipientul, după care luă flaconul de la el şi îi întinse loțiunea pe față. Avea o piele frumoasă şi căldura trupului îi inundă vârful degetelor, urcând în sus pe braț şi părând că aterizează pe buze.

După o clipă, el se uită la ea cu coada ochiului şi ea zise:

— Te dă pe spate? în aşa fel, încât el râse.

— Nu chiar. Vai! Ai grijă la unghii.

— Iartă-mă, rosti ea; apoi când simți că fața lui Ace devine rigidă, se opri şi privi la ceea ce se uita el.

În fața lor se afla un baraj, şase maşini ale poliției statale şi cel puțin o duzină de oameni cu puştile în mână.

Fiona se lăsă pe spate pe banchetă.

— Ce ar fi făcut prietena ta Kimberly acuma? întrebă calm Ace.

— Ar fi forțat trecerea, rosti Fiona apoi îl privi. Doar dacă nu vrei să deschizi portiera şi să o iei la goană.

Ace se uită la ea, ca şi cum îşi închipuia că e cam proastă, pentru că marginile şoselei nu le ofereau niciun adăpost. Dacă fugeau, ar fi fost secerați într-o clipită... Ceea ce desigur era şi gândul ei.

— Să forțăm deci, rosti el şi apoi mişcă maşina N înainte.

Un militar înalt şi blond se uită în maşină.

— Oameni buni, vreți să treceți?

— Engleza mea nu e prea bună, i se adresă Ace; apoi auzi respirația sonoră a Fionei şi realiză că tocmai vorbise cu accent greşit, italian. Cum ar fi sunat accentul arab?

— Oooh, gemu Fiona şi ambii bărbați se uitară la ea.

Spre marea încântare a lui Ace, văzu că burta Fionei tocmai crescuse cam cu patruzeci şi cinci de centimetri. În mod evident îşi băgase rucsacul sub marginea de jos a voalului. Şi umflătura îi ascundea şi picioarele vârâte în pantaloni.

— Soției mele nu îi e bine, rosti Ace. În curând va naşte.

Fiona se aplecă spre fereastră şi îşi zbătu genele spre individ.

— În țara mea am auzit că polițiştii americani pot să ajute la venirea pe lume a unui copil. E

adevărat?

Omul făcu un pas înapoi, atât de brusc, încât aproape se împiedică; apoi bătu de două ori pe capota maşinii.

— Plecați de aici, rosti el şi Ace nu pierdu timpul şi trecu prin barajul stradal.

Zece minute mai târziu, Ace ieşi de pe şoseaua principală şi se opri la o mică băcănie, cu un stand mare de produse în

exterior. Fiona aşteptă în maşină, în timp ce el cumpără trei pungi pline de produse proaspete, apoi intră în prăvălie şi ieşi cu şi mai multe pungi, cu un conținut necunoscut.

În acest timp, stând singură în maşină la umbra unui copac, ea fu în stare să-şi tragă sufletul şi să se gândească. Şi primul lucru la care se gândi fu: nu e ceea ce pare.

În ultimele câteva zile suferise de un astfel de stres, de atâta îngrijorare, încât sentimentele ei se estompaseră şi nu se gândise la ceea ce vedea sau simțea. Dar acum, privindu-l pe Ace alegând fructe din standul de afară, cuvintele țipau în capul ei: nu e ceea ce pare.

De la început îl judecase bazându-se doar pe numele lui – Ace. A presupus că e un mitocan, sau – cum se numeau ei în Florida? – un sărăntoc. Locul unde stătea, acel loc părăginit dintr-o fermă de păsări abandonată, părea că se potrivea cu părerea ei inițială despre el, dar, acum, indiferent cât încercă, nu putu să-l încadreze în tiparul unui sărăntoc.

Mai întâi, era vorba de educația lui. Câți mitocani au studii superioare în ornitologie? La urma urmei, câți alții aveau de a face cu păsările, în afară de faptul că le împuşcau şi le mâncau? Ace se uita la o emisiune după alta despre păsări, păsări şi iar păsări.

Apoi era accentul. Era slab, dar întotdeauna pronunța cuvintele cu acel accent rar şi distins din New England. Poate că la origine provenea din Rhode Island, sau Boston, sau Maine, se gândi ea.

Oricum, nu trăise întotdeauna în golful Floridei.

Şi în afară de cuvinte, existau mişcările şi felul cum îşi purta hainele. Avea impresia că ar fi putut să doarmă îmbrăcat, ca apoi să se scoale arătând corect şi neşifonat. Şi căpătâiul patului n-ar fi îndrăznit niciodată să-i deranjeze părul des şi negru.

În timp ce-l privea pe Ace luând nişte roşii mari şi mirosindu-le, înainte de a le pune într-o pungă, se gândi: ce mitocan ar găti pentru o femeie? Şi când el făcu o pauză şi ridică ochii spre un copac, ea ştiu că tocmai văzuse o pasăre.

Aşa că cine era omul acesta care îi invadase viața? se întrebă ea. Era sărac, asta era adevărat, văzuse asta, dar avea totuşi rude pe care putea să le pună să facă munca de detectiv. Conducea maşina ca un şofer de maşini de curse profesionist, iar apartamentul lui era plin de cărți.

Singurul lucru de care era Fiona absolut sigură era faptul că nu era ceea ce părea să fie şi că nu-i spusese întreaga lui poveste. De fapt, acum că se gândea mai bine, nu-i spusese

aproape nimic.

Îi ceruse Fionei să-i spună o mulțime de lucruri despre ea, dar în schimb ținuse totul secret despre el. Privindu-l cum intra în magazin, continuă să se gândească: jocul poate fi jucat în doi. Dacă intenționa să-şi păstreze secretele, aşa va face şi ea. În primul rând, era sigură ca dracu că nu-i va explica nimic despre Kimberly. Şi în al doilea rând, va folosi orice metodă, la care va putea să se gândească, pentru a afla cât mai multe despre el. Aminteşte-ți, reflectă ea, cunoaşterea înseamnă putere. Când Ace reveni la maşină, îi spuse că poliția trecuse şi pe aici, dar nimeni nu credea că cei doi asasini ar putea să treacă de barajul rutier.

— Ei cred că ne-am îndreptat spre sud, spre Miami, rosti Ace în timp ce intra din nou pe şosea.

Se pare că poliția a primit trei informații anonime, că am fost văzuți departe spre sud.

— Deci nu o să ne mai caute pe aici?

— Nu, pentru o vreme şi aş putea să pariez că informatorii se numeau Taggert.

— Sunt rude sau păsări?

— Veri, răspunse Ace cu un zâmbet rapid, în timp ce intrau pe autostradă, numai că de această dată se duceau înapoi de unde veniseră.

— Te rog, spune-mi că nu suntem în urmărirea unei păsări, pe care ai văzut-o.

— Răpitorul de țânțari alb. Astru-cenuşiu, zise el. Mi-ar plăcea să-i văd cuibul – e țesut cu fir de păianjen, dar, nu, vreau doar să mă asigur că nimeni nu ne urmăreşte. Dacă polițistul îi spune cuiva despre femeia care era gata să nască, s-ar putea ca persoana să devină suspicioasă.

— Adevărat, rosti Fiona şi pentru câteva minute aproape că nu respiră, dar, după cât au putut să-şi dea seama, erau în siguranță şi nimeni nu-i urmărea.

Însă, când Fiona văzu casa unde crescuse Ace, era gata să spună că, mai curând ar vrea să se predea poliției. Închisoarea nu putea să fie aşa de rea ca acea cabană.

Avea un acoperiş de metal ruginit, care în unele locuri fusese jupuit şi în altele metalul lipsea cu desăvârşire. Dar se îndoia că ar fi pătruns ploaia, deoarece straturi groase de muşchi spaniol acopereau găurile. Avea şi un fel de verandă, dar una dintre coloanele care o susțineau fusese doborâtă, aşa că acoperişul atârna într-o parte. Exista o uşă de intrare şi două ferestre, dar lipseau geamurile. Partea superioară a clădirii era din lemn cenuşiu, iar cea inferioară era aproape putredă.

Nu e de mirare că lui îi place Kendrick Park, se gândi ea.

Clădirea aceasta face ca cele din parc să pară ca un Taj Mahal.

Ace scoase bagajul din maşină, apoi rămase pe loc, în timp ce Fiona se uita la cabană.

— E cam rustică, rosti el în surdină.

Ce era cu el? se minună ea, deoarece avea sentimentul că ceea ce vedea nu era real şi că el încerca să o facă să creadă că e un băiețel sărac, de vizavi. În cap îi răsunau clopoței, care îi spuneau că făcea asta dintr-un anumit motiv. Dar ce motiv?

Nu ştia răspunsul, însă ştia că poate să joace şi ea acest joc. Dacă el voia să o facă să creadă că e un fel de sălbatic, aşa să fie. Şi ea putea să pretindă acelaşi lucru.

— Deci, aceste rude ale tale, Taggert, umblă încălțați? îşi taie unghiile de la picioare cu un cuțit de înjunghiat porci din Tennessee? Dar ce spui de familia Montgomery? Au văzut vreodată o cadă de baie?

Tensiunea părăsi vizibil trupul lui Ace, în timp Ce deschidea uşa din față. Nu că ar fi contat prea mult, dacă era deschisă sau închisă, deoarece atârna de o singură balama.

— Vino, avem lumină electrică, rosti el făcându-i semn cu capul să intre.

— Lasă-mă să ghicesc. Familia ta l-a cunoscut pe Edison.

— Sigur. El a construit casa. Aşteaptă să vezi soba cu lemne.

Fiona trebui să închidă o clipă ochii, pentru a-şi aduna puterile şi jură că atunci când toată mizeria asta se va termina, va da mai mulți bani pentru ajutorarea oamenilor săraci. Era dezgustător că în America cineva trebuia să trăiască aşa.

O parte din ea spera că interiorul cabanei va fi mai drăguț, dar fusese folosită de diversele animale, pentru nevoile lor. Exista acolo un divan vechi, ce trebuie că fusese aruncat la gunoi cu vreo douăzeci de ani în urmă şi arăta ca şi cum ceva îşi făcuse cuib în el. Spera să nu fi fost o pasăre, sau că el nu-i va pretinde nicicând să o curețe.

În partea cealaltă a cabanei era ceva ce putea să treacă drept o bucătărie, cu câteva dulapuri uzate, o sobă mare cu lemne lângă perete şi în mijloc o masă cu un picior rupt.

Mai în spate se afla o uşă.

— Lasă-mă să ghicesc, rosti Fiona. O cameră şi calea de acces spre ea, aşa e?

— Două camere, rosti vesel Ace, în timp ce-şi punea alimentele pe masă, fiind nevoit apoi să le prindă, pentru că aproape alunecară jos. Una e dormitor.

— Mai spune-mi o dată cât de rău e la închisoare, rosti ea în timp ce încerca un scaun să-i vadă rezistența, apoi se aşeză cu prudență. Surprinzător, obiectul ținu.

— Adevărul e că de aici poți să pleci, dar din închisoare nu.

Ea se uită din nou la cabană.

— Lasă-mă să mă gândesc la asta şi apoi mă întorc la tine.

Ace râse din nou.

— Uite, zise el, pune-ți astea şi hai să facem treabă. Când îi dădu o pereche de mănuşi de cauciuc de un galben strălucitor, ea se uită la el întrebătoare. Locul acesta n-a fost folosit de o vreme, zâmbi el. Ei bine, da, poate că de ani de zile şi, cum Florida e umedă, igrasia pune rapid stăpânire pe astfel de locuri, aşa că... Părea că-şi închipuie că ea ştia ce vrea el de la ea, dar nu avea idee ce-i trecea lui prin minte – despre nimic. Punându-şi mâinile pe masă, se aplecă, până nasul îi fu aproape de al ei...facem curățenie, în timp ce vorbim.

— Curățenie? întrebă ea de parcă nu auzise niciodată acest cuvânt. În spatele lui ceva cu blană traversă podeaua. Locul ăsta are nevoie de un veterinar şi de un foc bun.

— Sus! rosti el, apoi o apucă de încheietura mâinii şi o

ridică de pe scaun.

Când Fiona se mişcă, scaunului, nu la fel de robust ca la început, i se rupse un picior şi aproape că o făcu să se întindă cât era de lungă. Totuşi, pentru a nu cădea, se apucă de cel mai apropiat obiect, care se întâmplă să fie Ace. El o trase spre el şi o ținu în picioare.

— Iartă-mă, eu... Ea se opri din vorbă şi, cu trupul presat de al lui, i se uită în ochi şi acolo văzu interes. Însă ea nu voia să admită că şi ei îi păsa. Nu va reuşi să-i afle niciunul din secrete, dacă va permite aspectului lui minunat să o influențeze. De ce, o, de ce n-a putut să fie gras şi doar de un metru şi jumătate? Să nu-ți faci idei, rosti, în timp ce se retrăgea de lângă el, ținând cu grijă capul întors, pentru ca el să nu-i poată vedea fața.

Însă Ace văzuse şi simțise atracția dintre ei...

— Eu cred că tu eşti cea care... Se opri la privirea pe care i-o aruncă Fiona. Bine, pace, rosti şi întinse mâna să i-o strângă pe a ei. Dar Fiona se întoarse şi nu-l atinse.

— Ascultă, circumstanțe anormale provoacă relații anormale, rosti ea, aşa că hai să ne gândim la viitor, la ceilalți care sunt implicați în asta şi să nu lăsăm circumstanțele... Se întoarse pentru a-l privi şi văzu că avea pe față unul din acele surâsuri masculine atotştiutoare. Ce

mai e?! şuieră ea.

— Trebuie neapărat să-mi spui ce ai citit, de te-a făcut să trăieşti într-o lume aşa de fantezistă.

— Dă-mi-o mie! zise ea şi smulse mătura din mâna lui.

— Să nu-mi spui că ştii cum să foloseşti o mătură, o luă Ace peste picior. Nu domnişoară Cotillion. Deci, unde ai fost la şcoală? Nu, nu, lasă-mă să ghicesc. Şcoală particulară pentru tinere doamne.

— Hopa, rosti Fiona în timp ce mătură în direcția lui un nor de praf şi câlți desfundați din divan, şi nişte excremente de animale. Intenționezi să continui să-ți pierzi timpul, sau umpli găleata aia? Sper să existe apă în locul acesta.

— Cu sau fără aligatori?

— Dacă o aduci tu, cu.

La aceasta Ace râse, apoi ieşi pe uşa din față. În câteva minute era înapoi, cu găleata plină cu apă şi încă mai zâmbea.

— Bine, tu prima. Tu acum, eu mai târziu.

Ea îi aruncă cea mai ingenuă şi inocentă privire a ochilor ei mari.

— Ce economicos – două băi în aceeaşi cadă cu apă. O tradiție a familiei Montgomery?

Dar el nu înghiți momeala şi nu dezvălui nimic despre el

însuşi.

— Niciun fel de baie pentru tine, dacă nu începi, rosti el zâmbind.

Era cu adevărat nedumerită şi se opri din măturat pentru a-l privi.

— Ce să încep? în afară de a face munca asta murdară, ce mai e?

— Vreau să-mi spui totul despre tine. Există o legătură între noi şi avem nevoie să aflăm care e aceea. Aşa că, acum vorbeşte-mi despre viața ta, şi mai târziu îți voi spune şi eu despre mine.

Fiona ezită. Asta s-ar putea să fie o şmecherie. Cum să-i dezvăluie şi totuşi să nu-i dezvăluie?

Cum să-l facă să înțeleagă că nu intenționează să-i spună nimic, până nu-i va spune el totul, fără ca aceasta să pară comportamentul unui copil capricios? Şi apoi, cum să ştie ce anume să țină ascuns de el?

— Dă-i drumul, afară cu tot. Nu poate fi chiar atât de rău. Începe cu locul unde şi când te-ai născut şi mergi mai departe de acolo. Avea mâinile într-o găleată de plastic şi era gata să atace dulapurile murdare din bucătărie. Cum ea nu răspunse, el o privi. Haide, gândeşte-te la Kimberly.

Gândeşte-te cât de mult doreşti să te întorci la ea şi să

luați prânzul împreună, sau orice altceva aveți voi două de făcut.

Pentru o clipă, Fiona trebui să se întoarcă. New York şi Kimberly şi serviciul ei, Jeremy şi

Cele Cinci, îi apărură atât de clar în minte, încât aproape că putea să le atingă. Cum de a ajuns de la o atât de mare fericire la… la aceasta, în doar câteva zile?

— Te laşi copleşită de auto-compătimire? întrebă blând Ace, cu o sprânceană ridicată.

Aminteşte-ți că, cu cât aflăm mai repede cine e în spatele tuturor acestor întâmplări, cu atât mai repede putem amândoi să ne ducem acasă.

Fiona trecu cu mătura pe duşumea şi adună o grămadă mare de murdărie.

— Mama a murit curând după ce m-am născut eu, şi am fost crescută de tata, doar că el era cartograf şi se muta foarte des.

Odată ce începu, continuă să-i spună povestea vieții ei. Şi în mod cert, Ace ştia să asculte. La început păru aşa de absorbit de ceea ce făcea, încât ea nu fu sigură că o aude, aşa că se contrazise de două ori. Dar de ambele dăți, el sesiză pe loc neconcordanța, apoi îi ceru să continue. De fiecare dată, ea trebui să-şi ascundă zâmbetul. Era flatant

să ai pe cineva care să asculte cu atâta interes, ceva ce era atât de personal.

Una peste alta, avusese o viață lipsită de evenimente, în mod cert nu una care să o fi pregătit să găsească un om mort peste ea, sau să locuiască într-o cocioabă cu două camere, în timp ce se ascundea de poliție.

Îi spuse că, după moartea mamei ei, a fost trimisă să locuiască la doi bătrâni, mătuşa şi unchiul ei. Aceştia erau atât de plictisiți, încât adesea îi permiteau să alerge şi să se joace, în loc să-i pretindă să stea liniştită şi să coloreze, sau să se joace cu păpuşile. Cu capul plecat, se uita la el.

Ținea în mână un ciocan ruginit şi vreo două cuie şi repara uşa unui dulap gol.

— Totuşi m-am jucat mult cu păpuşile, rosti ea. Fără să o privească, dădu din cap, dar nu comentă.

Pentru o clipă Fiona doar îl privi. Îşi ținea genunchiul pe partea de jos a dulapului, şi celălalt picior întins în spate, pe un scaun. Ajungea până în partea de sus a dulapului, astfel încât trupul lui lung era întins, cu muşchii încordați vizibili sub cămaşă. Pentru o clipă, ei i se uscă gura şi mâinile strânseră coada măturii, până când obiectul amenință să se rupă.

— Păpuşi, foarte bine, rosti el fără să se uite în jos, dar

încurajând-o să continue.

— Da, păpuşi, zise ea şi se întoarse la măturat. Îi spuse că la şase ani, tatăl ei a trimis-o la o şcoală-internat, unde i-a plăcut. În prima zi acolo a întâlnit patru fetițe, de aceeaşi vârstă cu ea. Neam spus Cele Cinci şi de atunci am rămas cele mai bune prietene, continuă Fiona, dar nu voia să se gândească la asta. Prin ce iad de îngrijorare trebuie că treceau ele acum, cu ea acuzată şi ascunzându-se?

— Ce spui de tatăl tău? întrebă Ace în timp ce cobora din nou pe duşumea. L-ai mai văzut?

— O, da, afirmă Fiona şi din vocea ei răzbătu adorația față de tatăl ei. Ştiu că un terapeut probabil mi-ar spune că am fost neglijată de el, dar eu nu m-am simțit niciodată aşa. Era desăvârşit.

Paşii ei se măriră şi fu inundată de fericire, când vorbi despre tatăl ei. Astfel, câteva minute uită unde se afla şi de ce. John Findiay Burkenhalter o vizita de trei ori pe an şi fiecare vizită era mai emoționantă decât precedenta. Întotdeauna apărea încărcat cu daruri fabuloase, pentru ea şi pentru prietenele ei.

— Ne-a dus în circuite, la târguri şi în saloane de înghețată. Odată, când eram doar de doisprezece ani, ne-a dus la un departament al unui magazin şi o femeie ne-a

fardat, după care el a cumpărat pentru noi toate fardurile. Când Ace nu făcu niciun comentariu, ea oftă. Ar trebui să fii fată, pentru a înțelege. Tații tuturor celorlalte fete din şcoală le spuneau întotdeauna NU fiicelor lor.

Era ca şi cum tații nu voiau ca fetele lor să crească. Fără ruj, fără fuste scurte, fără nimic. Ace se uita la ea nerăbdător. Adevărat, se gândi ea, trebuie să povestească faptele, nu să participe la un concurs de eseuri. Asta e, mai zise ea. M-am dus la colegiu, m-am specializat în afaceri, am absolvit, am avut câteva servicii la New York; apoi acum opt ani am început să lucrez pentru Jucăriile Davidson.

— Cu Kimberly, rosti el gânditor.

— N-am întâlnit-o pe Kimberly, decât după ce eram la Jucăriile Davidson de un an şi jumătate.

— Crezi că Kimberly ar putea fi legătura dintre tine şi Roy?

— Nu neapărat, rosti Fiona apoi făcu un pas înapoi pentru a privi camera. Adunase suficiente gunoaie pentru a umple o jumătate dintr-un conteiner newyorkez. Dar în mod evident, el nu intenționa să-i facă niciun compliment. În loc de asta, era cufundat în gânduri.

— Ai fost vreodată în Texas? Chiar când erai copil?

— Niciodată, rosti Fiona. Poți să-mi spui unde e, o, ştii

tu...

— Afară, în spate, afirmă el fără a fi prea interesat. Dar uită-te pe unde mergi.

Nici nu voia să se gândească la ce pericole puteau să o pândească, după ce ieşea pe uşă. Exista o cărare năpădită de buruieni, tăiată printre plantele mai mari, pe care se îndreptă, aşteptându-se în fiecare clipă să sară la ea cine ştie ce creatură, care nu mai văzuse niciodată înainte o persoană civilizată.

Dar drumul fu lipsit de evenimente şi când se întoarse în cabană, Ace scosese un cuptor din portbagajul maşinii.

— Prietenul tău o să te urască, când se va întoarce acasă şi va descoperi câte lucruri îi lipsesc.

Din întâmplare, n-ai luat şi nişte cearşafuri şi prosoape?

— Câte două de fiecare, rosti el şi pentru câteva secunde ochii li se întâlniră, dar ea întoarse capul. N-avea idee unde se afla locul unde vor dormi.

— Aşa că ce avem la cină? Mor de foame.

— Crevete, pe care trebuie să-l cureți, în timp ce eu vorbesc.

La aceasta Fiona scoase un geamăt, un geamăt adevărat privind crevetele şi un geamăt simulat privind ascultarea poveştii vieții lui. Poate că acum va descoperi adevărul, şi nu

legislația provinciei Beverly.

Dar Ace nu i-a spus prea multe despre el. Era unul din cei patru copii, dar cam inadaptabil, ai unei familii foarte sociabilă. Când el avea şapte ani, ciudatul frate mai tânăr al mamei lui şi-a rupt un picior şi a venit să stea cu familia lor.

— S-a stabilit o relație între noi, rosti Ace în timp ce curăța portocalele pentru sos.

Când eram de opt ani, am petrecut prima vară aici, cu unchiul meu, în acest loc. Şi la zece m-am mutat aici, în permanență. Spunând aceasta, privi cu dragoste oribila casă veche.

Ea trebui să se întoarcă, pentru a-şi ascunde expresia îndârjită. S-ar putea ca el să fi locuit aici, dar mai exista ceva în viața lui, decât această cabană veche şi dărăpănată. Însă nu-i va da această informație de bunăvoie, nu-i aşa?

— Ce spui de şcoală? întrebă Fiona în timp ce-şi strecura unghia sub membrana subțire a crevetelui.

— Uite, lasă-mă să-ți arăt, rosti Ace nerăbdător şi aplecându-se spre ea, o înconjură cu brațele, pentru a-i arăta cum să-l jupoaie.

Pentru o clipă Fiona îşi ținu respirația. Bărbia lui se afla în părul ei şi mâinile lui mari şi bronzate le acopereau pe ale ei, mult mai mici şi mult mai albe. Asta într-adevăr situație,

se gândi ea.

Era singură într-un paradis sălbatic... Ei bine, poate că nu un paradis, dar erau în mod cert singuri...

Şi Ace era un bărbat formidabil de bine, aşa că era de aşteptat ca ea să simtă o anumită atracție pentru el.

Pentru a-şi relua auto-controlul, închise ochii o clipă şi îşi aminti de New York, de biroul ei şi de apartamentul ei adorabil şi curat. Îl decorase într-un mod profesionist şi era frumos, iar acum parcă-l vedea cu adevărat. Dar când va reuşi să se întoarcă în el?

Brusc, mâinile lui se opriră pe ale ei. În mod cert, era afectat de apropierea ei, cum era şi ea de a lui.

Cu inima bubuind, îşi întoarse fața pentru a-l privi, ştiind că buzele ei vor fi foarte aproape de ale lui. Îşi repetă că circumstanțe anormale duceau la relații anormale...

Dar el nu se uita la ea. În loc de asta, avea acea privire îndepărtată, despre care ea ştia că înseamnă că ascultă ceva. A auzit o maşină? Sirenele depărtate ale poliției? Pericolul era iminent?

De abia atunci auzi în depărtare țipătul unei păsări şi îşi dădu seama că asta i-a atras lui atenția.

— Au! rosti el, când lama cuțitului îi atinse degetul mare.

— Lasă-mă să văd, ceru ea luându-i mâna. Pielea nici

măcar nu era tăiată.

Plecând de lângă ea, Ace îşi supse degetul.

— Ar fi trebuit să-mi amintesc de tine şi de cuțite, rosti el, apoi se încruntă când Fiona zâmbi.

— În timp ce suferi în continuare, eşti bun să mergi mai departe cu povestea? îi zâmbea pentru a-şi masca nemulțumirea. Era atrasă de el, dar el era interesat doar de... Mai făcu un pas înapoi şi îşi şterse mâinile pe un prosop de hârtie, apoi se întoarse spre chiuveta bucătăriei, acum curată.

— Unchiul meu Gil îşi luase doctoratul în ornitologie, aşa că eu am fost şcolarizat acasă până la treisprezece ani; apoi ne-am mutat mai aproape de şoseaua principală, aşa că am putut să merg la şcoala superioară.

— Unde ai jucat fotbal şi te-ai îndrăgostit de drăgălaşa Lisa.

— De fapt, cu el m-am întâlnit mai târziu, când eram lector la colegiul ei.

Deci Lisa e mult mai tânără decât el, se gândi ea, dar nu spuse nimic.

— A, colegiul. Ai crescut aici şi totuşi ai mers la colegiu. Nu ți-ai închipui că cineva care locuieşte în acest loc îşi poate permite să meargă la colegiu. Sau chiar că o astfel de

persoană ar dori să primească o educație înaltă.

Ace rămase liniştit destul timp până să răspundă, ca şi cum se gândea la fiecare cuvânt înainte de a-l rosti şi judeca cât de multe voia să-i dezvăluie.

— Am ajuns la colegiu plimbând cu barca oameni bogați şi plictisiți. Şi când unchiul meu a murit şi mi-a lăsat Kendrick Park, am încercat să-l fac să supraviețuiască. Am făcut totul bine, până când mi-a fost distrus un aligator. Spuse asta fără cea mai mică animozitate în glas şi nu menționa că ea a fost cea care l-a distrus.

— Am să-ți plătesc aligatorul ăla de plastic, rosti ea calmă. Am nişte bani într-o IRA şi pot să-mi ipotechez apartamentul. Cât costă monstrul ăla verde de sticlă? întrebă apoi, încercând să clarifice situația.

El se întoarse cu spatele.

— Femeile nu plătesc.

— Ce?!? întrebă Fiona, nesigură de ceea ce auzise.

El se întoarse din nou spre ea.

— Am spus că femeile nu plătesc nimic. Oricum, nu lucrurile mele. Asta nu ne-ar duce nicăieri.

Ai terminat cu crevetele ăla? Crezi că am putea face şi o salată? Ai putea să vezi vreo legătură între noi doi?

Ea îşi ridică mâinile în apărare.

— Tu ai revenit la omul de Neanderthal, ştiai asta? Şi da, am terminat cu nenorocitul ăsta de crevete, iar singura legătură dintre noi, pe care o pot vedea eu, este că amândoi am fost crescuți de altcineva, nu de părinții noştri.

— Ce spui de salată? Nu se obosi să-i răspundă, întinse doar mâna spre el pentru a-i da cuțitul şi ingredientele. Apoi tăie legumele pe prosoape de hârtie şi pentru o vreme rămaseră tăcuți. În regulă, rosti în sfârşit Ace. Să ne comparăm notițele, despre cine am fost, unde şi când. Informațiile pretind că tu şi cu mine am stat în aceleaşi hoteluri, în acelaşi timp. Unde ai fost anul trecut?

Îi luă Fionei o vreme pentru a-şi aminti toate locurile unde fusese, deoarece călătorea mult – şi întotdeauna cu treburi privind-o pe Kimberly.

— Iată de ce această călătorie în Florida mi s-a părut aşa ciudată, rosti ea. Nu am legătură cu nimic altceva de la firma Davidson, afară de Kimberly. Doar Kimberly. Ce ştiu eu despre o emisiune pentru copii din Texas? De ce a cerut omul acela ca eu să-l însoțesc?

— Eşti sigură a fost vorba de tine şi nu de altcineva? Te-a cerut nominal?

— Da, dar pe tine?

— Acelaşi lucru. Dar în cazul meu are un sens, deoarece

Roy a spus că se gândea să doneze bani pentru Kendrick Park.

— Ar fi trebuit să menționeze că vei obține banii peste cadavrul lui, rosti Fiona cu o strâmbătură.

Ace nu râse.

— În ce priveşte deplasările, eu am făcut cinci drumuri scurte în ultimele optsprezece luni şi trei dintre ele au avut legătură cu colectarea de fonduri. Urăsc călătoriile, deoarece mă depărtează de parc şi păsările au nevoie de mine, mai mult decât valorează adunarea de bani.

— Atunci de ce nu angajezi o persoană pentru relații cu publicul, pentru ca tu să poți rămâne în parc?

Când Ace nu răspunse, ea ridică ochii de la morcovul pe care-l tăia. Stătea cu spatele la ea, cu capul plecat şi mesteca gânditor într-un bol.

Deodată, Fiona se lumină.

— Femeile, rosti ea în surdină. Oamenii care donau bani erau femei, şi ele pretindeau ca tu şi numai tu să vorbeşti cu ele despre fonduri.

Ace nu spuse nimic, aşa încât ea se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre blat, pentru a-l privi.

Fața lui era foarte roşie.

Fiona scoase un mic hohot; apoi îşi lăsă capul pe spate şi

râse cu putere.

— Ce te-a uimit pe tine la Roy n-a fost că te-a cerut să vii personal, ci că era bărbat.

Întorcând puțin capul, Ace îi adresă un rânjet sfios.

— A fost puțin cam neobişnuit.

Încă râzând, ea se aşeză la masă şi continuă să taie legume.

— Aşa că spune-mi, Rapunzel, te-ai ascuns aici cu unchiul tău, într-un loc subpopulat, pentru a fugi de fete?

— Ai o gură tare mare! rosti el, dar zâmbea. Asta nu ne va duce nicăieri şi ziua scade rapid.

Uită-te sub a treia scându-ră a duşumelei, de lângă peretele din spatele tău şi vei găsi lumânări.

— Un lucru sigur, Abner, zise ea. Şi unde ții tutunul de mestecat?

— Dacă îmi aduc bine aminte, e lângă vinul de Bordeaux, ascuns sub a şasea scându-ră din duşumea. Sau e vorba de Chardonnay, sub şase scându-ri, şi vinul de Porto sub opt scându-ri?

— Dă-mi o rangă, tati, rosti ea şi zâmbetul lui Ace se transformă în râs.

— Stai jos să mâncăm. Avem treburi de făcut, dacă vrem să rezolvăm asta.

Zece minute mai târziu şedeau pe cele două scaune întregi şi mâncau crevete marinat în sos proaspăt de portocale, apoi fiert în cuptor şi salată verde, ea însăşi un fel de mâncare. Anul care se vedea pe eticheta umedă şi mucegăită demonstra că vinul s-a maturat şi era deja vechi, de când unchiul lui Ace îl pusese sub duşumea, şi era delicios.

Dar în timp ce Ace şi Fiona mâncau la lumina lumânărilor şi încercau să-şi dea seama ce anume îi lega şi de ce Roy Hudson a făcut din ei moştenitorii lui, cineva de afară îi privea.

CAPITOLUL NOUĂ

La căderea nopții amândoi stăteau încă la masă terminând sticla de vin. Nepronunțat era faptul că n-au găsit nimic, care a fi putut să-i lege. Au vorbit tot timpul cinei, dar n-au putut descoperi nici cel mai mic lucru care să-i lege.

— De ce? întrebă Fiona terminându-şi paharul de vin. Nu-mi pot da seama de ce. De ce mi-ar fi lăsat Roy Hudson mie aceşti bani?

— Sau mie, rosti gânditor Ace. Din magazin cumpărase un ziar şi la lumânare îl citi cu glas tare. Ambii scânciră, când Ace citi că testamentul lui Hudson fusese făcut cu patru ani în urmă.

Patru ani întregi!

Ace îşi exprimă părerea că bănuia că legătura dintre ei e mai veche de patru ani, aşa că îi ceru Fionei să-i spună mai multe despre copilăria ei.

Îi spuse tot ce credea că ar putea să fie pertinent. În ciuda îndelungatei lor despărțiri, datorită nesfârşitelor călătorii ale tatălui ei, îşi trimiteau unul altuia scrisori în fiecare săptămână.

— Le-am păstrat pe toate până vara trecută, zise ea.

Cineva a intrat în blocul meu de locuințe, a coborât de pe acoperiş şi a intrat în trei apartamente. Unul dintre ele era al meu. Şi unul din obiectele furate de hoț a fost o cutie, în care erau scrisorile de la tatăl meu. Nu ştiu ce a crezut el că e în cutie, dar ceea ce a luat nu erau decât scrisori adresate unui copil de unsprezece ani, cu piciorul rupt. Aceste scrisori nu însemnau nimic pentru nimeni, în afară de mine. Ace se uită în paharul gol.

— Ştim ceva. Tu şi cu mine ştim ceva, pe care nu ştim că-l ştim.

— Şi cum să aflăm ce este? rosti furioasă Fiona. Şi ce se întâmplă dacă n-o să ne dăm seama niciodată ce anume ştim? O să ne ascundem în cocioaba asta o veşnicie? Poliția e hotărâtă să ne găsească, mai devreme sau mai târziu; apoi vom fi acuzați de... de crimă!

În ultimele zile încercase să nu se gândească la realitatea situației în care se afla, dar...

— Linişte! rosti Ace suflând în cele două lumânări şi rămânând astfel într-un întuneric adânc.

— Ce faci? şuieră ea.

— Am auzit pe cineva.

— Cum poți să auzi ceva în zgomotul acesta? întrebă ea referindu-se la chemările păsărilor şi cerul ştie ale căror

animale, care se aflau pe afară. Dar Ace nu răspunse şi în timp ce asculta şi ea, îl auzi mişcându-se tăcut prin cabană şi furişarea aceasta făcu să i se ridice părul pe ceafă. În timp ce asculta, inima îi sărise în gât. În fiecare clipă se aştepta să se audă un megafon şi o voce spunând că trebuie să iasă cu mâinile sus.

— Nu vreau să mai joc jocul ăsta, şopti ea.

— Şşşşt! interveni Ace şi astfel, putu să-şi dea seama că se afla la fereastră.

În următoarea clipă ceva îi atinse umărul şi când fu gata să țipe, o mână mare îi astupă repede gura. Instinctiv, începu să se lupte, în timp ce era ridicată de pe scaun.

— Eşti bună să stai liniştită? îi şopti Ace la ureche. Şi încetează să te mai zbați.

Pentru a-i aminti că încă mai ținea mâna pe gura ei, îi dădu un picior cu călcâiul şi în timp ce ea auzi mârâitul lui de durere, el îi dădu drumul.

— Eşti cea mai violentă femeie pe care am întâlnit-o vreodată, rosti el cu gura aproape de urechea ei. Dacă te țin de mână şi te duc în dormitor, ai să mă loveşti?

— Depinde de ceea ce intenționezi să faci cu mine în dormitor, şopti ea răspunsul.

Pentru o clipă Ace rămase tăcut, ca şi cum încerca să-şi

dea seama ce voise ea să spună; apoi scoase un hohot de râs înăbuşit.

— Asta-i fata mea, zise el încet. Dacă poți să faci glume, înseamnă că eşti bine.

Îşi puse palma pe umărul ei, apoi o coborî de-a lungul brațului, până la mână. Când o prinse, Fiona zise:

— Sunt bucuroasă că n-ai cerut să mă ții de picior.

— Taci din gură, ordonă el şi stai lângă mine. Supusă, ea îl urmă în dormitor, pantofii lor cu talpă moale de-abia auzindu-se pe duşumeaua uzată de scându-ri. Când ajunseră în dormitor, Ace îşi apropie buzele de urechea ei. Ascultă, mi-ar plăcea să fiu erou şi să stau treaz şi de pază toată noaptea, dar trebuie să dorm puțin. Fiona nu era sigură ce voia să facă ea. În după amiaza asta îl ajutase să pună cearşafuri pe cele două mizerabile paturi vechi din dormitor, deci ştia că avea intenția să se culce. Aşa că ce încerca acuma să-i spună? Dormim împreună, adăugă el. Nu putem risca să ne despărțim, în caz... în caz că afară e cineva.

— Vrei să spui poliția? Nu pe ei i-am auzit? Dar oare ei nu sosesc într-un convoi de maşini albe cu lumini şi...

— L-ai omorât pe Hudson?

— Sigur că nu.

— Nici eu, rosti Ace. Aşa că, asta înseamnă că cel care l-a ucis este încă undeva pe afară.

Dimineață plecăm de aici, dar acum amândoi avem nevoie de somn şi trebuie să rămânem împreună.

Constituim un alibi unul pentru altul.

— Grozav. De abia aştept să spun la tribunal că nu puteam să-l ucid pe Roy, pentru că mă aflam în pat cu celălalt moştenitor al lui.

— De ce nu-ți foloseşti o vreme limba aia ascuțită pe altcineva? Acum, vreau să intri în pat şi amândoi vom prinde cât de mult somn vom putea. Cine ştie ce aduce ziua de mâine?

— Nu poate fi mai rău decât în ultimele două zile, rosti ea în timp ce se aşeza pe marginea patului, apoi se întoarse şi se întinse. Nicio păpuşă Charlotte, cu torsul, brațele şi picioarele de porțelan dintr-o singură piesă, nu putea să fie mai țeapănă decât ea.

Când Ace se întinse alături, niciun muşchi nu i se relaxa. Patul era îngust şi avea o adâncitură la mijloc, aşa că trupurile lor erau presate unul într-altul.

— Trebuie să-ți fac o mărturisire, rosti blând Ace de lângă ea.

— Care? întrebă ea şi putu să audă ce nervoasă sunase

vocea ei.

— Eu l-am ucis pe Roy Hudson. La aceasta, Fiona trase aer în piept şuierat şi se gândi cum ar fi putut să o ia la goană. Dar unde? Şi la urma urmei, nici măcar de unde, pentru că nu avea idee unde dracu se afla. L-am ucis, doar pentru a putea fi în pat cu tine.

— Ce?!? întrebă Fiona întorcându-şi gândul la situația prezentă. Ce ai făcut?

— Am plănuit totul. Am plănuit să merg la motel, apoi acasă, apoi în cabana unchiului meu, toate doar ca să pot să mă năpustesc asupra ta.

— Aaaaah, gemu Fiona. Eşti un adevărat zăpăcit, ştiai asta? rosti ea, dar gluma o făcu să se relaxeze. Primul lucru pe care-l fac când scap de aici este să-i trimit domnişoarei Lisa Rene Honeycutt un cuvânt de simpatie.

— Şi eu îi trimit bătrânului Jeremy felicitări avocățeşti, pentru că a găsit ultima virgină din țară.

— Virgină? Trebuie să ştii că... Se opri, deoarece putea să simtă cum râsul lui reținut îi scutura trupul. Dacă îți închipui că o să obții vreo informație de la mine, în legătură cu această latură a vieții mele, greşeşti. Acum, dă-mi perna aia.

Într-o clipă Ace se rostogoli din pat, iar Fiona era gata să-l

întrebe dacă se întoarce. Dar, în câteva secunde era înapoi, cu perna din celălalt pat.

— Bine, acum hai să ne facem confortabili. În ce poziție dormi tu?

Felul în care întrebă asta, sunase aproape didactic.

— Pe partea stângă, răspunse ea.

— Perfect. Şi eu. Întoarce-te.

Făcu aşa şi în următoarea clipă el se ghemui la spatele ei înconjurând-o cu brațele. Poate că trebuia să se îngrijoreze, reflectă ea. Poate că trebuia să aibă în vedere că omul acesta l-a ucis într-adevăr pe Roy Hudson. Dar nu se mai gândi la nimic rău, deoarece se simțea pentru prima oară în siguranță, de zile întregi. Se înghesui în el, cu capul pe brațul lui şi închise ochii.

— Nu te mai foi atâta, dacă nu te superi, rosti Ace somnoros în părul ei. Sunt bărbat şi tu poți fi scheletică, dar... Vocea lui se pierdu în somn.

— Dar am alte calități, rosti ea şi zâmbind se cufundă şi ea în somn.

Când Fiona se trezi, era ziuă şi la început nu putu să spună dacă era foarte devreme, sau era o zi înorată, dar pentru o clipă nu avu idee unde se afla. Era culcată pe o parte şi în timp ce ochii ei începură să se limpezească, văzu

ceva fugind pe podea.

Dar nu se sperie. Acum două zile ar fi sărit în sus şi ar fi început să țipe, dar acum se întoarse pe cealaltă parte şi încercă să adoarmă la loc. Însă lângă ea se mai afla o pernă, ce mirosea familiar şi ciudat în acelaşi timp.

Brusc, deschise ochii şi întoarse capul, destul pentru a privi prin încăpere. Nu era o cameră pe care cineva să o poată privi la lumina zilei. La lumina lumânărilor arătase destul de rău, dar dimineața i se vedeau gropile, murdăria, putreziciunea şi...

Unde e el? se întrebă încruntându-se, apoi îşi propuse să se calmeze. Doar pentru că întreaga ei existență depindea de acest bărbat, care îi era străin, dispariția lui nu era totuşi motiv de panică.

Însă, în ciuda bunelor ei intenții, coborî din pat, traversă livingul, şi ieşi afară prin uşa din față, în sălbăticia Floridei. Era înconjurată de palmieri şi viță sălbatică, apoi alți palmieri şi obiecte ce arătau ca şi cum tocmai se aşteptau ca un om să păşească pe ele.

— Ce s-a întâmplat cu dragul şi bătrânul beton? şopti privind în jur. Dacă vreodată fusese o cărare ce înconjura oribila cocioabă veche, acum dispăruse. Şi privind vegetația din fața ei, era sigură că dacă va păşi în ea şi va rămâne

liniştită timpul necesar pentru ca lumina să se schimbe, va fi învăluită. Sau poate mâncată. Se gândi ea cu o strâmbătură.

— Aici, şi stai liniştită, auzi ea o şoaptă; apoi când îşi aruncă ochii spre locul de unde venise, cu greu putu să desluşească o formă omenească.

— N-am să alerg la el şi n-am să-mi arunc braţele de gâtul lui, îşi spuse ea tare şi se forţă să meargă încet spre forma din umbră. La New York, de trei ori trecuse prin încăierări, care ar fi putut să se sfârşească rău. În una se fluturaseră şi vreo două cuţite. Dar nimic din ce se întâmplase în oraş nu o îngrozise aşa, ca mersul printre aceste tufişuri.

— Întotdeauna vorbeşti singură? întrebă Ace plictisit. Stătea pe o buturugă, cu profilul spre ea, uitându-se la ceva, ce Fiona nu putea să vadă. Era o deschizătură mică printre copaci, ce aproape permitea cuiva să o numească privelişte.

— Bună dimineaţa şi ţie, rosti ea. Şi da, am dormit foarte bine; mulţumesc de întrebare.

El nu încetă să se încrunte şi nu se uita la ea.

— Stai jos şi fii liniştită. Există fructe şi pâine acolo şi pentru că ai fugit din casă terorizată, poţi să foloseşti

tufişurile de colo, din spate.

— Terorizată? rosti ea supărată pe ea însăşi, pentru că îşi dezvăluise teama, şi pe el pentru că o văzuse. Locuiesc în New York City şi ar trebui să ştii...

— Linişte! rosti el ducând la ochi un binoclu. Fiona avu nevoie de câteva clipe pentru a se relaxa şi pentru a-şi depăşi senzația de panică pe care o simțise când s-a trezit singură în sălbăticie. Făcu câțiva paşi mai departe, îşi rezolvă nevoile, apoi se întoarse unde stătea el.

Deci am dormit împreună, se gândi ea, în timp ce se aşează cam la un metru de el şi luă o felie de pepene de pe farfuria de alături. Şi ce? Ce însemna asta la ora actuală şi la vârsta ei? Şi dacă ar fi făcut sex, nici asta n-ar fi fost mare scofală.

Atunci de ce simțea atâta căldură şi plăcere lângă el? Pentru că nu dormise aşa de bine de ani întregi? Ăsta era motivul? Citise despre cercetările lui Ann Landers, în care femeile spuneau că le plăcea mai mult să se dezmierde, decât să facă sex, dar Fiona nu crezuse niciodată în asta. Ei îi plăcea sexul.

Şi în afară de asta, Jeremy nu era prea înclinat spre dezmierdări. Nu, el era mai mult un fel de trosc-pleosc, genul de tip trebuie-să-mă-întorc-la-treabă. De fapt, aşa era şi Fiona. Întotdeauna avea mii de treburi de făcut pentru

Kimberly şi timp doar pentru douăzeci la sută pentru ea.

— Ai dormit bine? întrebă ea privindu-l, dar prefăcându-se că nu se uită.

— Da, sigur, răspunse el, dar era mai mult un mormăit decât vorbe.

— Atunci ce te face să fii aşa de prost dispus în dimineața asta?

Punând jos binoclul, se uită la ea.

— Ai uitat de ce ne aflăm aici? Suntem obiectul unei vânători majore de oameni, pentru că suntem acuzați de asasinat. Până acum, am sperat să găsim legătura dintre noi şi răspunsul la întrebarea de ce Hudson ne-a lăsat nouă banii, însă n-am descoperit nimic. Zero.

Adevărul era că Fiona nu putea să-şi dea seama cu adevărat de ce se aflau aici. Găsirea cadavrului lui Roy i se părea ceva văzut la cinema sau într-un vis. Poate că acesta era modul în care mintea cuiva se adapta situațiilor intolerabile. Nu putea să creadă că se întâmplase aşa ceva cu adevărat. Cel puțin nu ei, oricum.

— La ce te uiți? întrebă ea, în timp ce lua o felie de pâine cu unt. Lângă el se afla un singur pahar ciobit plin cu suc de portocale, din care bău şi ea. De ce nu? Dacă au putut să împartă un pat, pot să împartă şi un pahar.

— La păsări, rosti el cu un ton egal. Îți aminteşti? Sunt păsărar. Încercam să fac acest loc să funcționeze, înainte ca tu să-mi distrugi atracția turistică.

Ea ignoră remarca malițioasă; nu intenționa să-i dea voie să o atragă într-o ceartă.

— Acest loc? Vrei să spui că ne aflăm pe proprietatea ta? în parcul tău?

— Sigur că da. Unde ți-ai închipuit că suntem?

— Habar nu aveam, zise ea cu gura plină. Tatăl meu era un cartograf eminent, dar obişnuia să spună că eu n-am moştenit nimic din măiestria lui în această direcție. Pot să mă pierd şi într-un dulap. Când Ace nu spuse nimic, ea continuă: ce pasăre e asta? Cea mică şi verde? Arătă ceva deasupra capului, dar Ace nu se obosi să-şi pună jos binoclul şi să se uite.

— Peruş, rosti el lapidar.

— Vrei să spui, ca aceia pe care îi cumperi dintr-un magazin cu animale de companie? Genul acela de peruş?

— Exact acel gen.

— Nu glumeşti? Nu ştiam că aceste ființe provin din Florida. Mi-am închipuit că vin dintr-un loc exotic, ca... ca Borneo, poate.

— Această păsărică anume a scăpat din colivia cuiva, dar

specia originală provine din Australia.

I-a luat câteva clipe să decodeze ceea ce-i spusese. Când ajungea la păsări, părea că vorbeşte prescurtat.

— Vrei să spui că această biată ființă mică a scăpat din colivia unui copil şi acum trăieşte în libertate?

Întorcându-se, îi aruncă o privire ce spunea că-şi închipuie că e cam idioată.

— A fost o biată ființă când se afla în colivie, acum însă îi e mai bine afară. Sunt mii pe aici şi cresc şi trăiesc în natură, în „libertate" cum spui tu. Cu asta se întoarse şi îşi duse binoclul din nou la ochi.

— Deci, intenționezi să fii la fel de morocănos toată ziua?

— Am să fiu într-o dispoziție proastă, până vom afla de ce am fost numiți moştenitorii unui mort.

— Poate că nu e nicio legătură între noi. Poate că Roy doar ne-a plăcut.

— Şi tu când l-ai întâlnit? întrebă sarcastic Ace. Nu intenționa să-i permită să o atragă în felul lui tăios de a fi. Poate că schimbarea subiectului ar fi fost mai bună.

— Tatăl meu a murit în Florida, rosti ea blând. Din această cauză nu am vrut niciodată să vizitez acest loc. A trebuit să mă îmbăt de-a binelea în noaptea dinaintea acestei călătorii, pentru a-mi face curaj să urc în avion.

Cum Ace nu comentă, ci privea doar prin binoclu, ea continuă: înainte ca tatăl meu să moară, el şi cu mine am plănuit să-l vizitez în statul acesta. Nu o mai făcusem înainte: el venea întotdeauna la mine. Spunea că funcția lui de desenator de hărți e prea dură pentru mine, că eram o fată de oraş şi nu mi-ar fi făcut plăcere să cutreier prin țara aligatorilor. Sau țara canibalilor. Sau printre triburile băştinaşe, care cară săgeți otrăvite.

— Cum a murit? întrebă Ace, de data aceasta cu un ton blând, fără să se mai rățoiască la ea.

— Atac de cord. Era în sălbăticie, făcând o treabă pentru cineva, când inima lui a cedat. Mi s-a spus că sfârşitul a fost foarte rapid. Pentru o clipă rămase tăcută, privind prin spațiul îngust deschis, ce părea că-l fascinează pe el. A fost totul pentru mine, mai zise ea, apoi oftă şi încercă să zâmbească. Tatăl meu era un om fericit, nu i-ar fi plăcut să fiu tristă. Pentru o clipă închise ochii şi aproape că putu să-şi vadă tatăl. Era un om frumos, arăta foarte distins. Nu l-am văzut niciodată în nimic altceva, decât în cele mai frumoase costume. Şi a purtat întotdeauna cenuşiu de mangal, pentru că spunea că se potriveşte foarte bine cu părul lui.

Zâmbi uitând complet unde era şi de ce. Avea cel mai

frumos păr, cu care putea fi înzestrată o ființă.

Era cenuşiu şi foarte des, astfel încât părea un nor pe capul lui. Obişnuia să spună că părul lui era fumuriu. De fapt, odată a făcut o glumă, că el era adevăratul Smokey, nu vreun urs supradimensionat. Încet, Ace puse binoclul jos, apoi o privi.

— Ce ai spus?!?

Fu uimită de privirea lui şi de ochii larg deschişi.

— Nimic. Vorbeam doar despre tata. A murit în Florida.

— Nu, nu partea asta. Ai spus ceva despre hainele lui. Nu, ceva de părul lui.

— Bun ascultător mai eşti, se repezi ea, plătindu-i pentru proasta lui dispoziție de mai devreme.

Am spus că avea un păr cenuşiu minunat.

— Şi ce ai spus de urs? Fiona îl privi consternată.

— Există urşi pe aici? în afară de aligatori şi de un milion de insecte târâtoare şi...

Ace se aplecă spre ea şi îşi puse mâinile pe umerii ei, cu degetele înfipte în carne.

— Dar ce ai spus de urs? Ce ai spus de ursul acela?

Ea se dădu înapoi de lângă el.

— Am spus că tatăl meu a zis că el e adevăratul urs Smokey. A fost doar o glumă.

Când Ace vorbi, vocea lui era foarte calmă.

— Tatăl tău avea o cicatrice pe dosul brațului stâng? își întinse brațul, apoi desenă o linie cu degetul pe toată lungimea, de la cot până între cele două degete mai mici.

— Da, rosti Fiona clipind. Cel puțin avea una pe dosul mâinii. Eu niciodată nu l-am văzut dezbrăcat, aşa că nu pot să-ți spun dacă era şi pe braț, însă era pe mână. A fost rănit când a lucrat în America de Sud, unde cartografia o regiune din Anzi. Stai puțin, adăugă ea. L-ai cunoscut pe tata?

Pentru câteva secunde, Ace clipi doar spre ea; apoi se ridică în picioare şi-şi întinse brațele spre cer ca într-o rugăciune; după care se uită iar la Fiona.

— Am găsit-o. Am găsit legătura. Tatăl tău e legătura.

Fiona era înspăimântată.

— Deci, chiar l-ai cunoscut pe tata?

— Pe Smokey? Glumeşti? Toată lumea îl cunoştea pe Smokey. La aceasta Fiona începu să zâmbească. Toată lumea din acest stat şi îmi imaginez că şi alții din alte state l-au cunoscut pe Smokey. Dacă te-a părăsit norocul, dacă ai fi fost implicat într-o treabă tenebroasă, pe sub mână, sigur dădeai peste Smokey. Eu l-am întâlnit când am moştenit parcul şi am aflat că unchiul meu intenționase să împrumute de la rechini, bani ca să-l mențină pe linia de

plutire. Nu ştiu de ce nu ne-am dus la tatăl meu să-i cerem ajutor, în loc de asta l-am contactat pe Smokey, care ne-a pus în legătură cu... Hei! strigă Ace. Unde te duci? Trebuie să vorbim. Acum că am găsit legătura dintre noi, putem să ne dăm seama ce legătură avem cu Hudson. O prinse pe Fiona de braț, exact când ajungea la cabană, şi când o întoarse spre el pentru a o privi înochi, îşi reținu respirația, din cauza furiei pe care o vedea acolo. Ce s-a întâmplat? mai întrebă el.

— Întâmplat? întrebă ea cu voce aparent calmă întorcându-se spre el. Ce s-a întâmplat? Făcu un pas spre el. Tocmai l-ai acuzat pe tata – tatăl meu deosebit de respectabil – că era un... un... Nu ştiu ce s-a spus despre el, dar eu nu vreau să aud nimic, m-ai înțeles?

Cu aceasta se întoarse pe călcâie şi intră în cabană, unde începu să-şi arunce obiectele personale în rucsac.

— Ce faci? întrebă Ace în spatele ei.

— Plec, iată ce. Mă duc să fac ceea ce ar fi trebuit să fac din primul moment, dacă n-ai fi hotărât că tu eşti răspunzător de viața mea. Treizeci şi doi de ani m-am descurcat fără tine şi acum crezi că nu pot nici măcar să-mi hotărăsc propriul viitor, fără să-mi spui tu ce să fac.

Apucând-o de antebrațe, Ace o răsuci pentru a se uita la

el.

— Nu înțeleg despre ce vorbeşti. Nu realizezi ce e asta? Am căutat zile întregi. Şi acum că am găsit, e nevoie să exploatăm faptele…

— Dă-te la o parte din drumul meu, zise ea, în timp ce-şi folosea rucsacul pentru a-l împinge în lături. Dar Ace rămase pe loc şi nu-i dădu voie să treacă de el.

— Cred că trebuie să stai jos şi să discutăm.

— Nu, rosti ea încet, cu maxilarele încleştate. Nu vreau să mai aud nicio vorbă rostită de tine.

Tu m-ai băgat în mizeria asta şi…

— Eu? comentă el îngrozit. Eu? Nu eu m-am trezit cu un cadavru peste mine.

— Nu, tu doar m-ai luat de la locul crimei şi astfel ai făcut ca poliția să-şi închipuie că sunt vinovată.

— Din toate lucrurile nerecunoscătoare pe care le-am auzit în viața mea, acesta câştigă premiul.

Cineva l-a ucis pe Roy Hudson, într-un mod foarte ciudat, şi eu nu cred că ai fost tu şi ştiu sigur că n-am fost nici eu, deci asta înseamnă că există un asasin în libertate. Ți-am salvat gâtul tău uscățiv!

— Ai terminat? întrebă ea. Acum pot să plec?

— Unde să pleci? Nu ştii nici unde erai acum câteva

minute, aşa că acum poți pleca? Plănuieşti să te ghidezi după una din hărțile tatălui tău?

În clipa aceea, Fiona îl plesni. Îl lovi cu mâna dreaptă, ce devenise puternică de la anii de cărat o servietă ce cântărea cât un prunc voinic. Iar Ace, prins cu garda jos, primi lovitura în întregime pe obrazul stâng, capul sărindu-i cu putere într-o parte.

În timp ce el îşi revenea din şocul datorat neaşteptatei ei acțiuni, Fiona îl împinse şi ieşi țanțoşă afară din vechea cabană şubredă.

Dar nu reuşi să ajungă decât pe ultima treaptă a verandei, când un glonț îi şuieră pe la ureche.

CAPITOLUL ZECE

Furia o făcu pe Fiona să nu realizeze ce tocmai îi trecuse pe lângă ureche. După câte îşi dădea seama, fusese un fel de țânțar deosebit de virulent, din Florida.

Dar Ace cunoştea zgomotul. Stătea pe treapta de sus a verandei şi zbură, nu sări, aruncându-şi brațele înainte, împingând cu picioarele şi zburând prin aer, pentru a ateriza peste Fiona izbind-o puternic de pământ.

Ea nu fu în stare să-şi recapete respirația, şi nu putu să înțeleagă ce a izbit-o.

— Stai jos, îi şuieră la ureche Ace, cu mâinile acoperindu-i capul şi cu trupul în continuare deasupra ei. Când am să spun, vreau să începi să alergi alături de mine. Vom urca în maşină şi vom pleca de aici. Înțelegi? Fiona era încă prea uluită pentru a-i răspunde. Ai înțeles? Pentru că ea nu-i răspunse nici a doua oară, îi înconjură mijlocul cu brațul, ca şi cum intenționa să o ducă pe sus. Sus!

mai rosti el şi o ridică făcând tot ce putea pentru a alerga împreună, dar ea era o împiedicată, poticnindu-se la fiecare pas. Haide, haide! o îndemnă el. Ce ar spune Smokey dacă ar vedea ce bleagă ai devenit? o tachină el, când fu gata să cadă pentru a treia oară.

Vorbele lui avură efectul dorit, pentru că Fiona îşi aminti tot ce s-a întâmplat în ultimele câteva minute. Furia îi repuse în funcţie muşchii de la picioare, se îndreptă şi începu să alerge.

Departe de el.

— Să te ia naiba! înjură Ace şi întorcându-se, fugi după ea, prinzând-o exact înainte de a dispărea în jungla înconjurătoare. Încercă să o placheze din nou, dar de această dată Fiona era gata şi-l aştepta. Nu făcuse sporturi de echipă ani întregi, fără să fi învățat un lucru sau două. Îi evită placajul şi continuă să alerge cât de tare putu prin încâlceala de viță sălbatică şi alte plante.

În următoarea clipă Ace încercă să o doboare, astfel că o apucă de călcâi şi o ținu, ca şi cum viața lui depindea de asta.

Întorcându-se pe spate, cu rucsacul sub ea, Fiona îi dădu o lovitură puternică de picior în claviculă.

— Pleacă de pe mine, țipă ea. Am să pun să te aresteze.

Ace era o ținea de un picior, în timp ce încerca să o apuce de celălalt, cu care îl lovise.

— Încerc să-ți salvez viața, rosti el cu un glas cât mai scăzut putu. Nu-ți dai seama că ceea ceția trecut pe lângă ureche a fost un glonț?

Cuvântul o făcu pe Fiona să înceteze să mai lupte. Dar în timp ce se uita la masa de vegetație ce o înconjura, se gândi: cine poate să treacă prin asta?

— Minți. Ai mințit în legătură cu tot, spuse tare, înțelegând prin asta şi aluzia la tatăl ei.

Dar când ridică piciorul să-l lovească din nou, se auzi un alt pocnet şi de data aceasta simți căldura degajată de glonțul ce îi trecu şi mai aproape de cap.

— Pe tine te vrea, rosti Ace, nu pe mine. Vorbele lui erau aşa de descurajate, încât ea ştiu că spune adevărul şi parcă i se goli mintea. Nimic din viața ei nu o pregătise pentru o situație ca aceasta. Dar Ace nu ezită. Să mergem, rosti în timp ce se ridică ghemuit şi îi întinse mâna.

Fiona îl luă de mână şi-l urmă, de data aceasta fără să se mai împiedice. Când el sări peste o buturugă căzută, ea sări odată cu el. Când el alergă peste ceea ce părea să fie parapetul putred al unui pod stricat, ea era chiar în spatele lui, fără să-i mai dea drumul la mână. Numai o dată îi dădu el drumul, când se apucă de o ramură orizontală de copac şi sări peste o porțiune de nisip ce arăta urât. Nu voia să-l întrebe dacă era nisip mişcător.

— Nu te mai gândi, rosti el. Apucă-te doar şi fă-ți vânt spre mine. Te prind eu.

Nu-şi dădu timp să se gândească dacă era adevărat sau nu; apucă ramura şi sări cu forță Aterizând cu o jumătate de metru în spatele lui:

— Micuța şi durdulia Lisa poate să facă aşa ceva? întrebă ea peste umăr.

Ace aproape zâmbi; apoi o apucă de mână şi începură să fugă din nou.

Alergară prin pustietatea aceea cel puțin patruzeci de minute, când deodată el plonjă în cătină şi trase de o frunză uriaşă. Sub ea se zări portiera unei maşini.

— Am alergat în cerc! strigă Fiona, pe jumătate uimită, pe jumătate plictisită. Ştia că maşina nu putea să fie prea departe de cabană, ceea ce însemna că nici ei nu mai erau acum departe de ea. În timp ce se gândea la asta, Ace dezveli şi cealaltă latură a maşinii, urcă şi puse motorul în funcțiune.

Maşina se mişca deja, când Fiona smulse portiera şi sări înăuntru. Intenționai să mă laşi aici, pur şi simplu? întrebă ea, pe când trântea portiera.

— Aruncă obiectul acela în spate, rosti el referindu-se la rucsac şi lasă-te în jos, pe podea.

Pentru că ea se aplecă doar în scaun, strigă la ea să se ghemuiască pe podea şi să rămână acolo. Ea făcu ce putu

mai bine pentru a-şi înghesui trupul lung în spațiul acela mic. Frica o făcea docilă. Dar nu se mai află în spațiul acela, când Ace dădu peste o hârtoapă, ce altfel ar fi trimis-o prin acoperiş. Totuşi, se lovi la cap de partea de dedesubt a bordului.

— Au! rosti masând locul şi uitându-se la el cum smucea de volan întâi într-o parte, apoi în cealaltă, pentru a ocoli gropile. Ne urmăreşte? strigă, pentru că zgomotul maşinii şi scrâşnetul pietrişului şi al plantelor strivite sub roți era asurzitor.

— Da, afirmă Ace şi tonul lui îi dădu de înțeles că se concentra asupra şofatului, nu dorea să răspundă la întrebări.

De trei ori auzi ceea ce suna ca o împuşcătură, dar poate că era chemarea unei păsări unice speciale, îşi spuse ea adunându-şi mai tare picioarele şi făcându-se cât mai mică posibil. Oare ce a vrut să spună, când a zis „Pe tine te vrea.”?

Cauciucurile scrâşneau pe pietriş, ceea ce înseamnă că Ace continua cursa. Totuşi părea că se întoarce dintr-o curbă de nouăzeci de grade în alta, până când Fiona se simți amețită, ca şi cum se dăduse într-un carusel.

Exact când părea că, chinuitoarea cursă nu se va sfârşi

niciodată, Ace apăsă până la podea pedala de accelerație şi determină maşina să zboare. Se lăsă pe pământ, când se izbi de ceva tare şi solid, dar continuă să meargă şi curând Fiona simți netezimea asfaltului.

— L-am pierdut, rosti calm Ace şi după zgomotul din ultimele minute, maşina părea că rulează aproape în tăcere. Întinse mâna pentru a o ajuta să revină din poziția ei dureroasă.

Blând, o împinse în scaun, dar nu înainte ca ea să se uite pe geam, aproape aşteptându-se să vadă hoarde de oameni înarmați cu puşti, toate îndreptate spre ea.

— Vrei să-mi spui ce se întâmplă? rosti ea, încercând să sune curajoasă şi puternică, dar în voce i se desluşea tremurul.

— Ai ceva de băut în bagajul ăla? Descopăr că mi-e cam sete.

Aplecarea peste spătarul banchetei şi luarea rucsacului îi oferiră timp pentru a-şi recâştiga calmul.

— Întotdeauna iau cu mine apă îmbuteliată, când merg la birou, rosti ea, apoi îşi pierdu din nou calmul, pentru că biroul ei agitat i se părea acum un paradis de pace şi siguranță.

— Te-ai comportat bine, rosti Ace în timp ce lua sticla cu

apă de la ea. Ascultă, regret ce am spus despre tatăl tău. A fost o dimineață proastă şi eu m-am răzbunat pe tine.

La aceasta, Fiona se uită din nou pe geam şi inspiră adânc. Se aflau pe o autostradă, pe care nu o cunoştea şi nu ştia nici unde merg, dar ştia că „o dimineață proastă" în situația lor însemna ceva foarte rău. Foarte.

— În regulă, spune-mi, ceru ea în timp ce luă apa de la el şi bău din sticlă. Ce s-a întâmplat?

— L-am sunat pe fratele meu. Eric a fost asasinat.

Ea nu înțelese.

— Şi asta nu e bine? El era singurul care susținea că tu şi cu mine l-am ucis pe Roy. Dacă Eric e mort, înseamnă că nu mai există martori.

Ace îşi ținu ochii îndreptați spre şosea.

— A fost ucis în timp ce se afla în spital, sub stricta supraveghere a poliției. Şi au doi martori, care pretind că ne-au văzut, pe mine şi pe tine, la spital.

— Dar noi am fost aici, în mlaştini. N-am fost nicăieri în apropierea spitalului.

— Cine te-a văzut? Sau pe mine? Crezi că polițiştii ne-au identificat? Pe mine cu o piele mult mai neagră şi ție zărindu-ți-se doar ochii? Caracteristica cea mai distinctă a noastră este înălțimea ta.

Orice brunetă de 1,80 m poate fi luată drept tu.

— Mulțumesc foarte mult. Mă faci să par cam anormală.

— Nu, doar uşor de recunoscut şi uşor de identificat. Căutându-se în buzunarul cămăşii, scoase un obiect rotund din plastic şi i-l întinse.

— Ce e asta? întrebă ea apoi trase adânc aer în piept, pentru că ştia ce era. Este un microfon secret, nu-i aşa?

— Da. Poate fi cumpărat din orice compartiment cu aparatură de spionaj din mollurile din întreaga Americă.

Ținea în mână obiectul, dar nu-l voia.

— Unde l-ai găsit?

— După ce am vorbit cu fratele meu şi am aflat de Eric, am devenit suspicios. Nu am putut să-mi înăbuş impresia că cineva a fost afară azi noapte, aşa că în dimineața asta am început să mă uit în jur. Am găsit asta în bucătărie, lipit sub masă.

— Dar arată ca nou. N-a putut să stea acolo de prea multă vreme şi de unde a ştiut asasinul unde ne vom duce noi? întrebă; apoi deschise ochii mari. Nu a fost pus acolo înainte de a sosi noi. A fost pus...

— Azi noapte în timp ce amândoi dormeam ca morți. Cred că se putea trage cu puşca, că nu mai fi trezit.

— Cu atât mai puțin sex-apealul meu, rosti ea în barbă şi

fu răsplătită de un zâmbet uriaş al lui Ace.

— Asta-i fata mea, rosti el.

— Deci unde mergem acum?

— Este un drum lung, dar Smokey avea o casă la aproximativ patruzeci de kilometri de aici şi...

La pronunțarea numelui, Fiona îşi întoarse fața şi se uită pe geam. Nu spuse nimic, dar avea trupul rigid şi mâinile i se apucară de scaun atât de tare, că încheieturile se înălbiră. Vreau să mă asculți, continuă Ace blând. Am spus că Smokey cunoştea multă lume. Aşa a fost. Îi ştia pe toți: de la senatori la traficanții de droguri. Avea un fel de a fi, care îl ajuta să colaboreze cu oricine. Nu ştiu nimic despre întocmirea unei hărți, dar ştiu că era un fel de persoană de legătură între...

— Între lumea interlopă şi oamenii respectabili ca tine, scuipă ea cuvintele.

— N-am spus niciodată asta. După câte ştiu eu, Smokey nu s-a drogat şi nici n-a vândut droguri. El doar... nu ştiu exact ce a făcut. Obişnuia doar să spună că avea un... Brusc se opri şi o privi; apoi vocea îi scăzu. Spunea că are un înger de întreținut.

Fiona îşi aruncă mâinile în sus.

— Grozav. Acum eu sunt vinovată că tatăl meu a avut de

a face cu criminali. Fără îndoială cineva eliberat condiționat l-a ucis pe Roy, l-a ucis pe Eric. Mă întreb ce-şi închipuia el că i-a făcut tata?

— Tu crezi că tatăl tău a fost capabil de ceea ce îți închipui că ți-am spus eu că a făcut? rosti el tare; apoi când Fiona îl privi întrebătoare, zâmbi. Bine, poate că nu are niciun sens. Adevărul e că nu ştiu nimic despre tatăl tău. L-am întâlnit doar o dată. Am avut probleme cu împrumuturile făcute de unchiul meu pentru parc. De fapt, mi-e teamă că aceşti oameni l-au ucis pe unchiul meu. Am întrebat pe cineva ce trebuie să fac şi mi s-a spus să-l întreb pe Smokey, deci aşa am făcut. Mi-a dat un sfat excelent, iar eu i-am dat o sută şi asta a fost tot. Fiona îşi plecă capul într-o parte.

— Deci ce ți-a spus să faci?

Ace ezită înainte de a răspunde şi ea fu sigură că a văzut puțină roşeață pe ceafa lui.

— El, ooo, mi-a spus să mă duc la o bancă, să obțin un împrumut şi să-i plătesc pe rechini.

Fiona clipi.

— Dar asta e ceea ce oricine ți-ar fi spus să faci. De ce nu te-ai gândit tu însuți la asta?

— Tinerețea. Tristețea provocată de moartea unchiului

meu. Prea multe filme cu gangsteri.

Când mă uit înapoi, nu ştiu de ce nu m-am gândit şi eu la asta.

— Şi de ce unchiul tău nu s-a dus în primul rând la bancă, în loc să apeleze la rechini?

Pentru o fracțiune de secundă, Ace se uită la ea cu coada ochiului şi ea ştiu că îi ascundea ceva. Probabil că atinsese ceva, pe care el nu voia ca ea să-l ştie, în legătură cu viața lui.

— Unchiul meu avea datorii personale majore din cauza unui divorț. Nicio bancă nu mai voia să-l împrumute. Rechinilor nu le păsa de lipsa lui de bunuri. Dar eu n-am avut datorii şi după câte ştia banca, Kendrick Park nu era împovărat cu datorii, deoarece rechinii nu aveau nicio hârtie care să dovedească că i-au dat unchiului meu bani.

— Aşa că ți-au dat împrumutul, rosti ea, apoi se uită în lături. Răspunsul lui fusese simplu şi uşor de crezut, dar nu-i spusese totul. Putea să simtă că reținuse ceva, ascunsese ceva.

— Deci, cum te simți? întrebă el cu voce prefăcută, în mod evident în încercarea de a scădea tensiunea.

— Murdară, rosti ea imediat. Părul mi-e murdar, unghiile îmi sunt rupte, chiar şi unghiile de la picioare se simt ca şi

cum n-au fost tăiate de ani întregi. Şi am păr pe picioare şi sub...

— Ce spui de nişte muzică? întrebă Ace şi deschise radioul, astfel încât să nu mai poată auzi şi restul plângerilor ei feminine. Dar nu dădu peste muzică.

...cunoscutul John Burkenhalter, zis „Smokey”... Ace opri radioul.

Fiona închise ochii şi îşi lăsă capul pe spate.

— Am distrus numele tatălui meu. Înainte de a se întâmpla asta, toată lumea credea că tatăl meu a fost minunat. Şi eu am crezut că a fost minunat.

— De ce nu...

— Ce?!? aproape țipă ea şi putu să audă tonul isteric din glasul ei. Ce putem să facem? Să facem rezervări la un hotel? Să luăm o cină frumoasă şi să ne odihnim? Sau mai bine, de ce nu ne urcăm într-un avion, să ieşim din această mizerie?

Aplecându-se, ea deschise radioul.

Imediat se auzi vocea crainicului. „Astăzi s-a anunțat că Fiona Burkenhalter a fost eliberată din funcția ei de la Jucăriile Davidson. Proprietarul Jucăriilor Davidson, James Garrett, a spus că a ştiut că ceva nu e în regulă, când Burkenhalter a refuzat să părăsească New York-ul pentru a

merge în Florida, iarna. „A trebuit să o amenințț, pentru a o face să plece”, l-am citat pe Garret, din cele spuse la conferința de presă din după amiaza aceasta. În continuare a spus că Burkenhalter a fost scutită de toate îndatoririle ei de la Jucăriile Davidson. După cum ştie fiecare fetiță din țară, Burkenhalter e creatoarea lui Kimberly”.

Ace a fost cel care a închis radioul; apoi scoase maşina de pe autostradă, pe un drum lăturalnic.

Atât timp cât dură aceasta, Fionei nu i se mişcă niciun muşchi. Stătea doar acolo, privind pe geam afară, fără să se mişte. De câte ori se uita la ea, cam la fiecare câteva secunde, părea că e relaxată.

Mâinile îi atârnau moi de o parte şi de alta a trupului, iar fața îi era netedă, necrispată de furia, pe care se aşteptase să o vadă la ea.

Ar fi putut să creadă că nu era afectată de ceea ce tocmai auzise, dacă nu ar fi fost lacrimile ce îi alunecau pe obraji. Lacrimi încete, tăcute, care izvorau din ochi şi coborau necontrolate de-a lungul obrajilor. Nu făcea nicio încercare să le şteargă. De fapt, părea că nici măcar nu era conştientă că se aflau acolo.

După ce opri maşina şi motorul, se aplecă spre ea.

— Eşti bine?

— Sigur că sunt bine. De ce n-aş fi? Era doar un serviciu. Am să-mi găsesc altul; trebuiau să-l concedieze pe un angajat acuzat de crimă, nu-i aşa? Mai ales când lucrează pentru o companie de jucării. Copiii sunt implicați în jucării, să ştii. Şi vor să-i ştie pe oamenii care le creează pentru ei.

Dacă aş fi fost Garrett, şi eu m-aş fi concediat. N-aş fi ezitat. M-aş concedia chiar şi acum. Şi aş fi luat-o pe Kimberly de la mine. Copiii ne privesc. Avem o responsabilitate față de copii. Asta e important într-o companie de jucării. Noi...

— Şşşşt, stai liniştită, rosti Ace şi îi dădu la o parte părul de pe frunte. Totul va fi bine. Am să am grijă de tot, ai încredere.

— Gerald poate avea grijă de Kimberly. Voia asta de mult. Copiii vor fi mulțumiți. Garrett va găsi ce să le spună. Ace coborî din maşină, o înconjură până în partea pasagerului şi o trase pe Fiona afară; apoi o ajută să urce pe bancheta din spate.

— Vreau să te întinzi puțin, rosti el blând. Vreau să te odihneşti, în timp ce dau un telefon.

— Ştii ce e nostim? Kimberly va colabora cu un cartograf. Am folosit hărțile tatălui meu. Nu e o glumă bună? Crezi că voi fi arestată pentru că am folosit hărțile unui criminal?

Dar şi eu sunt criminală. Cum e tatăl, aşa şi fiica. Nu e cea mai bună glumă pe care ai auzit-o vreodată?

Ace scoase o pătură din portbagaj şi o acoperi; apoi scotoci prin rucsacul ei până găsi celularul.

— Stai liniştită acum, rosti el. Închide ochii şi relaxează-te.

— Aşa voi face, afirmă ea. N-am unde să mă duc. Nu am nimic de făcut. Nimeni nu mai are nevoie de mine. Ace se depărtă de maşină şi apăsă pe butoane formând un număr foarte cunoscut.

— Cât de rea e situația? întrebă el, imediat ce vocea familiară a vărului său Michael Taggert răspunse.

— O, Doamne, Ace, sunt încântat să te aud! E într-adevăr rău de tot, dar Frank are nişte avocați care deja acționează, toți cred însă că voi doi trebuie să vă predați. Avocații vor fi alături de voi, la fiecare pas.

— Adevărat, rosti Ace. Şi vor fi acolo şi când i se vor lua ei amprentele şi va trebui să răspundă. Michael rămase tăcut o clipă.

— Dar ce spui de tine? Vei fi arestat şi tu.

— Eu pot să suport, dar ea e gata să cedeze. Ținându-şi telefonul la ureche, Ace se uită pe bancheta din spate a maşinii, unde era ghemuită Fiona, cu pătura strânsă în

jurul ei. Arată ca un copil de trei ani speriat, se gândi el. Apoi îşi îndreptă din nou atenția spre telefon. Am stat la cabana unchiului Gil şi...

— Toată lumea ştie asta! îl repezi Michael. N-ai ascultat ştirile?

— Nu. De fiecare dată când îi dăm drumul televizorului, tocmai difuzează o noutate oribilă, iar ea e gata să leşine. A avut o viață dură. O viață singuratică, deşi nu-şi dă seama. Singura rudă pe care a avut-o a fost tatăl ei şi el a fost...

— Un interlop.

— Nu-i adevărat! se repezi Ace.

— Am citat afirmația mass-mediei. Voi doi aveți un duşman puternic. Cineva ştie o mulțime de lucruri despre voi.

— Şi a avut nevoie de ani întregi să plănuiască totul împotriva noastră.

Michael ezită.

— De fapt, nu e vorba de tine, ci de ea. Cred că ea e ținta, nu tu. Când Ace nu mai spuse nimic, Michael continuă: eşti de acord, nu-i aşa?

— Această informație provine de la avocați, nu? Pot să mă scoată basma curată din cauza numelui familiei mele, e adevărat? Era furie şi amărăciune în vocea lui.

— Mda, pot să te scoată. Tatăl tău poate dovedi...

— Şi ce să fac, să o părăsesc? Să o abandonez? Să spun „încântat că te-am cunoscut, baby, dar eu plec de aici?

— Calmează-te; eu nu-ți sunt duşman. Am doar nevoie să ştiu ce vrei să faci.

— Vreau să ştiu cine se află în spatele tuturor acestor evenimente. De ce ar constitui un avantaj, dacă ea ar fi ucisă?

— Ucisă? Am crezut că e doar acuzată de crimă.

— În dimineața asta cineva a tras în ea. Nu în mine, în ea.

— Crezi că a fost poliția? întrebă Michael. Sau poate cineva care încearcă să o facă pe eroul prinzându-i pe cei doi cei mai căutați... Se opri reflectând că gândul îi termina mai bine propoziția.

Ce crezi?

— Nu am nicio idee, dar sunt sigur că pe ea o urmărea, nu pe mine. Ceea ce vreau să ştiu este de ce? Detectivii au făcut vreun progres?

— Niciunul. Urma e înghețată. Nici măcar nu au aflat cine a fost tatăl ei. Poliția a primit un denunț.

Se pare că întotdeauna denunțurile vin de la aceeaşi voce de bărbat.

— Mda. A plantat un microfon sub masa din cabană şi

sunt sigur că în timpul nopții afară era cineva. Schema din cântecul păsărilor era diferită.

— Ace, eşti scos din elementul tău. Acțiunea asta e mare şi bine plănuită. Va trebui să lupți cu…

— Ştiu, cu: bani, arme şi avocați. Vocea lui Mike era blândă şi serioasă.

— O mulțime de bani. O mulțime de avocați. Dar nu arme.

Ace făcu o pauză şi inspiră pentru a se calma. Fiona arăta ca şi cum adormise.

— Mike, cine e Kimberly?

— Kimberly? Dumnezeule, Ace, pe ce lume trăieşti? Pe planeta asta? Nu, ştiu, trăieşti în nori, cu nenorocitele alea de păsări ale tale. Dacă ți-ai fi luat penele de pe ochi, ai fi ştiut că Kimberly e o păpuşă, o…

— O păpuşă? întrebă el prosteşte.

— Mda, o micuță, cum le numeşti tu? O păpuşă la modă. Fetele mele sunt înnebunite după ea, să nu mai spun de colecționarii adulți.

— Vrei să spui că e o păpuşă ca cealaltă? Bar…

— Nu-i rosti numele. Vorbesc serios! Războiul dintre acestea două e foarte real. Dacă eşti o fată Kimberly, nu cumperi o Bar… Michael se întrerupse, înainte de a termina

de pronunțat numele şi se auzi ca şi cum se uita în jur să vadă dacă nu ascultă cineva...pe cealaltă... rosti el şi vocea lui era aşa de scăzută încât Ace de abia îl auzea. Domnişoara Burkenhalter a ta a creat-o pe Kimberly. Păpuşa asta e o întreagă lume. Are o ocupație şi de două ori pe an i se dau haine noi, noi prieteni şi o sarcină nouă. Vocea lui Mike deveni şi mai scăzută. Şi de două ori pe an trebuie să cheltuiesc o mulțime de bani pe afurisitele alea de obiecte. Îți spun, e una din cele mai strălucitoare scheme, la care te puteai gândi, pentru a-i curăța pe părinți de bani. De fiecare Crăciun şi zi de naştere, Sam trebuie să...

— În regulă, îmi dau seama.

— Bine, zise Michael cu voce normală. Unde să ne întâlnim?

Ace trase aer în piept.

— Vrei să spui, pentru a ne duce la poliție?

— Exact. Nu puteți să fiți fugari toată viața. Asta are un sfârşit.

Ace avu nevoie de ceva timp pentru a răspunde.

— Nu putem să mergem aşa. Părul ei e murdar şi... şi...

— Bine, rosti încet Mike. Înțeleg. Spune-mi unde eşti şi îți trimit o maşină. La noapte puteți să stați la Frank. Şi îi voi spune lui Sam să cumpere câte ceva pentru... Cum o

cheamă?

— Nu trimite maşina. Conduc eu până la Frank. Să ne aştepte liftul lui particular şi să fie gata camera. Umple-o cu flori, fructe şi ciocolată. Şi când sosim, trimite sus o cantitate generoasă de mâncare şi şampanie. Şi numele ei e Fiona, după cum bine ştii, de când se tot difuzează în toată lumea

-Mda, îi cunosc numele. Am vrut doar să-l aud spus de tine. Ştii, fotografiile ei îmi amintesc de cineva.

— Ava Gardner, steaua de cinema a anilor cincizeci. Fiona poate să se aranjeze pentru a arăta leit ca ea. Are chiar şi o uşoară gropiță în bărbie.

— Are?

— Nu folosi tonul ăsta cu mine. Vreau să-i spui lui Sam să-i ia nişte haine. E îmbrăcată cu haine bărbăteşti şi s-a plictisit de ele. Să-i ia ceva de mătase. Şi pantofi. Numărul şapte. Şi ia-i şi nişte bijuterii. Ceva cu gust. Şi veritabile.

— Va trebui să le predea, când veți merge la poliție, roşi Mike încet.

— Da, dar fotografii vor fi şi ei acolo şi... Vocea lui Ace era ezitantă, ca şi cum următoarea scenă era prea oribilă pentru a şi-o imagina.

— O, apropo, Ace, Lisa şi-a luat zborul azi noapte. A spus

că ai chemat-o; nu a mai auzit de tine de zile întregi, aşa că era moartă de îngrijorare. A zburat cu acelaşi avion ca logodnicul Fionei.

— Prietenul, se repezi Ace.

— A, îmi dau seama.

— Nu, nu-ți dai seama de nimic. Am s-o sun pe Lisa în curând. Dar e clar că astea au prioritate.

— Astea fiind Fiona, nu-i aşa?

— Astea fiind noi – amândoi – acuzați de crimă.

— Ace, îmi amintesc perfect că aveai o casetă cu un film vechi, în care jucau Farley Granger şi Ava...

— Termină, Mike, rosti Ace apoi închise telefonul. Cu inima grea, se înapoie la maşină. Fiona nu dormea, aşa cum îşi închipuise el, stătea doar întinsă, cu ochii plini de teamă. Când îl văzu, se uită în altă parte.

— Nu mai pot să suport, rosti ea, vreau să ies.

— În regulă, rosti el, am să te scot.

Dar când încercă să o urce pe locul şoferului, ea rosti panicată:

— Nu mă părăsi! Aşa că o luă pe sus, o aşeză pe locul pasagerului şi tot drumul până la hotel, ea îi explică de ce se dădea bătută, de ce credea că nu mai trebuie să fugă. De ce trebuia să se predea.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Probabil că Fiona nu putea gândi clar. I se părea că există ceva de care trebuia să-şi aducă aminte, dar nu ştia ce anume. Era vag conştientă, când Ace deschise portiera maşinii şi o ajută să coboare. Era la fel de conştientă şi când el o conduse la un ascensor şi uşile se închiseră în urma lor.

Şi, când se deschiseră din nou, nu putu să se concentreze asupra faptului că se aflau într-un hol pardosit cu marmoră şi că Ace deschidea uşa spre un living. Lumina îi învălui şi ea avu senzația unor culori strălucitoare, vesele.

În timp ce stătea acolo clipind, Ace plecă de lângă ea, apoi se întoarse cu o farfurie plină cu mâncare. Ținând-o sub nasul ei, cum ar fi făcut cu un animal mofturos, o mişcă înainte şi înapoi.

Fiona îl urmări. Nimic nu putea să anime pe cineva, ca mirosul unei mâncări calde şi delicioase.

Când ea ajunse lângă masă, el luă o furculiță şi o apropie de gura ei. Cu totul neobişnuit, deschise gura.

— Bună, nu? rosti el mai dându-i o bucată. Era pui umplut cu crabi, care se combinau delicios.

Stai jos, rosti el blând. Mănâncă, bea ceva.

Se pare că acela a fost momentul când şi-a dat seama că

se află în sfârşit în elementul ei, nu într-o colibă, unde gândacii se iveau din crăpături, aşa că începu să se trezească şi să-şi revină din stupoarea cauzată de ceea ce se întâmplase, prea mult şi prea repede.

— Nu vrei să încetezi să mă tratezi ca pe o bolnavă mintal, şi dă-mi una din alea, rosti ea încruntându-se. Ace îi dădu chifla pe care i-o indicase şi o sărută pe frunte. Şi încetează să mă mai săruți, rosti cu gura plină.

— Adevărat. Data viitoare va trebui să te plesnesc, pentru a te face să-ți revii.

Ea îi ignoră sarcasmul.

— Există vreo baie pe aici? întrebă privind în jur. O baie adevărată?

— Urmează-mă, rosti el, apoi o conduse într-un dormitor somptuos, după care într-o baie, placată cu marmoră în culorile verde şi piersică. Chiuvetele aveau formă de scoică, iar robinetele erau aurite. Pe un blat erau expuse nişte inconfundabile obiecte de toaletă, ca în cel mai bun hotel.

Întorcându-se, Fiona îl privi pe Ace încruntată.

— Unde suntem şi cine plăteşte toate astea?

— N-ai grijă. Aparțin cuiva pe care îl cunosc şi deci sunt gratis.

— Dar...

— Dacă vrei să ne întoarcem la…

— Iartă-mă că am întrebat. Ai putea să-mi oferi puțină intimitate?

— Sigur, rosti el, dar nu lăsa mâncarea să se răcească.

După cinci minute, Fiona nu reuşise să se hotărască dacă voia să-şi facă întâi un duş, sau să se cufunde în cada uriaşă. O privire aruncată în oglindă la părul îmbâcsit de murdărie şi transpirație o făcu să dea drumul la duş. Aburul fierbinte o făcu să închidă ochii de fericire. E uluitor cum lucrurile simple ale vieții pot să-i lipsească cuiva cel mai mult, se gândi ea.

— Nu ți-e foame? strigă Ace prin uşă, cu gura plină.

— Am să mănânc mai târziu, rosti ea în timp ce-şi dădea jos de pe ea hainele murdare. Şi când căzură pe pardoseală, le aruncă dezgustată cu piciorul, tocmai în capătul celălalt al încăperii. Nu mai voia ca lucrurile acelea oribile să-i atingă iar pielea.

Intră sub duş şi-şi săpuni părul de trei ori, apoi îl dădu cu un balsam cu parfum puternic şi se apucă să folosească gelul de duş pentru a-şi curăța restul trupului. Şi după ce-şi clăti părul, ieşi, se înfăşură într-un prosop gros şi cald şi umplu cada turnând în apă aproximativ o jumătate de cană de săruri de baie, ce păreau foarte scumpe, şi rămânând să

se uite la spuma ce se forma.

Când se băgă în apa fierbinte, fierbinte, ştia că niciodată în viața ei nu va simți nimic atât de minunat. Voia să stea cufundată în apă, să închidă ochii şi să plutească.

— Eşti îmbrăcată, strigă Ace.

— Nu, îi răspunse, cu toate acestea auzi uşa deschizându-se. Într-o mână Ace ținea o farfurie plină cu mâncare, în cealaltă un pahar cu şampanie. De asemenea, ținea ochii închişi, dar, pentru că mergea foarte drept, ea era sigură că se prefăcea.

— Pleacă, rosti cu un dezgust simulat, însă adevărul era că se simțea încântată că se afla cu ea.

Prea multe s-au întâmplat în ultimele zile, ca să mai vrea să fie singură. Dacă rămânea singură, începea să se gândească.

Ace se aşeză pe marginea de marmoră a căzii.

— Frumoasă spumă, rosti el. Densă.

— Foarte nostim! Intenționezi să-mi dai şi mie ce ai acolo? Ridică o mână plină de spumă pentru a lua furculița, dar el îi evită mâna şi o hrăni personal cu o bucată de scoică marinată în sos de lămâie.

— Deci cum te simți acum?

— Mai bine. La suprafață. Îl privi pe deasupra muntelui

de spumă. Ce e pe agenda de lucru?

Cătuşe în zori? începuse să-l cunoască destul de bine, încât să vadă că avea ceva serios în minte.

În ceea ce o privea, avea sentimentul că nimic mai rău nu putea să i se întâmple, pentru că marele rău i se întâmplase deja: o pierduse pe Kimberly. Şi chiar şi acum nu putea să-şi dea seama prea bine ce însemna asta. Într-un fel, era ca şi cum i s-ar fi luat însăşi viața.

Şi poate aşa era, deoarece altfel n-ar avea acest sentiment. La dracu? Deodată îi trecu prin minte să-i ceară lui Ace să intre şi el în cadă.

— Nu crezi că am putea să discutăm mai târziu? întrebă ea încruntându-se la el şi încercând să se controleze. Poate când sunt mai puțin... Arătă spre cadă.

Ace o privi un lung moment şi ei i se păru deodată că în încăpere s-a făcut mult mai cald.

Până acum fugiseră în permanență şi fiecare moment fusese încărcat de teama prezentului şi a viitorului. Acum însă Fiona continua să creadă că aceasta era probabil ultima ei seară de libertate.

Poate că mâine se va preda la poliție şi poate că mâine seară va fi la închisoare, iar a doua zi...

Ridică ochii la Ace şi deschise gura pentru a-i spune să

iasă din încăpere, dar el puse jos farfuria cu mâncare şi se îndreptă spre chiuvetă.

— Nu avem timp de pierdut, rosti el. Avem de întocmit nişte planuri şi va trebui să facem asta chiar acum.

— Dar n-ai putea aştepta până... Se opri, pentru că el cerceta blatul, luă un aparat de ras şi începu să se bărbierească. Nu crezi că ai putea să aştepți, până după ce ies din baie? întrebă încercând să pară revoltată. Dar tonul ei nu părea să-l fi atins şi Fiona trase adânc aer în piept, când – cerul să o ajute – el îşi scoase cămaşa.

Pentru câteva clipe Fiona rămase nemişcată. Oare urmărirea păsărilor i-a modelat trupul acesta? Se uita la spatele lui, cu umerii laţi îmbrăcaţi în muşchi, ce coborau până la talia subțire.

Jeremy petrecea o mulțime de timp în sala de forță, dar nu arăta ca omul acesta, absolut deloc. Ace, avea pielea de culoarea mierii şi muşchii îi jucau sub ea, în timp ce se rădea.

Deveni conştientă de el, când îşi dădu seama că o privea prin oglindă. Repede, întoarse capul şi încercă să se gândească la altceva, nu la trupul pe jumătate gol din fața ei.

Ace începu din nou să se radă.

— Avem de făcut un plan, cum să ne predăm, zise el. Vărul meu Frank a angajat avocați, câte doi pentru fiecare, cred, aşa că vor fi alături de noi tot timpul. Cel puțin, cât de departe vor putea să meargă, în funcție de poliție. Îşi cufundă lama în bazinul cu apă, apoi se uită la ea în oglindă. Ce nu e în regulă?

— Nimic, rosti ea. Mai există vreo lamă pe acolo? Ai putea să mi-o dai? Mâncase toată mâncarea de pe farfuria lăsată de Ace lângă cadă şi când îi dădu lama, ridică un picior afară din spumă, îl săpuni, apoi începu să-l radă. Urăsc să mă rad, rosti ea. Rămân nişte peri aşa nesuferiți şi aspri. Cu ceară e singurul mod reuşit. Când ridică ochii, avu satisfacția să-l vadă pe Ace privind-o fix în oglindă, cu gura căscată. Dumnezeule! se gândi ea, jucăm amândoi acelaşi joc. Ce ai spus mai devreme? întrebă ea dulce.

— Am făcut planuri pentru predarea noastră, rosti el, apoi se întoarse la bărbierit, dar ea vedea că o privea în continuare. Şi când scoase un „Auuu!" înăbuşit, ea zâmbi. Recomandarea mea este să aşteptăm până dimineață, dar dacă tu vrei să ne predăm în noaptea asta, putem să aranjăm.

— Nu, rosti ea ezitantă. Pot să aştept. Când Ace nu mai spuse nimic altceva, îşi lăsă jos piciorul stâng şi începu

operația la dreptul. Va fi cu adevărat îngrozitor?

— Nu ştiu din experiență, dar mă îndoiesc că, să-ți ia amprentele digitale, să ți se facă fotografii şi să fii apoi băgată într-o celulă, va fi foarte plăcut.

Pentru o clipă Fiona încercă să-şi imagineze că într-adevăr aşa i se va întâmpla, dar nu putu.

Nu făcuse niciodată în viața ei o faptă ilegală. Nu făcuse nimic mai mult decât să întârzie cu taxele.

Nici măcar n-a traversat strada neregulamentar! Şi totuşi mâine va fi confruntată...

— Dar nu va fi pentru mult timp, nu-i aşa? Vreau să spun că avocații pot fi foarte eficienți şi ne vor scoate, nu-i aşa?

— Adevărul e că nu prea cred. În ultimele zile, rudele mele au angajat detectivi particulari, care însă n-au găsit nimic. Tu şi cu mine ne-am dat seama că legătura dintre noi a fost tatăl tău. Dar nimeni nu ştie ce legătură a avut Smokey cu Roy, sau de ce tu şi cu mine suntem moştenitorii lui Roy. O să mai stai mult acolo? Mi-ar plăcea să fac şi eu o baie.

— Sigur, roşi Fiona gânditoare, apoi privi absentă cum el părăsea încăperea.

Încă mai gândindu-se profund, ieşi din cadă, îşi puse pe

ea un halat gros, flauşat, apoi intră în dormitor. Pe o masă se afla o sacoşă mare, albă, pe care cineva scrisese „Fiona”. Deschizând-o, O găsi plină de cosmetice şi lapte de corp. Îi venea să plângă la vederea lor.

În timp ce-şi întindea pe față cremă Chanel, deschise dulapul şi-l găsi plin de îmbrăcăminte, îmbrăcăminte de damă, care i se potriveau. Iar în sertare era lenjerie şi o cămaşă de noapte simplă şi albă din bumbac. În timp ce Fiona lua cămaşa amăgitor de bine călcată, ochiul ei de newyorkeză calculă că tot echipamentul acela l-a costat pe cineva cel puțin opt sute de dolari. Aruncă halatul greu, pluşat, pe un scaun, îşi puse cămaşa de noapte, apoi îmbrăcă deasupra o robă de mătase de culoarea piersicii, ce se afla în dulap.

Cineva şi-a bătut capul şi a cheltuit serios pentru a utila acest apartament de hotel, se gândi ea.

— Asta conferă şi mai mult mister domnului, sunt-doar-un-simplu-tip Montgomery, rosti ea tare. Când fu îmbrăcată, fără să-şi mai simtă fața şi trupul ca un glaspapir, intră în living, unde Ace, în continuare doar în pantaloni, stătea pe un scaun citind ziarul.

Când o văzu, păru că nu-şi dă seama de neglijeul ei. Puse doar ziarul jos şi zise:

— Cred că trebuie să citeşti astea, astfel încât să poți vedea de ce suntem acuzați; apoi trecu pe lângă ea îndreptându-se spre baie.

Când fu plecat, ea se îndreptă spre teancul de ziare şi luă unul.

— Ucigaşii Ursuleţului, spunea un ziar. Era exact ca un ursuleț mare, a spus ieri presei o salariată, comentând măcelărirea brutală a lui Roy Hudson. Era aşa dulce şi avea întotdeauna o glumă pentru fiecare. Cum a putut cineva să ucidă un astfel de ursuleț de om, nu ştiu, adăugase femeia. Fiona se aşează şi continuă să citească. Mâinile începuseră să-i tremure citind lucrurile acelea oribile despre ea. Conform ziarelor, fusese crescută fără dragoste, abandonată în internatul unei şcoli. O revistă îi luase un interviu unui psihiatru, care spunea cum educația Fionei a făcut-o în mod evident rece şi lipsită de dragoste. O astfel de persoană nu poate să simtă ce simt ceilalți. Bănuiala mea e că e sociopată, a adăugat el.

— O sociopată, şopti Fiona.

Şi fostul ei asistent, Gerald, a dat un interviu, în care spunea că el crede că Kimberly a fost copilul-surogat, pe care Fiona nu l-a avut niciodată.

Când ajunse la al cincilea ziar, îşi dădu seama că Ace de

abia fusese menționat. Se pare că presa îşi închipuia că ea e instigatoarea, în timp ce el era doar cineva pe care-l conducea ea. Exista şi insinuarea că ar fi fost ținut captiv de ea.

Când Ace ieşi de sub duş, îmbrăcat cu un halat pluşat şi ştergându-şi părul cu un prosop, ea ridică ochii la el.

— Oribil, nu-i aşa? rosti el. Bănuiesc că am făcut rău că am fugit. Presa ne-a calificat ca fiind foarte răi.

— Pe mine, şopti ea. Şi pe tatăl meu. Se pare că tu ai fost neglijat.

La aceasta, Ace se întoarse şi ea îşi dădu seama din nou că îi ascundea ceva. Avea oare legături cu iadul, de a putut să facă să nu-i apară numele în ziare?

El se întoarse spre ea.

— Ascultă, jur că voi face tot ce pot pentru a îndrepta această nenorocire şi...

— Cum? aproape țipă ea. Cum poate cineva să fie aşa de sigur, când nimeni nu caută adevărul? Toate aceste ziare m-au condamnat. Toate încearcă să-şi dea seama de ce şi nu dacă am ucis un om. Sau mai mulți.

— Dar tu eşti cea care a lucrat pentru Compania de jucării, care era pe cale să preia franciza pentru jucăriile din emisiunea TV a lui Roy. Şi prin testamentul lui ai moştenit

milioane.

— Nu ştiam asta, rosti ea cu glas tare. Ace ridică mâinile mimând că se predă.

— Nu trebuie să mă convingi. Am fost acolo, îți amințeşti?

— Nu, cu adevărat. N-ai văzut nimic! N-ai mai văzut pe altcineva omorându-l pe Roy, nu-i aşa?

— Nu, acceptă el. Din păcate, n-am văzut pe nimeni. Dormeam pe punte şi auzind un zgomot am coborât, exact când tu ai descoperit trupul lui peste tine. Pentru o clipă, Fiona privi în altă parte.

Nu-i plăcea să-şi amintească, noaptea aceea oribilă. Ce ar fi să încheiem un pact, continuă el, să nu mai vorbim în seara asta despre aşa ceva?

Hotărârea a fost luată şi avem doar o ultimă noapte pentru a ne bucura unul de celălalt. Nu putem părăsi camera asta, dar putem avea orice vrei din cele cumpărate pentru noi. Poți să încerci toate toaletele noi şi...

— Şi ce? Să le iau cu mine la închisoare? Le va păstra poliția, cât timp îmi execut eu sentința pe viață, pentru o crimă pe care n-am comis-o?

— Două, rosti el. Probabil că vom fi acuzați de două crime. Apucă telecomanda TV. Vrei să te uiți la un film? Sau poate la nişte casete video, aduse de vărul meu.

— Nu! strigă ea. Nu vreau să mă uit la niciun film. Vreau...

— Cred că trebuie să te calmezi, rosti Ace răbdător; apoi se îndreptă spre masă şi turnă încă un pahar de şampanie. Uite, bea asta. Mănâncă nişte ciocolată. Şi există şi plăcintă cu brânză, garnisită cu zmeură proaspătă. Trebuie să te calmezi. Nu este niciun alt mod de a rezolva, afirmă el blând. O să vezi acolo. Cineva a încercat să te ucidă. El, sau ea, a tras în tine, nu în mine, în tine. Cel puțin în închisoare vei fi ferită de posibilitatea de a fi omorâtă. Ea bău şampania dintr-o înghițitură şi Ace îi umplu din nou paharul. Şi după al treilea pahar de şampanie, începu să se relaxeze. Cel puțin senzația de panică îi fu diminuată. Haide, adăugă el în timp ce îi întindea o farfurie plină de dulciuri savuroase. Hai să ne întindem şi să ne relaxăm. O să avem nevoie de odihnă pentru mâine.

— Încerci să mă seduci? întrebă ea; apoi spre oroarea ei chicoti.

— Vrei să o fac? întrebă el serios.

— Juram că eşti sufletul petrecerii, Ace Montgomery. Spune-mi, de ce ți se spune Ace, dacă numele tău adevărat e Paul? mai întrebă ea, în timp ce-l urma în dormitor.

— Am fost primul în clasă – Asul, rosti el fără să

zâmbească şi puse farfuria pe patul uriaş, de o singură persoană, care ocupa o bună parte din cameră. Ar fi trebuit să cer două paturi, mai zise el.

— De ce? Am dormit împreună şi înainte, şi într-un pat mult mai mic decât acesta.

— Poate că tu ai dormit, bombăni Ace, apoi luă telecomanda. Se întinse pe pat, dar aşa departe de Fiona, încât ar fi putut tot aşa de bine să fie în camere separate.

Ea mâncă plăcinta cu brânză şi se pare că şampania liniştise ceva în ea. Şi parcă i-a limpezit şi mintea.

— Se pare că publicul m-a judecat şi m-a găsit vinovată, aşa că, chiar dacă sunt acuzată de o crimă pe care n-am comis-o, voi fi declarată totuşi vinovată, rosti calmă. Poate că ar trebui să încerc să lupt împotriva acestui lucru.

Ace schimbă canalele TV.

— Şi poate că ai fi împuşcată. L-ai uitat pe cel care ne urmăreşte?

Ea respiră profund.

— Nu vreau să par melodramatică, dar mai curând aş muri, decât să-mi petrec restul zilelor în închisoare. Ace nu comentă şi dacă nu ar fi fost aşa liniştit, ar fi crezut că nici n-a auzit-o. Nu-ți dai seama? Până ce nu îmi reabilitez numele, nu voi avea o viață adevărată. Chiar dacă într-un

proces reuşesc să demolez toate acuzațiile, voi rămâne totuşi cu o pată şi niciodată nu voi primi o altă slujbă în industria jucăriilor. Aşteptă să-i răspundă, dar el îşi ținea ochii îndreptați înainte. Însă putea să vadă cum i se mişca repede cămaşa în dreptul inimii. Se străduieşte să rămână calm, se gândi ea.

Încearcă să stea liniştit, astfel ca eu să pot spune ce am în minte. Dar dacă îmi reabilitez numele, atunci e altceva, adăugă ea încet aplecându-se spre el.

— Şi cum o să faci asta? întrebă Ace la fel de încet. Volumul la televizor era aşa scăzut, încât abia puteau să-l audă. Poliția şi avocații, plus o jumătate de duzină de detectivi, nu au fost în stare să afle nimic, din ceea ce ar putea să ne apropie de reabilitare.

— Asta din cauză că numai tu şi cu mine trebuie să aflăm ce ştim. Mai inspiră o dată profund.

Desparte-ne şi niciodată nu vom afla adevărul.

Ace se întoarse cu fața spre ea şi privirea îi era intensă.

— Ce va fi dacă vom afla nişte treburi realmente oribile despre tatăl tău?

— Ce va fi dacă vom afla nişte treburi realmente oribile despre unchiul tău? strigă ea. Cred că şi el e implicat în asta. Îşi îngustă ochii. Sau ce va fi dacă voi descoperi unele

din secretele pe care tu le ascunzi de mine cu atâta grijă?

— Vrei să spui, ca secretul tău, că Kimberly e o păpuşă?

Fiona îşi aruncă mâinile în sus şi se întinse pe pat.

— Se presupune că a fost o revelație? Şocant e că tu n-ai ştiut cine e. Ştii oare şi altceva, decât despre păsări? Bănuiesc că dacă aş fi făcut-o pe Kimberly ornitolog, ai fi ştiut totul despre ea. Sau poate că ar fi trebuit să-i pun aripi.

— Nu e o idee rea. Ai putea să faci o păpuşă-pasăre, care să înlocuiască aligatorul pe care l-ai distrus. Un fel de croco-păpuşă.

Furia ei în creştere o părăsi pe loc şi râse.

— Nu-ți poți imagina cât de mult costă să fabrici o păpuşă la modă, de calitate superioară, apoi să o lansezi. Ar trebui să fii bogat ca Bill Gates, pentru a face ceva de acest fel.

Îşi rezervă timp pentru a răspunde, ca şi cum se gândea la declarația ei.

— Vrei să spui, ca Disney, care făcea câteva desene animate, apoi concesiona copia?

— Disney, Războiul Stelelor… Se uită la el. Şi Raphael.

— Şi iată-ne luând-o de la capăt. În primul rând, asta e ceea ce ne-a băgat în toată mizeria asta.

— Dar ce va reuşi să ne scoată? întrebă Fiona liniştită.

Asta este adevărata întrebare, nu-i aşa?

— Avocații o vor face. Ei vor investiga şi mai sunt şi detectivii care încearcă să rezolve treaba.

Şi vărul meu...

Fiona nu mai putu să stea liniştită. Coborî din pat şi se îndreptă spre capătul lui, pentru a se aşeza între Ace şi televizor.

— De ce crezi aşa de mult în oamenii ăştia? Şi viața ta e implicată. Cu toate astea, ziarele se pare că nu te-au băgat în seamă – la urma urmei nu eşti faimos, tu n-ai creat o păpuşă ca Kimberly – totuşi eşti implicat în tot.

— Şi avem de ales? întrebă Ace mişcându-şi capul pentru a încerca să se uite pe după ea, ca şi cum era mult mai interesat de televizor, decât de ce spunea ea. Nu putem continua ca acum. Tu nu poți să trăieşti în cabane fără apă curentă fierbinte-şi-rece şi eşti doborâtă la cea mai mică descoperire. Eşti prea slabă pentru a putea să stai în afara legii!

Atât de multe cuvinte treceau prin capul Fionei, că nu putea să le spună.

— Slabă? întrebă ea şi tonul ei calm fu mai puternic decât un strigăt. Sunt slabă? M-am ridicat prin propriile mijloace, tu... tu... Tot ce am ajuns a fost făcut de mine, fără niciun

ajutor din partea nimănui. Îşi puse mâinile în şold şi începu să meargă înainte şi înapoi la capătul patului. Ştii cum am început cu Kimberly? Am creat-o, iată cum. Când am terminat colegiul, n-am avut nicio relație, nimic; aş fi putut tot aşa de bine să fiu orfană. Şi nu am intenționat să-mi folosesc prietenii drept trepte pe scara socială. „Biata micuță Burkenhalter" aşa mi se spunea. Dar eu n-am permis să mă oprească nimic.

Întorcându-se, îl privi fix, aşa cum era întins pe pat, cu gleznele încrucişate şi un braț sub cap, cu telecomanda în cealaltă mână şi uitându-se la ea, cu o expresie prietenoasă pe figură. Slabă! se gândi ea.

Încetă să se mai mişte.

— După vreo doi ani de slujbe fără finalizare, am primit un serviciu ca asistent personal al unei directoare executive de la Jucăriile Davidson. Am crezut că voi ajuta la creațiile lor, dar ea nu voia decât să-i prepar cafeaua şi să-i scot rufele de la spălătorie. Eram doar ceva mai mult decât o servitoare şi plătită la fel ca una de acest fel. Întorcându-se ridică un braț şi-l îndreptă spre el. Dar nu am permis să fiu doborâtă. Am ținut gura închisă şi ochii deschişi şi într-o zi am auzit... Fiona trebui să inspire adânc înainte de a putea spune numele omului. Vocea îi scăzu şi se calmă. L-am

auzit pe James Tonbridge Garrett spunând că ar da tot pământul pentru o clonă a lui B. Fiona îi aruncă lui Ace o privire. Sper că ştii despre cine vorbea. Ace dădu din cap, figura lui continuând să nu exprime nicio emoție. Nu am dormit trei zile şi trei nopți, mai zise ea, cu furia depăşită acum.

Întorcându-se se uită spre ferestrele cu perdele. Nu m-am gândit la nimic, decât cum să fac... o nouă jucărie şi un concept nou în lumea jucăriilor. Am creat o păpuşă cu un trecut, o istorie care se schimbă de două ori pe an, în timp ce învăța şi se dezvolta ca o ființă umană. Se uită din nou la Ace. Am angajat un artist să-mi deseneze ideile, apoi mi-am croit drum spre biroul lui Garrett într-o luni dimineața şi i-am prezentat întregul concept.

Ace nu spuse nimic o vreme, stătea doar privind-o.

— Îmi dau seama. Eşti mare în lumea afacerilor. Atât timp cât ce ai în jur este curat şi ai un closet cu apă curentă, eşti bine.

— Să te ia naiba! rosti ea cu mâinile încleştate în pumni, de-o parte şi de alta a trupului. Nu-ți dai seama de nimic. Nimic. New York-ul e o junglă, exact precum cea de aici cu crocodilii ei.

— Aligatori. Nu sunt prea mulți crocodili.

— Indiferent. Punctul meu de vedere este că...

— Da? Care este punctul tău de vedere? Vrei să te întorci la New York şi să te joci cu păpuşa ta? Nu poți face asta. Ceea ce s-a întâmplat nu e din vina ta, dar s-a întâmplat, şi nu poți schimba nimic. Aşa că ce ai de spus?

Fiona se aşează la picioarele patului.

— Nu vreau să merg la închisoare.

— Nici eu, dar este singura noastră alternativă. Cineva, sau poate o întreagă bandă de indivizi sunt gata să pună mâna pe noi. Nu avem idee ce vor, dar trebuie să lăsăm asta în seama avocaților, a detectivilor şi a poliției să afle. Ei...

— Ei nu ştiu nimic. Arătă spre ziarele şi revistele stivuite pe scaun. N-ai auzit niciun cuvânt din ceea ce am spus? Nimeni nu încearcă să afle adevărul. Încearcă doar să ne găsească pe noi. Noi suntem asasinii în libertate...

— Asasinii Ursuleţului.

— Exact. Am fost judecați şi găsiți vinovați de uciderea unui ursuleț de om. Se ridică din nou.

Dar, ştii ceva, pentru mine Roy Hudson nu era un ursuleț. Mi-am dat seama doar că era un bătrân slinos, care continua să-şi pună mâinile pe mine.

Ace se răsuci puțin, deschise sertarul noptierei şi scoase un pix şi un carnet.

— E bine. Îi voi face pe detectivi să controleze asta.

— O brânză, asta vor face. Femeia citată în ziar şi-a făcut acum un renume. Nu va accepta să retracteze, ca să nu fie obiect de batjocură.

— Exact, rosti Ace, apoi puse pixul şi hârtia înapoi în sertar şi îl închise.

Fiona mai făcu doi paşi în jurul patului şi deschise iar sertarul; apoi puse pixul şi carnetul pe pieptul lui Ace.

— Mai există şi alte lucruri pe care putem să le controlăm.

El luă pixul, gata să scrie.

— Cum ar fi?

— Nu ştiu. Dacă legătura dintre tine şi mine este tatăl meu, atunci poate că legătura dintre noi şi Roy este tot tatăl meu.

— Dar, încă o dată, pot fi şi separați. Motivul pentru care Roy te-a ales pe tine, ar putea să nu aibă nicio legătură cu motivul pentru care m-a ales pe mine.

— Adevărat, acceptă ea, întorcându-se din nou. Dar ar avea mai mult sens ca tatăl meu să fie legătura dintre noi toți. Când s-a întâlnit tata cu Roy? L-a ajutat tata pe Roy în vreun fel?

— Sau poate Roy i-a făcut tatălui tău rău în vreun fel?

rosti Ace liniştit. Poate că Roy le-a făcut rău tatălui tău şi unchiului meu şi a simțit că le este dator.

La aceasta Fiona se întoarse spre Ace şi clipi; apoi se aşeză pe pat lângă el.

— Te-ai gândit la asta, nu-i aşa?

— De fapt, destul de mult.

— Dacă ne predăm, nu vom afla niciodată nimic, ce spui?

— Mă îndoiesc, rosti el calm.

Fiona îl privi în ochi şi cu toată atitudinea lui aparent relaxată, ochii lui ardeau.

— Nu vrei să ne predăm, nu-i aşa?

— Te-ai înfuriat când ai aflat că tatăl tău nu era ceea ce credeai tu şi aproape ți-ai ieşit din minți când ai fost concediată, declară el hotărât.

Fiona îşi întoarse privirile de la el.

— Adevărat, rosti ea.

— Şi ai urât cabana. Dar fugarii nu locuiesc în hoteluri de cinci stele şi cu atât mai puțin, când vor să culeagă informații.

— Adevărat, am urât cabana aceea.

— Şi cineva se pare că a încercat să te ucidă. Ea se uită înapoi la el.

— Şi a reuşit, nu? Ce sunt eu acum decât un mort.

Munca mea, viața mea, totul mi-a fost luat.

Într-o seară m-am dus la culcare şi când m-am trezit, un om mort se afla pe mine şi de atunci... Se depărta târându-şi picioarele.

— Şi de atunci ai fost în compania unui om, de care nu ți-a plăcut deloc şi a trebuit să faci asta fără nici măcar un confort elementar.

— Nu am...

— Nu ai ce? întrebă el. Nu-ți pasă dacă o faci fără duş? Dacă o faci fără...

— Nu-mi displaci, se repezi ea. Eşti... Asta e, ai devenit... Vreau să spun că tu... Cum Fiona se uita la el, văzu o mică strălucire în ochii lui; apoi, brusc, îşi înălță capul şi ochii i se deschiseră mari. Tu, ticălosule! rosti cu voce scăzută. Ai plănuit asta, nu-i aşa? Nu ai intenționat niciodată să ne predăm, nu-i aşa? M-ai manipulat în aşa fel, încât să încerc să te determin eu să doreşti să continuăm.

— Am vrut să iei tu hotărârea, conform voinței tale, rosti el încercând să-şi mențină fața serioasă, dar exista o urmă de zâmbet jucându-se în colțurile gurii lui.

— Mai mult decât te displac, rosti ea ridicându-se cu mâinile în şold şi uitându-se la el, te urăsc, te urăsc şi te disprețuiesc, şi sper că vei fi găsit vinovat şi că te vor duce

la ghilotină şi că...

Ace începu să râdă.

— Haide, nu vrei să spui asta. De ce, doar acum două secunde ai spus că nu-ți displace de mine.

— Mințeam. Fu gata să se întoarcă, dar el o apucă de marginea robei.

— Nu cred că mă urăşti, rosti el blând.

— Ba da! Trăgea de roba ei, încercând să-i scape din strânsoare. Eşti cel mai rece, cel mai lipsit de sentimente om, pe care l-am întâlnit vreodată. Şi plictisitor. Tot ce faci este să te uiți la televizor după păsări. Te gândeşti doar la păsări. Trebuie că îl atinsese în vreun fel, pentru că avu satisfacția să vadă că în sfârşit i-a şters privirea aceea infatuată de pe figură. Zâmbind dulce, continuă: se pare că-ți închipui că fiecare femeie te doreşte. Ei bine, poate că bătrânele tale cu părul albastru te vor, pentru a le cere bani, dar eu nu vreau nimic de la tine. Nu ai ce să oferi! Ții totul secret şi ascuns în tine însuți. Mi-e milă de orice femeie destul de nebună, încât să fie de acord să-şi petreacă viața cu tine. Va îngheța de moarte, în acelaşi pat cu tine.

— Oare aşa să fie? rosti Ace şi în următorul moment trase aşa de tare de roba ei încât căzu peste el. Brusc, brațele lui o înconjurară şi o traseră mai aproape.

Poate că a fost prin ce au trecut, tot pericolul şi emoția, sau poate că a fost apropierea lor îndelungă fără să se atingă, dar când s-au atins, a fost incendiar.

Mâinile lui Ace păreau că se află peste tot pe ea, în acelaşi timp. Fiona îl înconjură cu picioarele şi îl ținu, în timp ce gura i se deschise sub a lui şi îi simți limba strecurându-se înăuntru.

Cuvântul pasiune nu putea să descrie ceea ce simțea. Oare se gândise la el în toate aceste zile?

Dorindu-l? Sau era doar disperată de nevoia oricărui contact uman?

Se rostogoliră pe pat, cu mâinile şi gurile în mişcare. Gura lui Ace se îndreptă spre gâtul ei;

picioarele ei se ridicară în sus pe şoldurile lui. Partea de sus a robei ei se desfăcu şi putea să-i simtă pieptul pe piele, doar țesătura subțire de bumbac a cămăşii ei de noapte separându-i.

În rostogolirea lor, ajunseră peste telecomandă şi o parte a trupului apăsă pe butonul volumului, într-o clipă sunetul televizorului ajunse la un nivel asurzitor.

— Ace, dragă, se auzi în aparat. Dacă mă auzi, vreau să ştii că fac totul ca să te ajut.

Acesta, deasupra, cu brațele în jurul Fionei şi picioarele

lui înconjurând-o, îşi luă gura de pe ea, pentru a se uita la ecran şi a-şi vedea logodnica, Lisa Rene Honeycutt, cum îl privea fix. Îngheță.

Pentru că vocea nu-i era cunoscută Fionei, ea nu reacționa imediat, dar fu conştientă că ceva la schimbat pe Ace. L-a schimbat cu desăvârşire.

— Ce e? bombăni ea.

Dar în următoarea clipă şi ea îngheță, când auzi vocea lui Jeremy.

— Fiona, scumpo, te rog predă-te poliției. Încet, îşi întoarse capul şi se uită la televizor. Ecranul era aşa de mare, încât fața lui Jeremy era aproape de mărime naturală şi imaginea era aşa de clară, ca şi cum stătea la picioarele patului. Fiona, te rog, te implor, predă-te, continua Jeremy în fața camerei de luat vederi. Dacă mă auzi, dacă ți-a păsat vreodată de mine, te rog sună la poliție şi lasă-i să te ridice. Ştiu că nu ai ucis pe nimeni şi pun miză cariera mea pe această convingere. Lucrez ziua şi noaptea să aflu adevărul în această problemă, dar tu nu mă ajuți rămânând o fugară. Te rog sună...

— Iată ce avem aici, rosti crainicul în timp ce imaginea lui o înlocuia pe a lui Jeremy.

Logodnicii celor doi prezumtivi ucigaşi ai Ursulețului au

venit în Florida, pentru a ajuta la această vânătoare de oameni de importanță statală. Şi trebuie să spunem că amândoi au fost de mare ajutor, pentru mass media şi poliție. Domnişoara Honeycutt a suferit un şoc aşa puternic, încât acum e în grija unui medic. Şi cineva de aici spunea că Jeremy Winthrop nu a dormit de câteva nopți. Aceasta e adevărata iubire, rosti crainicul zâmbind superior. Nici chiar un asasin cu sânge rece nu poate rezista în fața iubirii adevărate. Răsucindu-se în scaunul pivotant, se uită înapoi la cameră. Acum să trecem în revistă locurile unde s-ar putea afla aşa zişii ucigaşi ai Ursuleților. Se crede că au părăsit statul Florida şi acum sunt în Louisiana. Poliția de acolo a...

Ace scoase telecomanda de sub şoldul lui şi stinse televizorul.

— Să nu te repezi iar la mine! sări Ace, când văzu figura Fionei.

Ea se rostogoli departe de el.

— Eşti un ticălos, rosti încet dar plină de sentiment.

— Ascultă, am nişte obligații personale. Nu pot face astfel de lucruri, zise el arătând spre pat, unde aproape făcuseră dragoste. Am...

Întorcându-se se uită la spatele lui, aşa cum şedea pe

partea opusă a patului.

— Şi ce se presupune că înseamnă asta? Că eu nu am?

— Vreau să spun că sunt bărbat şi sunt sensibil la picioarele lungi, rase în faţa mea şi...

Fiona era convinsă că niciodată în viaţa ei nu fusese atât de furioasă.

— În faţa ta? Tu ai intrat în baie peste mine. Eu făceam baie şi tu ai intrat, ţi-ai scos cămaşa şi...

şi... ce e cu toate astea? Ai încercat să mă provoci? Asta faci? Crezi...

— Nu cred nimic, zise el ridicându-se şi privind dincolo de pat. Aşa că, poate că mă aflam în baie cu tine, pentru că mi-a fost teamă că ai putea să încerci să te îneci. Dacă îţi aminteşti, erai foarte pregătită să te sinucizi.

— De unde ştiai tu cum eram eu? Şi oricum, de ce e treaba ta?

— Tu pleci şi eu rămân, acuzat de ceva ce n-am făcut. Aminteşte-ţi că Hudson m-a numit şi pe mine moştenitor.

La aceasta, Fiona se aşeză greoi pe scaunul de lângă pat.

— Îmi dau seama, rosti ea blând, Văd.

— N-am vrut să sune aşa, începu el. Voiam...

— E în regulă, zise ea întrerupându-l. E bine să ştiu cum stau. La urma urmei, eu ţi-am stricat aligatorul şi...

— Vrei să încetezi cu porcăria asta, mi-e-milă-de-Fiona? se repezi el. După câte ştiu eu, avem o treabă de făcut şi acesta e singurul mod în care poate fi făcută împreună. Nu trebuie să ne placă unul de altul. Ridică mâna înainte ca ea să poată vorbi. Sau şi mai rău, dacă o facem amândoi, cred că trebuie să ne ținem mâinile acasă.

— Oho, deci bănuiesc că eu am fost cea care te-am atras în pat, inocentule. Ar trebui să scrii asta undeva în carnetul tău şi să o relatezi avocatului: „Fiona a încercat să mă seducă”.

Ace înconjură patul şi o apucă de umeri.

— Naiba să te ia! Nu ai încercat să mă seduci. Nu a trebuit să încerci nimic! Eşti o femeie frumoasă; eşti interesantă; eşti inteligentă; eşti... eşti... îi dădu drumul şi Fiona căzu înapoi pe scaun.

Trăgând aer în piept, Ace lăsă să treacă o clipă, pentru a se calma. Poate că sunt rece. Spune-mi cum vrei, dar prin ceea ce trecem acum tu şi cu mine nu e ceva normal. Suntem izolați; ne avem doar unul pe altul; aşa că sigur că suntem atraşi unul de altul. În sens fizic, asta e. Dar într-un sens mai larg, nu s-ar putea să fim mai puțin potriviți.

Se uita la ea, ca şi cum credea că îi înțelege gândurile, fără să mai rostească alt cuvânt.

— Dă-i drumul, interveni ea. Vreau să aud ce ai de spus.

— Tu şi cu mine venim din două lumi diferite. Tu eşti orăşeancă, eu sunt țăran. Eu sunt... Când se uită la ea, avea un mic zâmbet în colțurile gurii. Eu sunt cel mai şovin bărbat al secolului.

— Un porc, continuă ea în locul lui. Porc masculin şovin.

— Exact. Aceasta e atitudinea care ne desparte. Ştii de ce mă însor cu Lisa Rene?

— Nu, dar te rog spune-mi; sunt fascinată. Vocea ei era grea de ironie.

El îi aruncă o privire cu buzele strânse.

— Pentru că ea îşi doreşte viața pe care o vreau şi eu. Şi pentru că este ființa cea mai opusă mie, care se poate găsi. Ea e extravertită, eu sunt introvertit. Ea e la fel de prietenoasă, pe cât sunt eu de...

— Taciturn?

— Exact. Şi îmi place viața pe care o voi avea cu ea. Nu are alte ambiții, decât să fie soție şi mamă. Îmi place ideea de a avea o soție şi copii, la care să mă întorc acasă.

— Eşti un înapoiat! Nu e pentru tine femeia de carieră, aşa e? Nu o femeie care-şi petrece ziua la sediul corporației şi îi lasă pe copii cu dădaca, nu-i aşa?

— Exact.

— Sună ca şi cum ai plănuit pentru tine o viață foarte plictisitoare.

— Şi bănuiesc că tu şi Jeremy v-ați pus la punct viața.

— Nu sunt logodită cu el, dar...

— Dar ai spune da, dacă ți-ar cere-o.

— Sigur că da, se repezi ea. Îi place ca femeia să fie ceva mai mult, decât o pereche de picioare lungi.

Ace se aşează pe marginea patului, privind-o o clipă şi când vorbi, era calm.

— Deci tocmai am stabilit: în afară de atracția fizică, ce s-ar fi putut întâmpla între doi oameni normali, nu ne place nimic din ce-i place celuilalt. Nu poți suferi bărbații ca mine, iar eu încă mai cred că femeile trebuie să stea la cratiță. Suntem de acord din acest punct de vedere?

— Ştii, în toate aceste ultime zile am vrut să ştiu mai multe despre tine, dar când am reuşit să te cunosc, am descoperit că există foarte puține lucruri care să-mi placă.

— Exact. Inspiră adânc. Aşa că, acum când am căzut de acord în unele puncte fundamentale, sugerez să ne facem treaba cât mai repede posibil şi să ne despărțim. Tu te vei întoarce la viața ta, eu mă voi...

— ... Întoarce în caverna ta. Sau la cuibul tău de pasăre de pradă, aşezat deasupra lumii reale.

— Indiferent ce este, pentru mine funcționează. Aşa că suntem de acord? Să nu mai vorbim de asta. Făcu un semn spre pat. Vreau să-i pot să fac față Lisei onorabil, când am să ies din mizeria asta.

— Îmi convine şi mie, rosti ea, dar ce spui de noaptea asta? Nu există decât un pat.

— Mi s-a trimis un pat pliant şi am să-l pun în living. Acum, cred că trebuie să dormim puțin şi dimineață vreau să iei o hotărâre cu mintea limpede, în legătură cu ce doreşti să faci. Poate că ar trebui să te gândeşti la toate astea ca la o treabă de serviciu, fără nimic personal.

— Grozav pentru mine, rosti ea. Aşa că poate am putea să începem dormind puțin. Vrei să pleci din dormitorul meu?

— Desigur, rosti el, apoi se ridică şi ieşi închizând uşa în urma lui. Şi odată ajuns în living, se rezemă de uşă şi închise o clipă ochii. Aânghițit-o, reflectă el. Nu-i venea să creadă, dar ea a înghițit-o.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Ace plecă de lângă uşă şi intră într-un birou, deschise altă uşă şi se uită la sortimentul de băuturi de acolo. Îşi turnă o porție triplă de bourbon, apoi cu paharul în mână se duse la fereastră şi privi afară.

M-a crezut. Se gândi el. Şi furia i-a pus din nou oțel în coloana vertebrală.

Ace o lăsase să vadă ziarele, dar ceea ce nu o lăsase să vadă erau rapoartele trimise de Michael, în timp ce ea se afla în baie. Una era să vezi situația din punctul de vedere al jurnaliştilor atoatecunoscători şi alta din punctul de vedere al avocaților.

Până acum nu s-a găsit motivul pentru care Roy Hudson le-a lăsat toată averea Fionei şi lui Ace. Detectivii n-au putut găsi nimic. Frații şi verii lui lucrau douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Înregistrările au fost verificate, oamenii au fost chestionați, dar nu s-a găsit nimic, absolut nimic.

Şi Ace ştia că, dacă el şi Fiona s-ar preda, nu vor mai avea nicio şansă să fie eliberați. Din cauza declarațiilor lui Eric şi a faptului că fuseseră în aceleaşi hoteluri, în acelaşi timp, în trei ocazii diferite, se considera că plănuiseră

moartea lui Roy. Şi amândoi urmau să moştenească, ceea ce ar putea să fie milioane.

Singura şansă ca fiecare dintre ei să devină liber era să găsească ce era ascuns în amintirile Fionei, pentru că Ace era convins că tatăl ei se afla în spatele tuturor acestor treburi. Dar cum să îi ceară să rişte aşa de mult? Cum putea să o facă să nu clacheze, aşa cum a făcut astăzi, când a auzit că ticălosul de Garrett a acuzat-o, a judecat-o şi a condamnat-o fără să cunoască faptele?

Singurul mijloc pe care putea el să şi-l imagineze era furia. Dacă putea să o mențină pe Fiona furioasă, nu se va mai simți înfrântă. Nu văzuse el că atunci când era furioasă, avea puterea de voință a unei jumătăți de duzine de bărbați? Furia era cea care o făcuse să poată alerga peste ierburile tăioase ca o lamă, pentru a scăpa de pistolar. Frica o făcea să înghețe. Noutățile proaste o speriau şi o făceau să se retragă în ea însăşi. Dar furia o făcea să se mişte. Furia îi dădea curaj.

Aşa că furie să fie, se gândi el şi mai luă o gură de whiskey.

Destul de rău că furia trebuia să fie îndreptată împotriva lui, deoarece adevărul era că începuse să-l cucerească.

La acest gând se uită în pahar şi zâmbi. Ei bine, poate că

îi invadase ființa mai mult decât voia el să admită. Avea abilitatea să-l facă să râdă şi aceasta era ceva neobişnuit la cele mai multe femei.

De fapt, putea să facă glume în situații cu adevărat detestabile.

Şi e şi curajoasă, reflectă el. Poate că era puțin cam înceată în realizarea unor situații, cum ar fi faptul că cineva trage în ea, dar a făcut față gloanțelor cu curaj. Un fel de...

Zâmbi. Apoi era inocența ei. Gândul la aceasta îl făcu să râdă, apoi privi spre uşa închisă şi ascultă. Nu voia să-l audă râzând.

Cu toate că Fionei îi plăcea să creadă că e o orăşeancă inveterată, era la fel de inocentă ca la început. Şi încă ceva: părea că nu are idee ce frumoasă e. Pentru ea, să se aranjeze în aşa fel, încât să arate ca un vechi star de cinema, era o glumă. Dar, când a văzut-o prima oară, cu ochii aceia întunecați, părul negru, gura roşie deasupra bărbiei cu gropiță, el...

Îşi întrerupse gândurile şi se uită pe fereastră...

— O doreşti, îşi şopti el tare, apoi mai luă o gură de băutură. Dar, „a dori" nu reprezenta cu adevărat totul, nu-i aşa? Ce bărbat n-ar fi dorit o zeiță fierbinte, de 1,80 m?

Mai e ceva în afară de dorință, reflectă el şi îşi aminti ce

mult a urât cabana aceea a unchiului lui. Ace nu fusese acolo de ani întregi, şi a fost şocat de cât de mult se deteriorase. Dacă ar fi încercat să locuiască printre o groază de gândaci dezgustători, ar fi trebuit să-şi ia un timp pentru a face curățenie în cocioaba aceea.

Dar Fiona s-a repezit şi a făcut curat şi după şocul inițial, a făcut chiar glume. În final, a transformat totul într-o seară plăcută pentru amândoi. Câte femei ar fi putut să facă asta? se gândi el. Lisa s-ar fi plâns că îşi distruge oja de pe unghii.

La acest gând, Ace îşi termină whiskey-ul. Intenționase să se însoare cu Lisa Rene peste doar două săptămâni. Dacă nu va intra la închisoare pentru asasinat.

Întorcându-se de la fereastră, se uită la divan. Era destul de mare pentru a dormi pe el şi ar fi fost bine să doarmă, pentru că mâine trebuia să înceapă cercetările. Ce să cerceteze, nu ştia. Nici nu ştia de unde să înceapă.

Dar era sigur, că, dacă voia să reuşească, trebuia să o mențină pe Fiona furioasă pe el. În timp ce se întindea pe divan, închise ochii şi imaginea Fionei în cadă, răzându-şi unul dintre picioarele ei lungi, îi apăru în gând. Furioasă. Într-adevăr, furioasă.

CAPITOLUL TREISPREZECE

— Bună dimineața, rosti Fiona radiind, când Ace deschise uşa dormitorului. Se sculase, era îmbrăcată şi stătea la micul birou de dincolo de pat, iar când Ace se întoarse din baie, îi zâmbi.

— În regulă, rosti el prudent. Încă mai pot să muşc. Ce se întâmplă?

— Nimic, rosti ea continuând să zâmbească.

Ace îi aruncă o privire cu ochii pe jumătate închişi.

— Ce pui la cale? Se îndreptă spre birou şi văzu că scrisese pe fiecare coală de hârtie din sertar.

În afară de a folosi toate articolele de papetărie, mâzgălise şi pe meniul serviciului în cameră şi în interiorul coperților care conțineau lista serviciilor hotelului.

— Am hotărât că ai dreptate, rosti ea. La care Ace gemu.

— Când o femeie spune asta, habar n-am ce va urma.

Fața Fionei se schimbă în timp ce ochii îi străluciră de furie.

— Am stat trează cea mai mare parte a nopții şi mi-am spus că nu poți să fii aşa de oribil cum spui că eşti, dar acum se dovedeşte că am greşit.

— Aş dori să plac, rosti el apoi se aşeză la picioarele

patului. Ai luat o hotărâre?

— Nu-mi place felul cum ai făcut-o tu, dar ai dreptate: nu putem să ne predăm, pentru că nu vom mai ieşi de acolo niciodată. Nu e şi părerea ta?

— Destul de adevărat. Aşa că ce scriai acolo?

— Încercam să-mi dau seama ce ştim şi ce mai avem nevoie să aflăm.

— Şi? înainte ca ea să poată răspunde, se auzi un ciocănit la uşa din living. Într-o mişcare mai rapidă decât putu Fiona să respire, Ace sări, o apucă de braț şi o împinse afară pe balconaş. Să nu spui nimic, indiferent ce se întâmplă, rosti el apoi închise uşa.

Fiona rămase afară pe balcon, şovăind între furie şi teroare, în timp ce auzea voci în cameră.

Oare în următorul moment va auzi trăgându-se? N-ar trebui să studieze burlanele, pentru o posibilă cale de scăpare?

— E în regulă, rosti Ace deschizând uşa. E vărul meu.

Fiona îşi ținu capul întors, aşa că numai Ace putu să vadă privirea pe care i-o aruncă.

Intenționa să aibă o discuție cu el. Nu putea să-şi permită să o bage şi să o scoată din camere, de câte ori îi plăcea.

— Bună ziua, rosti Fiona întinzând mâna pentru a

strânge mâna bărbatului care se ridica de pe sofaua din living. O geantă ce părea destul de grea se afla pe duşumea, lângă picioarele lui. Încântată să cunosc o rudă a lui… Paul. Omul arăta foarte bine, mai scund decât Ace şi cu o constituție mai robustă. Fiona se gândi că, pe lângă Ace, arată ca un docher. Chiar şi mâinile lor erau… Se opri să se mai gândească. Ce ai găsit? întrebă aşezându-se vizavi de el.

Omul se uită de la unul la altul, când Ace se aşează lângă Fiona.

— Apropo, sunt Michael Taggert, rosti el. Şi în timp ce vorbea puse un teanc gros de hârtii pe masa de cafea. Am întreprins o cercetare amănunțită privindu-l pe Roy Hudson, cel puțin atât cât s-a putut face într-un timp aşa de scurt. Michael se uită la Fiona. Hudson şi tatăl tău, John, au fost împreună la pescuit, acum câțiva ani.

— În Alaska, rosti Fiona cu voce scăzută. Da, mi-a scris despre asta. O călătorie îngrozitoare, fiindcă a plouat tot timpul şi n-au putut să pescuiască.

— Exact, rosti Michael. Bănuim că în timpul pe care cei doi l-au petrecut împreună, tatăl tău i-a povestit despre tine. Poate că Hudson a compătimit-o pe fiica lui Smo… ei, bine, fiica lui John

— Dă-i drumul, spune-i Smokey. Se pare că toți ceilalți

fac aşa.

Michael răscoli în geanta lui.

— Doar pentru a ne asigura că vorbim de acelaşi om, acesta e tatăl tău?

Înainte de a atinge fotografia pe care i-o întindea, mâna Fionei începu să tremure. Era o fotografie pe care n-o mai văzuse niciodată, dar de fapt văzuse puține fotografii ale tatălui ei. Nu avea decât patru, şi erau făcute în apartamentul ei din New York. Aceasta era o fotografie a tatălui ei stând în fața unui cort alături de Roy Hudson, ținând în mâini undițele de pescuit şi râzând, în timp ce se uita la fotografie, Fiona realiză ceea ce n-ar fi vrut să creadă că e adevărat: mai exista o latură a tatălui ei, în afară de cea cunoscută de ea. Nu îl ştia pe omul acesta din fotografie.

Acest tip zâmbăreț, cu o barbă crescută de o săptămână, nu era gentlemanul elegant care o ducea pe ea şi pe prietenele ei la restaurante franțuzeşti.

— Da, e tatăl meu, rosti calmă Fiona, apoi îi restitui fotografia lui Michael. Dar tot ce dovedeşte, este că îl cunoştea pe Roy Hudson. Nu pot să cred că tatăl meu a prezentat o imagine atât de tristă a micuței lui fiice orfane, încât Hudson să simtă nevoia de a-mi lăsa toată averea.

— Mai ales nu uneia de vârsta ta, rosti gânditor Ace.

— Nu putem fi toate conducătoare de majorete de optsprezece ani, se repezi Fiona la el.

Când Michael clipi auzind afirmația ei ciudată, Ace spuse:

— Lisa.

— O, da, desigur, rosti Michael apoi se uită în lături pentru moment. De fapt, am venit să vă spun că n-am mai putut găsi nimic, în afară de această călătorie, care să-l lege pe tatăl tău de Hudson. Şi n-am putut găsi absolut nimic care să te lege pe tine de Ace, sau pe Ace de Hudson, şi nici pe Ace de Smokey. Michael trase aer în piept.

Deci, am venit să vă spun că părerea tuturor este că trebuie să vă predați.

— Cineva trebuie că l-a cunoscut pe tatăl meu, rosti Fiona, ca şi cum nu auzise ultima propoziție a lui Michael. Cineva trebuie să aibă idee ce a făcut tatăl meu pentru omul acela îngrozitor.

— Vrea să spună pentru Hudson, rosti Ace privindu-şi vărul. Lumea continuă să spună că Hudson era un bărbat plăcut şi dulce?

— Ursulețul, rosti Michael. Ducea o viață plictisitoare şi, până nu a apărut cu ideea emisiunii Raphael, nimeni nu l-a băgat în seamă. Dar odată ce a scris emisiunea şi a transmis-o pe rețeaua locală de televiziune, toată lumea l-a

îndrăgit.

— Eu nu, se repezi Fiona, după care văzu modul în care cei doi bărbați se priviră unul pe altul.

Se ridică în picioare. O, nu, să nu faceți asta. Să nu începeți să credeți că mi-a displăcut atât de mult încât l-am ucis. Se uită la Michael. Vărul tău îmi displace mult, mult mai mult decât mi-a displăcut vreodată bietul bătrân Roy Hudson şi totuşi încă nu l-am ucis.

Când Michael se uită la vărul lui, Ace se sprijini de spătarul sofalei şi zâmbi.

— Femeilor le displace adesea Ace, rosti solemn Michael. Spune-mi, obsesia lui pentru păsări, sau doar lipsa lui de interes pentru altceva, a contat pentru tine?

La aceasta, Fiona se aşeză din nou pe sofa lângă Ace şi se aplecă spre Michael.

— Amândouă, zise ea. M-a amețit în fel şi chip, pentru a mă determina să fac ce voia el.

— Se potriveşte cu el. Soția mea spune...

— Înainte ca voi doi să începeți să vă împărtăşiți rețete şi să țeseți intrigi, rosti Ace, cred că

Fiona şi cu mine avem nevoie să stăm de vorbă. Trebuie să hotărâm unde plecăm de aici.

— Nu puteți să mergeți nicăieri, rosti Michael. Nu există

nicio altă rezolvare a situației. Asta este ceea ce încerc să vă spun.

— Vrei să spui că singura noastră alternativă este să ne predăm poliției? întrebă Fiona liniştită.

— Regret, dar asta se pare că e singura cale. Am făcut tot ce un Montgomery... Michael se opri la privirea ascuțită a lui Ace. Oricum, am făcut ce am putut. Ascultă, aici sunt rapoartele şi poți să le citeşti dacă vrei. Poate că există ceva în ele, ce ar putea face să sune clopoțelul. Îi adresase aceste ultime cuvinte Fionei. O, aproape că am uitat. Am nişte casete video cu unele episoade din Raphael, care au fost transmise local în Texas. Eu nu le-am văzut, dar am auzit că emisiunea era groaznică.

— Proastă? Atunci de ce tot acest tărăboi în jurul ei? întrebă Ace.

— Mă depăşeşte. Dar Frank a văzut casetele şi spune că erau dezgustătoare, nimic decât un grup de pierde-vară. Un fel de Three Stooges care devin piraţi, asta spune el.

— Ar fi o ironie, dacă emisiunea e transmisă pe rețeaua națională şi ar fi un eşec, rosti Ace.

— Atunci averea care ne-a lăsat-o nouă n-ar conta, pentru că n-ar mai rămâne niciun ban, adăugă Fiona.

— Exact, zise Ace privind-o.

Michael îşi drese glasul, pentru a le atrage atenția.

— De ce nu petreceți voi dimineața aici şi după-amiază...

— O să-ți comunicăm, afirmă Ace oprindu-l; apoi se ridică. Dacă mai auzi ceva, transmite-ne.

Şi îşi expédie vărul.

— Sigur, rosti Michael cercetându-şi geanta, pentru a vedea dacă n-a uitat ceva. Am să vă sun peste două ore.

— Perfect, rosti Ace apoi îl conduse pe Michael la uşă şi când se întoarse, Fiona citea deja biografia lui Roy Hudson.

— Nimic! zise Ace în timp ce aruncă vreo cincizeci de pagini pe masa de cafea, apoi le dădu un picior când căzură pe jos.

Fiona ştia că e rândul ei să rămână calmă, cu mintea întreagă.

— N-o să reuşim să descoperim nimic, dacă continui să distrugi dovezile. Se aplecă să ridice hârtiile, apoi se lăsă pe spate, pe sofa. Cum se poate ca o cameră aşa de frumoasă să o simți ca pe o închisoare? Gândul la închisoare o făcu să se uite din nou la hârtii. Au citit ore întregi, dar n-au găsit nimic, pentru că nu era nimic de găsit. Viața lui Roy Hudson fusese lipsită de senzațional – doar dacă nu crezi că a avea trei neveste e senzațional. Fiecare din fostele lui soții au declarat că a fost atras de altă femeie, aceasta fiind

cauza despărțirii.

— Oare acesta este ursulețul pe care toată lumea îl iubeşte? rosti Fiona cu amărăciune. Fac pariu că nu l-au iubit înainte de a deveni un mort național. Ace zâmbi.

— Opusul unei celebrități naționale.

— Exact. N-ai găsit absolut nimic?

— Nimic. Hârtiile se ocupă de Smokey şi sunt foarte puține informații în ele. Ar fi dorit să le citească înaintea Fionei, în caz că era nevoie să fie cenzurate. Dar Smokey fusese un om interiorizat şi relațiile lui cu oamenii nu reieşeau din hârtii.

La ora unu, Fiona căscă şi spuse că se duce să facă duş.

— încă unul?

— Cred că ceva din mizeria din cabana aceea a prins rădăcini în părul meu.

— Când te întorci, să vorbim despre ceea ce ai scris în timpul nopții. Poate că ai avut vreo idee.

— Da, sigur, zise ea în timp ce se îndrepta spre baie.

— Am să pun casetele în aparat, să începem cu asta, strigă Ace după ea.

— Sigur, bombăni ea în timp ce închidea uşa băii. Adevărul e că voia puțină intimitate, pentru a putea să-şi dea drumul la lacrimile pe care le reținuse atâta amar de

vreme. Petrecuse cea mai mare parte a nopții încercând să găsească o legătură între ea şi Ace. Încerca să-şi amintească tot ce tatăl ei ar fi spus despre viața lui personală, dar întotdeauna ea fusese plină de informații, pe care voia să i le spună lui şi John Burkenhalter fusese un ascultător excelent.

Intră sub duş şi lăsă lacrimile să-i curgă. Era o ființă energică şi această inactivitate o înnebunea. Măcar dacă ar fi putut să găsească o dezlegare, o legătură între toate astea, poate ar fi putut să facă ceva.

Trecu ceva timp până a ieşit de sub duş, apoi se duse în dormitor să se îmbrace. Îşi puse o formidabilă bluză italiană de mătase, lucrată de mână dar feminină în acelaşi timp. În timp ce-şi încheia catarama de argint a centurii, peste pantalonii de gabardină, se gândea: în închisoare nu-am să port mătase.

Imediat ce deschise uşa livingului, Ace închise televizorul.

— Frank are dreptate, rosti el dezgustat. Este cel mai oribil spectacol pe care l-am văzut. Nu pot nici măcar să-mi dau seama de ce se numeşte Raphael.

Ea îşi ținea fața întoarsă, pentru ca el să nu-i poată vedea ochii. Încercase să le acopere roşeața cu fard, dar lacrimile îi erau încă evidente.

— Ce e aşa rău? întrebă ea.

— Mike a adus şi câteva exemplare din revistele tipărite în Texas şi câteva de la New York, unde a fost deja transmisă emisiunea. Pot să-ți spună ele mai bine decât mine. Ascultă. „Raphael este un amestec între Singur acasă şi Insula comorii, şi e îngrozitor de complicat. Şase din cei mai degenerați oameni imaginabili caută o comoară – şi îi vor face orice oricui, pentru a pune mâna pe ea. Oare asta este ce vrem noi să-i învățăm pe copii?”

Ace ridică ochii la Fiona, dar ea nu comentă. Uite încă unul, continuă el. „Deşi Raphael se spune că e pentru copii, emisiunea are conotații sexuale – mai ales homosexuale. Există jafuri, trădări şi nici măcar o persoană plăcută sau onorabilă în această emisiune. Ma Mills este în mod evident o patroană de bordel, iar Ludlow, cu gângăveala lui şi cuțitul cu mâner cu perle învârtit în mâini, este vrednic de dispreț. Craddock are...”

— Un tic nervos, rosti Fiona ridicând capul cu ochii larg deschişi.

— Un tic nervos, rosti Ace la unison. „Şi Hazen are...” Oprindu-se o privi întrebător. Am crezut că ai spus că n-ai văzut niciodată emisiunea.

— Dă-mi hârtia aia, zise ea şi aproape i-o smulse din

mână.

— „Hazen, cu cicatricea de pe dosul mâinii, care ajunge până sus pe braț, ca şi cum s-ar fi luptat cu vreun monstru şi aproape a pierdut...”

La aceasta, Fiona se aşează pe sofa şi hârtia îi căzu din mâini.

Ace îşi dădea seama că era şocată, dar nu ştia de ce.

— Ai văzut emisiunea înainte? Asta e problema? Poate că Hudson ştia...

— E povestea tatălui meu, şopti Fiona. Şi nu se numeşte Raphael, ci Raffles. Ticălosul a furat povestea de la tatăl meu.

Pentru o secundă Ace rămase acolo clipind; apoi zâmbi; apoi zâmbi şi mai tare; apoi fața aproape i se despică, aşa de larg rânjea. În următorul moment sări de pe scaun, o apucă pe Fiona de mijloc şi o ridică în brațe.

— Am găsit! strigă el, apoi începu să danseze împreună cu ea. Am găsit.

Fiona era încă uluită la auzul poveştii favorite a copilăriei ei, povestea ei proprie, foarte intimă, citită cu glas tare.

Sentimentele lui Ace erau clare, în timp ce o plimba pe Fiona prin cameră; apoi apăsă pe butoanele unui sistem de sonorizare şi camera învie datorită muzicii – ZZ Top.

Muzica, rock-ul acid şi sălbatic, pe care Fiona îl asculta când era singură şi voia să celebreze ceva, a făcut-o să iasă din uluială.

Îşi ridică brațele deasupra capului şi începu să se învârtească, în felul pe care-l făcea când era singură – şi Ace o urmă. Şold la şold, umăr la umăr, pe muzica explozivă.

— În timpul călătoriei în Alaska, strigă Ace aplecându-se spre Fiona şi făcând-o să se retragă.

— A plouat, răspunse ea tot strigând. Tatălui meu îi plăcea să spună poveşti.

Ace desfăcu genunchii şi se lăsă în jos, mişcându-şi şoldurile în toate direcțiile, cu Fiona alături.

— Hudson s-a simțit vinovat, strigă Ace, aşa că a lăsat totul fiicei lui Smokey.

— Adică mie! răspunse strigând Fiona, apoi se ridică cu brațele din nou ridicate, luhhhuuuu! chiui ea în stil country.

Ace o prinse în brațe şi o învârti.

— Am reuşit! Am reuşit. Am reuşit, rosti el iar şi iar, în timp ce se învârteau. Am reuşit.

Fiona se desprinse de el şi dansă, mai cu forță şi mai pătimaş decât dansase vreodată în viața ei, aruncându-şi capul pe spate şi lăsând muzica sălbatecă să o pătrundă.

— Jeremy urăşte muzica asta, strigă ea.

— Aşa şi Lisa, îi răspunse strigând la rândul lui Ace.

— Nu m-aş fi gândit niciodată că ție ți-ar plăcea! mai strigă ea. Nu, domnului Păsărar.

— Sunt o mulțime de lucruri pe care nu le ştii despre mine, rosti el sugestiv; apoi în următoarea clipă brațele lor se încleştară şi se sărutară. Piciorul Fionei se urcă pe piciorul lui Ace, el îl apucă şi îl trase pe şoldul lui, apoi începu să-şi mişte şoldurile între ale ei, mai aproape şi mai aproape şi...

Muzica încetă, CD-ul se opri şi deodată se lăsă o tăcere adâncă. Liniştea era asurzitoare. Fiona îl împinse prima.

— Eu, ah., rosti ea cu trupul încă încolăcit de al lui.

— Adevărat, zise şi Ace şi apoi îi dădu drumul coapsei.

Fiona se depărtă de el. Pieptul ei era greu, atât de la dansul extenuant, cât şi de emoția sărutului, a faptului că l-a simțit atât de aproape.

— Jeremy, rosti ea fermă, ca şi cum cuvântul era un strigăt de luptă. Trebuie să ne gândim la ei, la Jeremy şi la Lisa, rosti ea. Ei riscă totul pentru noi, muncesc zi şi noapte şi...

— Sigur, acceptă Ace. Acum, dacă eşti amabilă, scuză-mă. Cu aceasta plecă şi intră în baie.

Fiona se aşeză pe sofa, încercând să se calmeze. Jos mâinile, îşi spuse ea. Situația asta nu e reală. Într-un fel, era ca şi cum erau naufragiați pe o insulă pustie şi nu aveau altă companie, decât doar a lor. Într-o situația normală, n-ar fi fost niciodată, niciodată, atrasă de un om ca Ace. Un om pe care puteai să te bazezi în orice situație, care-şi menținea capul limpede indiferent ce se întâmpla, care o proteja, care...

Luă telecomanda şi începu să vizioneze casetele. Mai bine să se străduiască să iasă din această situație ireală, decât să se gândească la ce ar putea să fie.

CAPITOLUL PAISPREZECE

— Deci, ce ai descoperit? întrebă Ace treizeci de minute mai târziu. Îmbrăcase un costum de trening gros, cu un halat greu, flauşat, peste el şi ținea alt prosop după gât.

— Te simți bine?

— Sigur, se repezi el. Te-am întrebat dacă ai găsit ceva.

— Nu trebuie să mă bați la cap. Oricum, ce e cu tine? Acum câteva minute erai grămadă peste mine şi acum nu poți nici măcar să fii amabil? Şi de ce te-ai înfofolit aşa, parcă ai pleca în Arctica?

Nu-i răspunse la întrebare, ci ridică de pe masă receptorul telefonului.

— Ce doreşti la prânz? Vărul meu va aduce orice vrei.

Încă mai era uimită de îmbrăcămintea lui, când brusc realitatea o izbi.

— Ai făcut duş rece, nu-i aşa? Un duş foarte, foarte rece.

Ace se încruntă cu receptorul în mână.

— Sandviciuri cu salată de ton? Sau doreşti un prânz cald?

Fiona zâmbi dulce.

— Am să iau ce iei şi tu. Dar ar fi mai bine să ceri să ne trimită o oală cu cafea. Cafea fierbinte.

La aceasta Ace îşi desfăcu halatul, îi aruncă o privire calmă şi spuse în receptor că voia o duzină de stridii pe jumătăți de cochilie.

Râzând, Fiona reveni la televizor. Ace e un om, care poate să dea tot ce are mai bun în el, se gândi ea, apoi îşi aminti că Jeremy ura să fie tachinat.

— Destul cu asta, bombăni ea. Ace se aşează lângă ea.

— Ştiai că vorbeşti singură?

— Iar tu sforăi, aşa că suntem la egalitate.

— Şi nu te superi dacă înşurubezi la loc capacul de la pasta de dinți? Şi nu-mi folosi lama.

— Aşa voi face, când vei înceta să-ți laşi prosoapele ude pe jos, ca să le adun eu, îl repezi ea.

Şi în dimineața asta ai mâncat toate căpşunile din clătite. Căpşunile sunt preferatele mele.

— Şi ale mele, rosti Ace. Lisei îi plac bananele.

— Tot aşa şi lui Jeremy, afirmă Fiona surprinsă; apoi îşi dădu seama că ea şi Ace se uitau unul în ochii celuilalt. Bananele şi căpşunile împreună sunt formidabile, mai zise ea cu gura strânsă într-o linie fermă.

— Cele mai bune, rosti Ace, apoi se uită din nou la televizor. Acum spune-mi ce ai găsit.

— Nimic pe care să nu-l ştim deja.

— Haide, trebuie că ai văzut ceva mai mult.

— Mai mult? în timp ce Fiona vorbea, părea că-i citeşte gândurile. O, da, îmi dau seama.

Bănuieşti că l-am ucis pe Roy, ca să mă răzbun că i-a furat tatălui meu povestea.

— Exact. Aşa că spune-mi totul despre această istorie pe care o ştii.

— În regulă. Luă în mână telecomanda, opri banda, apoi o dădu înapoi. Vezi omul de acolo?

— Darsey.

— Foarte bine. Îmi dau seama că e cel pe care criticii îl leagă de homosexualitate, nu-i aşa?

Ace dădu din cap.

— Tânjeşte după alți bărbați.

— Nu, ea tânjeşte după alți bărbați. Darsey e femeie. Tatăl meu a dat la iveală asta în povestire.

— Bine, aşa că fă-mi o prezentare a poveştii.

— Exista o comoară, doi lei de aur, pe care un om cu numele Raffles – nu Raphael – îi aducea în S.U.A. În secolul optsprezece, sau cam aşa, dar vasul s-a scufundat şi totul a fost pierdut.

— Cu excepția leilor.

— Şi ei s-au pierdut, dar erau aşa de mari, că un

scufundător i-a găsit; apoi el şi alți bărbați i-au scos din mare şi i-au ascuns. Aceştia au întocmit o hartă a locului unde se aflau leii; după care toți au murit în moduri destul de misterioase şi îngrozitoare. Fiona afişă un rânjet crud. Pe care tatăl meu mi le-a descris cu toate amănuntele sângeroase.

— Când ți-a spus el povestea asta?

— De fapt, nu mi-a spus-o. A scris-o timp de şase luni, cât timp am zăcut eu în pat cu un picior rupt, când eram copil. Îmi trimitea o scrisoare în fiecare zi, continuând povestea în fiecare dintre ele.

— Bine, rosti Ace, mai departe. Ce s-a întâmplat, după ce oamenii aceia au fost ucişi?

— Ultimul om a murit într-un accident ciudat. El...

— A! rosti Ace. Salvați, de clopoțel. Se ridică pentru a răspunde serviciului în cameră.

Fiona întoarse capul pentru a vedea cine împingea masa pliantă, dar respectivul rămase în afara razei ei vizuale. Ace vorbi cu el câteva minute, apoi se întoarse împingând masa.

— Mai departe, reluă el, în timp ce îi făcu semn să ia loc.

— Omul a murit, dar harta a supraviețuit. Povestea spune că se afla între obiectele lui şi Nimeni n-a ştiut ce e, timp de mai mulți ani. Proprietăreasa lui a considerat-o frumoasă,

aşa că a înrămat-o şi a atârnat-o pe un perete, unde a stat mai mulți ani. Când ea a murit, harta a fost vândută odată cu toate celelalte obiecte, pentru a-i achita datoriile.

— Vrei pui sau peşte?

— Puțin din fiecare şi nu lua toată salata, rosti Fiona întinzând mâna după o chiflă. Asta a durat până... Să vedem, eu am treizeci şi doi de ani şi în vara când mi-am rupt piciorul aveam unsprezece, deci...

— Douăzeci şi unu, dacă încerci să faci scăderea, zise el. Am vrut eu chifla aceea. De ce nu o iei pe cea cu stafide?

— Prea dulce, zise ea şi rupse chifla în două dându-i lui jumătate. Unt, ceru apoi şi el i-l dădu.

Conform povestirii – şi tatăl meu a făcut mari eforturi pentru a o face să pară reală – cu aproximativ douăzeci şi trei de ani în urmă cineva a văzut harta şi şi-a dat seama că e originală, apoi s-a întovărăşit cu încă cinci inşi şi au început să caute leii. Doar că nu ştiau că leii aceia erau comoara.

La început n-au avut idee unde îi va duce harta.

— Stai puțin. Unde a auzit tatăl tău această poveste?

Cu gura plină, plină – mâncarea era foarte, foarte bună, totul proaspăt, ca şi cum fructele de mare tocmai fusese scoase atunci din mare şi înăbuşite în vin – aproape a

strigat la el că n-a furat-o, dacă asta voia să insinueze. Apoi, calmă, se întoarse în timp începând să-i spună lui Ace despre vacanța aceea de Crăciun, când şi-a rupt piciorul şi ca urmare a rămas aşa de singură. Nu putuse să meargă acasă cu niciuna din prietenele ei, pentru că era în ghips de la bifurcarea picioarelor până la călcâi. Şi cum a devenit aproape isterică, atunci când tatăl ei i-a spus că nu va putea să-şi facă obişnuita lui vizită de Crăciun.

— Eram cel mai nenorocit copil din lume, îi mărturisi ea lui Ace. Dar tata a spus că totuşi îmi va ține companie, până mă voi vindeca, povestindu-mi totul despre meseria lui. Fiona îi zâmbi amintirii. Această primă scrisoare m-a făcut să plâng tare, deoarece mă gândeam: ce ar putea să-mi scrie despre întocmirea hărților? „Mult iubită Fac, astăzi am măsurat şase pogoane şi mâine voi măsura patru". La asta mă aşteptam.

— Dar în loc de asta ai primit Raffles.

— Exact. Ştiam că tatăl meu are un dezvoltat simț al umorului. În fiecare an, de aniversarea mea, îmi trimitea o hartă fantezistă, ceva despre locuri îndepărtate cu nume exotice, cum ar fi Lacul Caramel şi Muntele de înghețată.

— Foarte exotic, rosti Ace umplându-şi din nou paharul cu ceai la gheață.

— Pentru un copil erau minunate, rosti ea în defensivă.

— Voiam doar să zic... Făcând pauză un moment, zâmbi. Nu contează. Spune mai departe.

Cum a creat Raffles?

— A făcut-o zi cu zi, bănuiesc. Dar a scris-o în timp ce eu cred că se afla de fapt în călătorie, alături de încă cinci oameni, ca şi cum totul s-ar fi întâmplat în realitate şi... îndepărtându-se puțin, ridică ochii la el. Ace nu spunea o vorbă. Ținea capul plecat asupra mâncării şi nu spunea nimic. O, nu! Să nu faci asta, mai zise Fiona.

— Ce să nu fac? Ace clipi uimit.

— Nu-mi arunca privirea aia, Montgomery. Am mai văzut-o şi înainte şi ştiu că te gândeşti la ceva.

— Ce ar fi dacă povestea nu e inventată? Ce ar fi dacă s-a întâmplat în realitate, exact cum a spus tatăl tău? La aceasta Fiona îi aruncă o privire dezgustată.

— Nu ai idee ce spui. Când eram copil, am crezut că eroii despre care îmi scria tatăl meu erau cei mai nostimi oameni de pe pământ. Dar ce ştiam eu? Eram un copil şi ce îmi plăcea mai mult era să-i văd pe adulți umiliți.

— Să nu mai vorbim de asasinați, rosti Ace. Şi jefuiți şi trădați şi...

— Exact. Ca adult însă, pot să văd cât de oribili erau

oamenii aceia. Se aplecă spre el. Şi nu uita – dacă s-a întâmplat în realitate, înseamnă că tatăl meu era unul din oamenii care căutau comoara.

Dar tot nu cred că ar fi posibil.

Ace se ridică de la masă şi se îndreptă spre tăieturile din ziare, pe care vărul său le ataşase videocasetelor.

— „Hazen, cu cicatricea lui de pe dosul mâinii, ce ajungea până sus pe braț, ca şi cum s-ar fi luptat cu un monstru şi aproape a pierdut", citi el din ziar.

— O, nu, rosti Fiona. Să nu îndrăzneşti să-mi faci asta. Povestea a fost inventată; apoi a fost furată de Roy Hudson şi de aceea a fost ucis.

— În scenariul acesta, numai tu ai avut un motiv să-l omori, deoarece povestirile erau ale tatălui tău şi voiai să-l împiedici pe Hudson să facă bani din ele.

— Dacă trebuia să moştenesc, ar fi fost în interesul meu să le las să facă o mulțime de bani.

— Aşa că ai aşteptat până ce Raphael intra pe rețeaua națională; apoi l-ai înlăturat pe Roy şi acum eşti gata să moşteneşti.

— Dar de ce l-aş fi ucis în mod atât de public? aproape strigă ea, logica cuvintelor lui înfuriindo.

— N-am spus că ai fost inteligentă, doar lacomă. Când

Fiona luă o lingură să o arunce în el, Ace îi adresă un zâmbet superior şi zise.

— Am ştiut că nu eşti în stare să suporți. Vrei să sun la poliție să ne aresteze?

Fiona era gata să revină la el, dar deodată se dezumflă.

— Îți dai seama, nu-i aşa, că, de fapt, nu mai suntem aceeaşi dinainte? Roy Hudson a furat poveştile pe care tatăl meu le-a imaginat, sau pe care le-a trăit cu adevărat.

— Dacă sunt poveşti adevărate, atunci nu cred că participanții ar fi dorit să le vadă transmise pe rețeaua națională de televiziune. Cineva s-ar fi putut să-i recunoască pe cei implicați.

— Grozav. Nu pot decât să sper că tipii răi vor fi recunoscuți, înainte ca noi să ajungem în camera de gazare, rosti ea.

— N-ai spus tu că apartamentul ți-a fost spart şi cineva a luat scrisorile pe care ți le-a scris tatăl tău?

— Nu e inteligent din partea ta că ți-ai amintit? întrebă ea, în timp ce un colț al gurii ei se lăsă în jos.

— Scrisorile Raffles? întrebă el.

— Scrisorile Raffles, răspunse ea.

Înainte ca Ace să poată face alt comentariu, sună telefonul şi ridică receptorul.

— Da. Sigur, de ce nu? rosti el, apoi închise şi se uită la Fiona. Era vărul meu Frank, care spune că ne trimite ceva, pe care crede că ar trebui să-l vedem. În timp ce Ace rostea ultimele cuvinte, sună soneria. El răspunse la uşă şi se întoarse într-o clipă ținând în mână un pachet subțire.

— Nu vreau să ştiu câți oameni cunosc locul unde ne aflăm, rosti ea uitându-se peste umărul lui, în timp ce el desfăcea pachetul.

— Nimeni care să nu se numească Montgomery sau Taggert, afirmă el, ca şi cum aceasta explica totul. Paşapoarte? adăugă apoi ridicând în sus două cărțulii albastre.

— Şi un set de chei, completă Fiona luându-i din mână pachetul, şi o scrisoare. „Dragă domnişoară Burkenhalter”, începu ea să citească. „Tatăl tău mi-a făcut odată o mare favoare, un serviciu aşa de mare, încât astăzi n-aş fi în viață, dacă nu m-aş fi adresat lui. Ştiu ce cauți. Ştiu pe cine cauți. Vei găsi ce doreşti la Orhideea Albastră”. Fiona ridică ochii spre Ace. Asta e tot. Nu există nicio semnătură, nicio identificare. Crezi că Orhideea Albastră e un club de noapte?

Trebuie să întâlnim pe cineva acolo? Ace închise paşapoartele pe care le studiase şi se uită la ea. O, nu! rosti Fiona făcând un pas înapoi. Nu-mi place privirea asta.

Ultima oară când te-ai uitat aşa la mine, am ajuns amândoi într-o mlaştină.

Ace îi adresă o urmă de zâmbet.

— Orhideea Albastră e o comunitate particulară frumoasă, cam la o sută de kilometri nord de aici.

— Da? întrebă ea îngustându-şi privirea. Şi ce scop are? Aligatori în piscină? Sau, cunoscându-te pe tine, vulturi pe acoperiş.

— Nimic nu e rău în locul acela. E chiar drăguț. Desigur, eu nu l-am văzut, dar am auzit că e...

Când el ezită, ea fu sigură că era ceva rău. Apucă paşapoartele de la el şi se uită la ele. La început nu văzu nimic neobişnuit. Erau pentru două persoane: Gerri şi Reid Hazlett.

— Cine sunt oamenii ăştia? întrebă ea. Trebuie să-i întâlnim la Orhideea Albastră?

— Uită-te la fotografia femeii, rosti Ace blând. Când Fiona se uitase prima oară la fotografie, nu observase legătura. Era o fotografie a Avei Gardner, aşa cum arăta ea la cincizeci de ani, nu cum cei mai mulți dintre oameni şi-o aminteau, când era star de cinema.

— Cine e acest Gerri Hazlett? mai întrebă Fiona, dar chiar când rostea cuvintele îşi dădu seama. Încă mai ținând în

mână paşaportul, se aşează greoi pe sofa. Trebuie să ne deghizăm, nu-i aşa? Aşa încât să arătăm ca nişte bătrâni, nu-i aşa?

— Mi-e teamă că da, acceptă Ace. Avem nume noi şi vârste noi. Orhideea Albastră e o comunitate de pensionari. Sunt o mulțime de acest fel acolo. Nimănui nu i se permite să locuiască acolo, dacă are sub cincizeci de ani. Fionei părea că-i vine să plângă.

— De ce când o femeie apare la televizor deghizată, trebuie să fie îmbrăcată cu fuste minuscule şi să poarte cercei lungi uriaşi? Eu însă va trebui să mă deghizez tricotând cu andrele pe un balansoar.

— Nu e chiar aşa de rău. Vei avea aproximativ vârsta mamei mele, deşi ea habar n-are să tricoteze.

— Foarte nostim. Şi ce fel de nume este ăsta „Gerri”?

— Eu sunt mai curios ce serviciu i-a făcut tatăl tău celui care ne-a trimis astea. Paşapoartele astea sunt ilegale. Capul Fionei se înălță.

— Când are Raphael premiera pe rețeaua de televiziune națională?

— În aproximativ o săptămână, cred, de ce?

— Pentru că o mulțime de oameni or să se recunoască în emisiune.

La aceasta, Ace se aşează lângă ea.

— Şi când vor face asta, o să ajungă să afle că există doar o singură persoană inocentă pe pământ, care cunoaşte întreaga istorie. Numai o persoană care poate să-i demaşte, fără să facă parte din povestea asta murdară. Fiona îl privi.

— O persoană care nu mai e inocentă. Această persoană este acum căutată pentru asasinat. Şi dacă ea e declarată vinovată, cine o va mai asculta din închisoare?

— Bingo, rosti Ace; apoi se aplecă înainte şi ridică setul de chei de pe masa de cafea.

— Ei bine, doamnă Hazlett, eşti gata să te alături bătrânilor la un joc de cărți, sau o canastă?

Fiona scânci.

— Sper că Roy Hudson e acolo unde merită să fie, rosti ea sentimentală.

— Şi toate astea pentru că a plouat în timpul unei partide de pescuit, rosti Ace în timp ce se ridica, apoi îi întinse mâna pentru a o ajuta şi pe ea. Haide, Ma, să pornim.

— Dă-mi medicamentul de reumatism, Pa, şi ar fi mai bine să trecem pe zeamă de prune.

— Să facem rost de nişte vopsea cenuşie pentru părul tău şi...

— O să-mi fac părul cenuşiu, când o să te razi şi tu în

cap.

— A! Bine, în acest caz, cred că putem spune că ți-ai vopsit în negru părul tău cenuşiu.

— Iar eu îi voi face cunoscut numele peruchierului tău.

— Ştii, nu-i aşa, că uneori femeile de vârsta ta gătesc cu adevărat.

— Dacă o să mănânci ce fac eu, atunci am să gătesc.

— Eu tocmai am devenit un bucătar pensionar. Dar de tine ce spui? Ce obişnuiai tu să faci?

Nimeni nu te va crede că ai fost gospodină.

— Actriță? Ace o privi. Bine, atunci ce ai spune de designer de modă într-o companie de confecții din Midwest? Ace râse.

— Nu e rău deloc. Şi ce spui...

Soarele apusese şi ei tot continuau să discute. Comandară cina şi vorbiră şi în timpul acesteia, râzând despre noile vieți pe care şi le creau. Şi râsul acesta era necesar, mai mult pentru a uşura tensiunea zilelor precedente, goana lor nebună, gloanțele care le şuieraseră pe la urechi.

De abia noaptea, când în final se despărțiră, el pentru a merge să doarmă în living, ea în dormitor, Fiona se gândi din nou ce puține lucruri ştia despre el. În seara aceasta au

creat două personaje şi au avut timp să întocmească o poveste, despre cum s-au întâlnit şi s-au căsătorit doar recent.

— Asta va explica de ce ştim atât de puține unul despre altul, spusese Ace.

— Desigur, însă am şti mai multe, dacă nu ai părăsi încăperea de fiecare dată când te întreb ceva personal.

— Am crezut că femeile se plictisesc de bărbații care nu fac nimic altceva decât să vorbească despre ei înşişi.

— Femeile se plictisesc de bărbații care nu împărtăşesc nimic din ce e al lor şi asta indiferent dacă vorbesc tot timpul sau deloc, îi aruncase ea replica.

Dar ironia ei nu-l făcuse pe Ace să dezvăluie nimic despre el însuşi.

Aşa că acum, când s-a dus la culcare, ea avea sentimentul unei singurătăți mai profunde decât situația reală. Ce nu e în regulă cu mine? se gândi ea. Ar fi trebuit să se gândească cum să iasă din această situație, nu să stea acolo întinsă, întrebându-se ce făcea Ace. Avea pătură? Aerul condiționat era dat la maximum şi avea nevoie de o pătură? Dar ce să vorbim de o pernă?

Îşi puse perna pe cap şi psalmodie:

— Jeremy. Jeremy. Jeremy, până când în cele din urmă

adormi.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

— Dacă mai mănânc încă o brioşă, mă îmbolnăvesc, rosti Fiona. Ce crezi tu că fac oamenii ăştia, apreciază lucrurile după greutate? Dacă ai cădea şi ai trece prin pardoseală de cât de greu ai fi, asta e cea mai bună rețetă?

— Numai dacă pardoseala e din cărămidă, rosti Ace, în timp ce se uita la ea peste masa micului dejun.

Era duminică dimineața devreme şi de trei zile întregi se aflau în casa lor din cadrul comunității de pensionari. Şi niciunul dintre ei nu fusese aşa de epuizat, în viața lor.

Din momentul în care au intrat pe uşă, au fost năpădiți de invitații. La început au fost încântați.

— Acum vom afla totul, spusese Fiona în prima noapte şi Ace zâmbise dându-şi acordul.

Amândoi îşi imaginaseră o comunitate de oameni bătrâni, ale căror amintiri aveau nevoie să fie stimulate şi amândoi crezuseră că vor fi apți pentru această sarcină. Au căzut de acord că singura problemă era să-i facă pe vecinii lor să creadă că ea şi cu Ace erau destul de bătrâni, pentru a trăi într-o comunitate cu oameni de peste cincizeci de ani.

Dar prima femeie care a văzut-o pe Fiona i-a spus:

— Oho, arăți grozav! Cine e chirurgul tău? Fiona rămase

cu gura căscată, incapabilă să scoată o vorbă, pentru că femeia avea un trup de douăzeci de ani. Era îmbrăcată cu un şort minuscul roşu şi un tricou atât de strâmt încât să cuprindă doar un copil, mult prea mic pentru sânii ei mari şi fermi. Părul blond era tras spre ceafă într-o coadă de cal groasă şi Fiona nu putea să vadă niciun rid pe pielea ei perfectă. Făcea jogging pe loc, în timp ce vorbea.

— Să-mi spui dacă vrei să faci exerciții, rosti ea privind-o pe Fiona de sus până jos şi în mod evident considerând-o prea moale. Poate că pot să-ți dau nişte indicații.

— O, sigur, murmură Fiona. Poate săptămâna viitoare.

În spatele ei, Ace suflă zgomotos. Părea că toate discuțiile lor despre deghizare nu-şi atingeau scopul. Mulțumită chirurgiei plastice şi antrenamentelor, unii dintre cei de la Orhideea Albastră arătau mai tineri decât erau.

Mai rămăsese doar o săptămână, până când televiziunea națională urma să lanseze emisiunea Raphael, şi în această săptămână trebuiau să afle tot ce puteau despre ce s-a întâmplat în 1978, când Fiona avea unsprezece ani.

Iar acum, se aflau aici de trei zile şi nu găsiseră nimic, care să-i ajute să dezlege misterul.

— Crezi că toți au fost plecați la Woodstock? întrebă Fiona, în timp ce Ace întorcea omletele.

Casa lor era luminoasă şi veselă şi în trei zile Fiona ajunsese să o considere aproape ca un „cămin”.

Era una din casele tip ale comunității şi fusese decorată profesionist, mobilată complet, până la farfurii, şi cu un oficiu complet echipat. Era puțin cam mult alb-negru pentru gustul Fionei, dar era o Casă minunat de confortabilă şi îşi imagina că ar fi putut să locuiască acolo aproape permanent.

Făcea cafea. Aşa cum îi plăcea lui Ace, cu trei feluri diferite de boabe măcinate, o linguriță din fiecare.

— Unde e? întrebă ea absentă, apoi se uită spre locul unde Ace îşi îndreptase privirea. Ştia că ea căuta ceaşca lui de cafea, una mare cu o toartă solidă, nu prea frumoasă, totuşi erau nişte căni nostime în dotarea locuinței.

— După câte spun ei, toți se aflau aici, rosti Ace cu un oftat, în timp ce răsturna omleta într-o farfurie. Exact aşa cum îi plăcea ei, cu mai mult piper verde decât ceapă şi nu aşa de mult piper negru cum îi plăcea lui.

— Crezi că ne mint? întrebă ea, în timp ce scotea cornurile din prăjitorul de pâine: pentru ea cu susan, pentru el cu mac, cu puțin unt pentru ea şi uns doar pe jumătate pentru el.

— Sincer să fiu, eu cred că nu-şi mai amintesc. Cred că

toți erau drogați. În timp ce punea două farfurii pe masă, îi aruncă un zâmbet din colțul gurii.

— Ce ai făcut? întrebă ea cu ochi strălucitori. Vino, spune-mi.

— Nimic, răspunse el glumind, dar în timp ce se retrăgea ea putu să vadă că ținea ceva la spate.

— Ce e? întrebă îndreptându-se spre el.

— Nimic, rosti el zâmbind şi dându-se înapoi. Absolut nimic. Doar…

— Doar ce?

— Ce ai încercat tu să cumperi de la magazin şi nu ai găsit?

— Nimic, rosti uimită. Au de toate. Chiar în afara porților comunității se afla o mică băcănie, ce avea toate alimentele exotice pe care ți le puteai imagina. Puteai să cumperi de acolo toate ingredientele pentru bucătăria Thai, ca şi pentru cea indiană, dar nu aveau Velveeta.

Deodată, ochii Fionei se măriră.

— N-ai reuşit! Nu puteai să o procuri, rosti ea. Au spus că nu se mai fabrică.

— Adevărat, dar s-ar putea să am nişte relații, rosti Ace apoi mai făcu un pas înapoi, până când ajunse la blatul bucătăriei.

— Lasă-mă să văd. Se îndreptă spre el, în timp ce Ace ridică deasupra capului ei un borcan scund dar larg. Ai reuşit! țipă ea, apoi încercă să prindă borcanul, dar el se învârti şi îl mută în cealaltă mână. Dacă îl spargi, te ucid, adăugă ea rotindu-se şi întinzând din nou mâna. În prima noapte, când au sosit, un vecin îi servise cu nesuferitele alea de brioşi, dar cu o marmeladă excelentă, din mere şi prune. Fionei îi plăcuse atât de mult, încât aproape că mâncă tot borcanul.

Vecinul i-a spus că mica băcănie de la intrare are aşa ceva, dar când Fiona a întrebat acolo, i s-a spus că producătorul nu mai face aroma aceea deosebită.

Acum însă, Ace avea un borcan întreg, pe care îl flutura deasupra capului ei. Dar nu departe de brațele lungi ale Fionei. Se întinse, îl apucă de încheietura mâinii şi trase. Când nu putu să-i tragă brațul în jos cu o singură mână, îi apucă încheietura şi cu cealaltă. Apoi, pentru a se echilibra, îşi încolăci un picior pe lângă al lui şi făcu tot ce putu pentru a-i lua borcanul.

Ace râdea, în timp ce Fiona se lupta cu el.

— Oho, sunt convinsă că sunteți căsătoriți de curând, se auzi o voce dinspre uşile de sticlă glisante, ce conduceau din bucătărie la piscină.

Ca şi cum ar fi fost nişte copii neastâmpăraţi prinşi asupra faptei, atât Ace cât şi Fiona se opriră din luptă şi se întoarseră pentru a o privi pe femeie. Se numea Rose Childers şi, împreună cu soţul ei, locuia la patru case depărtare. Şi din prima noapte le-au cerut lui Ace şi Fionei să facă „schimb de neveste”. Îşi spuneau „schimbătorii”.

— Suntem ultimii dintr-o rasă pe cale de dispariţie, spusese Rose. Ace bombăni:

— Să sperăm, şi Fiona i-a dat un picior pe sub masă.

Dar acum, Rose se afla în bucătăria lor, fără să fi bătut la uşă, doar deschizând-o şi intrând.

— Să nu vă pese de mine, spunea ea când intra în casa cuiva. Obişnuiam să locuim în comun şi niciodată nu ne încuiam uşile. Dacă dăm peste ceva, ştiţi voi, intim, nu facem decât să ne alăturăm şi noi. După această declaraţie repetată adesea, râse aşa de tare, încât se adună într-o minge – o minge care de obicei se trezea alături de Ace.

— Să nu vă pese de mine, repetă Rose. Am venit doar să întreb dacă Lennie şi cu mine putem să folosim astăzi piscina voastră. A noastră s-a golit din nou şi îngrijitorii nu pot veni până mâine.

Îndreptându-se, depărtându-se în silă unul de altul, Ace puse borcanul cu marmeladă pe blat şi Fiona se îndreptă

spre masă. Ar fi vrut să-i spună acestei femei îngrozitoare să plece, dar ea şi Ace erau într-o situație prea dificilă pentru a supăra pe cineva. În ciuda numelor lor false, amândoi ştiau că există oameni în comunitate care ştiau cine sunt. Apoi, ei erau nişte indivizi, despre care Ace spunea că pot fi recunoscuți oriunde. Fiona avea sentimentul că ea şi Ace erau singura pereche care nu va ieşi niciodată dincolo de porțile complexului.

Aşa că acum va trebui să facă față unei zile în care Rose şi Lennie le foloseau piscina. Poate că, dacă cele două bătrâne hipiote nu vor înota goale, nu va fi chiar aşa rău. Dar gândul unei zile petrecute respingând avansurile celor două lipitori dezbrăcate îi întorcea Fionei stomacul pe dos.

— Sigur, Rose. Am fi încântați să vă avem aici, rosti vesel Ace şi Fiona se uită la el să vadă dacă nu şi-a pierdut mințile. Ştia foarte bine că Ace nu putea să o sufere pe femeie. Adevărul e, că micuța doamnă şi cu mine plecăm puțin pe afară, astăzi.

— Afară? întrebă Rose cu glas ascuțit. Am crezut că voi doi nu puteți – vreau să spun, ce este acolo afară, ce nu puteți să obțineți aici?

— Mame, rosti repede Fiona. O, vreau să spun, mama mea.

Ace o apucă pe Fiona de braț, cu spatele la el şi începu să o împingă afară din bucătărie.

— Mama soției mele e bolnavă.

— Am crezut că eşti orfană.

— O, nu, rosti Fiona plină de grație. Acum se aflau aproape la uşa din față. Am spus că, dacă nu o să-mi vizitez mama curând, o să ajung să fiu declarată orfană. Ştii cum e asta, nu-i aşa? Rose le spusese că, cu mult timp în urmă, născuse trei copii, dar nu avea idee unde se aflau acum.

Ace luă cheile maşinii de pe masa îngustă de pe hol, deschise uşa din spatele lui, ieşi afară şi o trase şi pe Fiona după el. Odată afară, începură să alerge, ca nişte şcolari dornici să ajungă pe terenul de joacă. Şi odată ce se aflară în Jeep, începură să râdă. Când ajunseră la porțile de intrare, râdeau din ce în ce mai tare.

— O să fim prinşi, rosti Fiona. Nu putem pleca. Nu putem... O, la dracu cu tot! Locul ăsta e mai rău decât o închisoare. Şi îți aminteşti de anul 1978? Tatăl meu spunea că a fost anul lui preferat. Poate că l-ai cunoscut pe tatăl meu? Smokey? se maimuțări Fiona. Poate că ar trebui să dăm o serată şi să anunțăm că fugim de poliție şi...

— Un chiolhan, zise Ace. Nu o serată, un chiolhan.

— O, adevărat. Şi să servim spiriduşi cu marijuana.

— Cred că tipul din casa roz fabrică LSD în pivniță.

— Şi poliția ne caută pe noi, rosti ea sarcastic apoi se uită pe geam la autostrada liberă pe care rulau. Apropo, vorbind de poliție, de blocaje stradale şi de acte ilegale, unde mergem?

— Unde vrei să mergi? întrebă el blând.

— Adevărul?

— Numai adevărul, rosti el zâmbindu-i.

Fiona se întoarse, pentru a nu vedea zâmbetul acela. Poate că nu au aflat cine l-a ucis pe Roy Hudson, dar în ultimele trei zile ea şi Ace au aflat unul despre altul o mulțime de lucruri. Din pură necesitate, au trebuit să înceteze să se mai certe, şi să colaboreze amândoi, pentru a găsi cheia celor petrecute şi a celor ce urmau să se întâmple de acum încolo.

Timp de trei zile, au acceptat aproape fiecare invitație ce li s-a făcut şi au încurajat oamenii să vorbească despre „vremurile apuse”. Din păcate, aceasta se pare că a deschis stăvilarele şi în aproximativ trei zile, ea şi Ace au reuşit fără să vrea reînvierea anilor şaizeci – şi fiecare ştia că ceea ce îşi aminteau oamenii că s-ar fi întâmplat în anii şaizeci, probabil că se întâmplase şi în anii şaptezeci. Astfel, Fiona şi Ace, sub identitatea Gerri şi Reid Hazlett, fură bombardați

de nostalgiile hipioților. Existau filme pentru vizionat acasă, muzică (dacă mai auzea „nu pot să am nicio satisfacție” încă o dată, o să le dea foc bentițelor de pe cap), mâncare (care era constituită în principal din brioşe) şi alte reminiscențe. Cu ochii visători, li s-au spus o mulțime de poveşti, despre vremurile pe care participanții păreau că şi le amintesc ca ideale.

Dar, după cât au putut constata Ace şi Fiona, în 1978 niciunul din vecinii lor nu fusese în Florida, însă mai puteau să existe şi goluri de memorie.

— În anul acela umblam mai mult drogat şi nu-mi aduc aminte prea multe, fusese un răspuns comun la întrebările lor.

Şi noaptea, în sfârşit singuri în căsuța lor confortabilă, ea şi Ace recapitulau ce au auzit şi ce li se spusese. Îşi comparau impresiile despre oameni şi discutau ce credeau şi ce nu credeau ei.

— Cred că şi ea a mințit, rostea Fiona, de acord cu Ace.

Le-a trebuit doar o zi pentru a realiza ce asemănătoare erau percepțiile lor în privința oamenilor.

— Şi eu! rosteau adesea, din nou de acord.

Aşa că acum, când Ace o întrebă unde vrea să meargă, la tot ce putea să se gândească să spună ea era, cu tine.

Oriunde mergi tu, acolo vreau să merg şi eu.

Dar nu spuse nimic.

— Lasă-mă să ghicesc, rosti el privind-o cu coada ochiului. Ți-ai făcut părul? Manichiura? Te-ai epilat?

— Ha! râse ea. În mod cert, nu ştii nimic despre mine. Nu, despre mine cea reală. Era puțină văicăreală în vocea ei şi ar fi trebuit să-şi tragă un picior pentru asta.

— O fată de oraş ca tine? întrebă el. Nu tu ai fost cea care, doar acum câteva zile, mergeai cu paşi mici în pantofii tăi plini de nisip şi te plângeai de Florida?

Ea se uită din nou pe geamul maşinii.

— Aceasta seamănă cu altă persoană şi cu altă viață, rosti ea blând şi gândul la ultimele zile îi reveni. Ce se întâmpla oare la biroul ei? Nu, nu mai era biroul ei. Acum biroul... şi Kimberly aparțineau altcuiva.

— Deci? întrebă Ace întrerupându-i gândurile. Dacă nu vrei să-ți aranjezi părul, sau să-l tai, sau să-l încrețeşti, sau să-l vopseşti, ce vrei să faci?

— Vreau să lucrez! scuipă ea cuvintele. Mi-ar plăcea să fac altceva decât să ascult poveşti hipiote. Sau să mă gândesc la ce s-a întâmplat când eram copil. Mi-ar plăcea să nu ştiu, să desenez una din croco-păpuşi, poate.

— Adevărat? întrebă Ace întorcându-şi privirea surprins

spre ea. Am crezut că ai terminat cu asta.

— Cam tot aşa cum ai terminat şi tu să te uiți după păsări. Deci unde mergem?

— Ar fi mai bine să te uiți pe harta de pe bancheta din spate.

Întorcându-se, Fiona se aplecă peste spătarul scaunului şi se uită în spate. Nu exista nicio hartă, nicăieri, doar un binoclu puternic aşezat pe un carnețel, iar alături un pachet învelit în hârtie festivă roz-cu-alb şi legat cu o fundă roz.

— Nu e nicio hartă, zise ea întorcându-se, apoi aşteptă ca el să spună ceva, dar el rămase tăcut.

Bănuiesc că acel carnețel şi binoclul sunt pentru a te uita după păsări, continuă după un timp.

— Mmmm, veni răspunsul.

Pentru o clipă rămase liniştită, privind drept înainte. Nu intenționa să-l întrebe pentru cine era cadoul. Poate că, dacă ar spune ceva banal, cum a fi: a cui zi de naştere este? ar fi în regulă. Hârtia roz de obicei însemna o femeie. Deci, pentru cine a cumpărat Ace un cadou de aniversare? Una din femeile de la Orhideea Albastră? Sigur nu s-a înfierbântat pentru vreo femeie, care trebuie că era cu cel puțin douăzeci de ani mai bătrână decât el. Oare? Sau era vorba de treburi? Dar dacă aflase ceva, atunci de ce nu i-a

spus şi ei?

Fără să se gândească ce face, ridică pumnul şi îl izbi în umăr.

Ace izbucni în râs.

— Ai rezistat mai mult decât mi-am închipuit. E pentru tine.

O parte din ea era plictisită, pentru că el ştia că fusese roasă de curiozitate, iar altă parte era plictisită pentru că părea că o cunoaşte atât de bine. Oricum, categoric era plictisită de el.

Dar nu destul, pentru a nu apuca pachetul şi a-l deschide repede. Înăuntru se afla un bloc de schițe şi un set de creioane de desen, o radieră mare, moale, elastică. Era un cadou atât de personal, ceva pe care îl dorise ea atât de mult, ceva care era numai pentru ea singură, încât nu putea decât să se uite la el minunându-se. Orice bărbat pe care-l cunoscuse le dădea femeilor sau parfum, sau bijuterii. În acest moment, prețuia acest bloc de schițe mai mult decât diamantul Speranța.

— Haide, Burke, doar nu ai intenția să mă bați, nu-i aşa? întrebă el cu o sprânceană ridicată, în timp ce o privea. Nu-i spusese niciodată aşa. Adevărul e că nu îi spusese niciodată altfel decât „domnişoara Burkenhalter”. Aşa că dă-mi o idee,

cum aş putea să fac bani pentru Kendrick Park, adăugă el.

— Cum? Trebui să facă un efort, pentru a reveni în prezent.

— Îmi datorezi asta, îți aminteşti? îți aduci aminte aligatorul pe care mi l-ai distrus?

— O, da. Ți-am salvat viața. Am uitat.

El semnaliza, apoi întoarse la stânga ieşind de pe autostradă.

— Aşa că acum salvează-mi parcul. Când vom scăpa din mizeria asta, voi avea nevoie de o cale, pentru a-l face să renteze. Şi tu ai spus că poți crea o păpuşă pentru parcul meu.

La cele spuse de el rosti gânditoare:

— Când? A trebuit să se întoarcă şi să se uite pe geam. „Când" vor scăpa de tot? „Când" vor înceta să se mai ascundă? „Când" vor putea să se integreze din nou în societate? Ei bine... rosti ezitantă, privind blocul de schițe şi trecându-şi mâna peste el.

— A, văd. Deci, tu eşti autoarea unei singure cărți.

— Aşa a fost şi Margaret Mitchell, îi aruncă ea făcându-l să râdă.

— Prin urmare, ce ai face pentru a pune în valoare Kendrick Park? Dacă ar fi al tău?

— Aş… Ezită gândindu-se la întrebarea lui. Aş încerca să creez ceva, pe care să-l dorească copiii şi pentru care să-şi înnebunească părinții, dar ar trebui să-i aducă aici, în parc. Copiii sunt adevărații consumatori ai lumii. Agață-i cu ceva când sunt mici şi îi vor determina pe părinți să cumpere, iar când la rândul lor vor fi părinți, vor cumpăra pentru proprii lor copii, din nostalgie.

Ace scoase un suspin puternic.

— Aşa că, poate că aş putea să fac ceva cu animale mecanice.

Se pare că nu-l auzise.

— Ştii, am avut unele idei de-a lungul anilor. Am gândit adesea că, dacă ar trebui să încep din nou, aş crea o păpuşă care să o scoată pe Kimberly de pe piață.

Ace trase maşina de pe calea asfaltată, pe un drum cu pietriş.

— Nu-mi spune, rosti el, s-a transformat peste noapte într-un bâtlan albastru?

— Nu, rosti Fiona rar gândindu-se la o păpuşă care să fie legată de un sanctuar de păsări. Ar fi proprietara parcului, aşa că trebuie să fie veterinar în timpul zilei şi să participe la încântătoare adunări de fonduri în timpul nopții. Conduce un Jeep şi se ocupă de braconieri. Kimberly n-a

dat peste niciun răufăcător, în viața ei. Şi Kimberly...

— Kimberly, ce? întrebă Ace în timp ce conducea Jeep-ul prin ceea ce părea să fie o mlaştină virgină. Dar trebuie că ştia unde se ducea, deoarece nu s-au scufundat.

Însă în acest moment, Fiona nu prea era conştientă de locul spre care se îndreptau. Când vorbi, vocea ei era mai mult o şoaptă.

— Păpuşa aceasta e îndrăgostită în secret de un om, care poate să respire sub apă. Ochii îi străluceau.

Iar când intră în încurcături, dacă prietenul ei rămâne afară din apă prea mult timp, moare.

Făcu o pauză, apoi oftă. Nu, nu, asta s-a mai făcut. Trebuie să mă gândesc la altceva. Ridică ochii când Ace îi deschise portiera, apoi întinse mâna pentru a o ajuta să coboare. Odată afară din maşină, se uită în jurul ei. Suntem înapoi, în parcul tău, nu-i aşa?

— M-am gândit să petrecem o zi pe afară, o zi departe de Raphael şi de Roy Hudson, şi de oricine care poate fi un simbol pacifist. E în regulă pentru tine?

— Tu poți să te uiți la păsări, iar eu pot schița.

— Nu-ți place, rosti el şi ea putu să audă dezamăgirea din glasul lui.

— E o idee grozavă, doar că...

— Să o lăsăm, ce nu e în regulă?

— Banii. E plăcut să ai fantezii despre o astfel de păpuşă, dar ar fi doar atât, o fantezie. Inspiră adânc. Ți-am spus: ca să inițiezi o astfel de păpuşă ar fi nevoie de milioane. Aş refuza să lucrez o păpuşă ieftină, cu ochi uriaşi. Doar cel mai bun vinyl, cele mai bune haine, cel mai bun... Făcu o pauză. De ce râzi de mine?

— Pentru că nu e o idee rea. Acest loc mănâncă banii. Ar fi frumos să găsim o cale să recâştigăm ceva din ei. Făcu o pauză. Kimberly nu are propria ei emisiune TV?

Fiona nu-şi putu ascunde mulțumirea.

— Nu, aşa ceva au doar desenele acelea animate. Ele nu sunt păpuşi. Nimeni nu a avut vreodată... La cuvintele „nimeni n-a avut vreodată" ezită, apoi îşi înălță capul cu ochii larg deschişi.

Cu un zâmbet gen ți-am-spus-eu, Ace o luă de mână şi o conduse pe o cărare îngustă, spre o mică ridicătură uscată, apoi îi făcu semn să se aşeze.

— Nici chiar Disney? întrebă el în timp ce-şi duse binoclul la ochi.

— Oamenii ăştia le emit pentru film, apoi două săptămâni mai târziu nu le mai poți găsi. Eu vorbesc despre ceva care să dureze douăzeci de ani.

Fiona se uită în jos la blocul de schițe, dar nu-l deschisese încă.

— Deci care e numele ei? – Cum?

— Care e numele păpuşii? Fata Mlaştinii?

— O, ceva care să aibă de a face cu soarele, spuse Fiona, apoi zâmbi. Octavia „Tavie” Holden.

„Holden” de la William Holden, actorul care mai târziu a devenit ecologist. Tavie are doi prieteni, unul care trăieşte în civilizație şi unul care este ghid în Everglades.

— Un tip asemănător ție, rosti blând Ace. Un om pe pământul uscat şi altul în mlaştini.

Dar Fiona nu-l asculta.

— Ghidul se numeşte Axei, iar celălalt se numeşte Justin. Deschise blocul de schițe şi începu să deseneze. Ore întregi, până pe la ora unu, rămaseră tăcuți, Fiona desenând cu furie, Ace scrutând orizontul şi notând în carnet. Şi doar când flutură un sandvici cu pastramă sub nasul ei, Fiona ieşi din transă şi ridică ochii.

— Ai plănuit toate astea, nu-i aşa? zise ea cu gura plină şi cu blocul de schițe pe pământ, alături de ea.

— Auto-apărare. Nu pot suporta mirosul de marijuana. Ştii că plantele alea pe care le-ai admirat la familia Jones erau iarbă, nu-i aşa?

— Iarbă ca în…

— Două cincimi, sau indiferent care e acuma cota, rosti el.

— Bănuiesc că tu şi cu mine vom afla în curând tot ce e de ştiut despre sentințe. Nu intenționase să adauge un gând sobru acelei zile, dar trebuia.

— Arată-mi ce ai desenat, rosti el, apoi se aşeză lângă ea.

Fiona putea să-i simtă mirosul. Nu-şi dăduse cu aftershave, dar ea îi cunoştea mirosul. La urma urmei, împărțea o casă cu el, împărțea o maşină, împărțise o cameră de hotel şi un pat. Se aplecă peste ea şi astfel putu să simtă căldura părului lui lângă fața ei.

A stat din nou în soare fără pălărie şi fără nicio apărătoare de soare. Îi spusese să nu facă asta.

Pentru că nu zise nimic, el se întoarse să o privească şi respirația Fionei deveni şuierată.

Buzele lor erau doar la câțiva centimetri distanță, aşa că putea să simtă mirosul respirației lui, să-i simtă căldura trupului.

— Gheață? rosti el deodată, apoi se rostogoli departe de ea.

— Da, sigur, răspunse cât mai vioaie posibil, pentru a-şi acoperi bătăile inimii.

— Vrei să-mi spui ce ai mai născocit, rosti el în timp ce-i dădea un cub de gheață din geanta frigorifică, dar rămânând la depărtare de un braț de ea.

Fiona luă gheața şi se întrebă dacă micul cub nu se va transforma pe loc în abur, în mâna ei.

Toată dimineața stătuse lângă el perfect mulțumită, dar acum deodată fu conştientă de prezența lui şi de izolarea lor. Fuseseră întotdeauna izolați, nu-i aşa? Au locuit împreună într-o căsuță perfectă, şi au fost...

— Parcul Aventurii. Asta adaugă mai multe posibilități de educație. Nu e pentru comerț, ci pentru învățătură, citi el tare şi ea ridică ochii să vadă dacă el ținea blocul de schițe în mână. Despre ce e vorba?

— Doar nişte idei de-ale mele. Cum pot copiii să învețe ce se întâmplă, când aruncă dozele de băuturi afară pe fereastră şi nu văd rezultatul? Poți folosi parcul pentru a-i educa.

În timp ce vorbea, tremurul trupului ei începu să se diminueze şi se concentra pe ideile care le avusese, pentru a face din Kendrick Park un concern profitabil. Ai putea să oferi tururi gratis prin parc, oricui vine cu zece copii sau mai mulți. Să angajezi studenți săraci dar inteligenți, în calitate de ghizi pentru aceste tururi. Să faci ceva ce cei de la Disney

fac cu imitațiile de păsări de pradă.

Impresionează copiii pentru toată viața.

— Şi cine plăteşte pentru toate astea?

— Păpuşa, desigur.

— Dar ce spui de băieți? Şi să nu îndrăzneşti să-mi spui că intenționezi să-i „educi” în aşa fel, încât să le placă păpuşile.

Fiona îi aruncă o privire neutră.

— Nu am idee. Cu ce se joacă băieţaşii?

— Cu ceva mai plin de acțiune decât o păpuşă, răspunse el.

— Exact. Lucruri violente. Ei bine, atunci cumpără câțiva aligatori de plastic, pe care poți să-i deschizi şi să aibă brațul unui om în pântece. Cu un ceas la mână.

Spre şocul Fionei, Ace deveni brusc furios. Sprâncenele lui negre se adunară încruntate.

— Nu cred că trebuie să râzi de lucruri despre care nu ştii nimic.

Apoi se răsuci şi ei îi fu frică că se va întoarce la maşină. Reuşise oare ea să distrugă prețioasa lor escapadă? Imediat se duse după el.

— Regret, rosti repede, dar în realitate nu ştia de ce se scuza. Adevărul e că de abia îşi putea aminti ce spusese.

Ajungând la el, îşi puse mâna pe braţul lui. N-am vrut să-ți insult statul. De fapt, am crescut pentru a-mi plăcea locul acesta. Este...

— În felul acesta a fost găsit unchiul Gil, rosti încet Ace.

Fiona nu înțelese ce spune.

— Găsit? Nu cred... Inspiră adânc. Vrei să spui...?

— Într-o zi a plecat după păsări şi nu s-a mai întors. Am găsit... Ceasul lui de aur, peste vreo două săptămâni. Fiona nu voia să întrebe mai multe, nu voia să audă mai mult. Uneori existau imagini ce pătrundeau în mintea unui om şi nu-l mai părăseau niciodată. Ascultă, poate că ar trebui să ne întoarcem, adăugă el. Țânțarii ne vor...

Se întrerupse când îi văzu figura.

Fiona nu ştia ce îi dădu ideea. Poate că era gândul la ceas. Ceasul de aur. În spatele capului lui Ace se afla un copac bătrân şi noduros şi modul în care îl scălda soarele făcea să scânteieze ceva pe el. Cu mâna la gură şi ochii mari cât două luni pline, făcu un pas înapoi.

— Ce e? şopti Ace.

— Aur, reuşi ea să îngâne.

— Ce aur? Unde?

— Leii. Dacă... Se înăbuşi.

Fuseseră împreună în circumstanțe aşa de intime de atât

de multă vreme, încât Ace îi citi gândul.

— Dacă povestea e adevărată, unde sunt leii? Bun punct de plecare.

Încet Fiona ridică brațul şi arătă spre copacul bătrân din spatele lui. El se uită în urmă, dar unghiul din care privea, nu-i permitea să vadă nimic neobişnuit. Însă când se uită din nou la Fiona, ea încă îşi acoperea gura şi continua să arate.

Ace puse binoclul jos, se cățără cam 2,30 m pe o înălțime cu palmieri şi îşi plimbă mâna pe scoarța copacului. La a treia încercare găsi protuberanța. Copacul aproape că îl îngropase crescând, dar folosindu-şi briceagul extrase ceea ce părea să fie un piron lung şi gros, cu un cap cu un diametru de 2,5 cm. Avea imprimat pe el numărul patru. Şi era de aur.

Când Ace coborî la Fiona, mâna lui întinsă avea pironul în palmă.

Dar ea nu-l luă. În loc de asta făcu un pas mai departe de el, cu o figură şocată.

— Ce e asta? Spune-mi, întrebă el

— Eu... îşi drese glasul, apoi scăzu vocea. Eu... tatăl meu...

— Deci ajută-mă, o somă Ace făcând un pas spre ea.

— Am harta comorii. Tatăl meu mi-a trimis-o. Ştiu unde sunt ascunşi leii de aur.

Ace rămase liniştit o clipă privind-o, apoi uitându-se la pironul de aur din mâna lui. Dacă pironul făcea parte din hartă şi l-a găsit aici, atunci...

— Leii sunt pe proprietatea mea, nu-i aşa? rosti el încet. Şi unchiul meu probabil că i-a găsit, de aceea a fost ucis.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

— Bine, iartă-mi prostia fără leac, dar mai spune-mi o dată. Ce ai făcut cu harta comorii?

Fiona îl privi fix. Ținea mâinile încrucişate pe piept şi gura îi era doar o linie subțire. Nu era uşor să fii cinstită cu tine însăți când te aflai într-o mlaştină.

— N-am ştiut că era o hartă adevărată. Ascultă, am putea să ieşim din locul acesta?

El se purta ca şi cum n-ar fi auzit-o.

— Dacă poți să-ți aminteşti cu ce semăna harta, poate că aş putea să ajung până la lei. Dacă mai sunt încă acolo, desigur.

— Tatăl meu mi-a trimis un total de douăzeci şi două de hărți. Prima a sosit când aveam doar un an şi era harta muntelui Acadeaua, şi după aceasta mi-a mai trimis douăzeci şi una. De unde să fi ştiut care dintre ele era reală?

— În regulă, rosti Ace întorcându-se cu spatele şi încercând să-şi ascundă frustrarea. O întrebase despre hărți şi cu zile în urmă, dar i-a răspuns că nu puteau fi reale, însă acuma ținea un piron de aur în mână şi ea pretindea că tatăl ei folosise astfel de piroane pe una din hărțile comorii.

Când se întoarse, era mai calm. Bine, mai explică-mi o dată.

Fiona scrâşni din dinți. Omul acesta se purta cu ea, ca şi cum în mod intenționat tăinuise cine ştie ce informații.

— Când aveam nouă ani, tata mi-a trimis harta Piroanelor. Cel puțin asta e ceea ce prietenul lui, Ashley, a spus că ar fi; era harta lui preferată.

— Nouă. Cu mâinile la spate, Ace începu să se plimbe în sus şi în jos. Nu era cine ştie ce loc uscat de plimbare. În jurul lor se afla mlaştina şi Fiona fu convinsă că a putut să vadă o umbră şerpuind chiar la suprafața apei. Dar ai primit povestea Raffles, când aveai unsprezece. Nu acestea au fost scrisorile care ți-au fost furate? Oare harta aceasta a fost furată tot atunci, când aveai unsprezece ani?

— Da, afirmă ea, furia începând să o părăsească, înlocuită de frică. Ace întotdeauna spusese că totul fusese plănuit de multă vreme. Acum şi ea începuse să-şi dea seama de cât timp plănuise cineva totul. Dar de ce? se întrebă ea. Dacă prima dată hoțul n-a dat de hartă, de ce n-a mai jefuit-o din nou? Sau voia ceva mai mult decât cei doi lei de aur?

— Deci tatăl tău ți-a trimis harta cu doi ani înainte de a-ți trimite povestea?

Vocea lui Ace era atât de insistentă, încât îşi închipui că aproape îi citea în minte şi auzea gândurile ei oribile.

— Da.

— Şi în toţi aceşti ani, hărţile, inclusiv cea primită la unsprezece ani şi care a fost furată mai târziu, au atârnat în holul apartamentului tău din New York. Aşa e?

— Exact.

— Dar acum sunt...? Aştepta să răspundă.

— Ultima oară am văzut originalele pe duşumeaua biroului meu, într-o pungă de cumpărături de la Saks de pe Fifth Avenue, aşteptând să le duc acasă.

— Grozav, rosti Ace în timp ce se aşeza pe o buturugă. Crezi că putem să-l sunăm pe şeful tău să ni le trimită la noapte aici?

— Ştiu că nu m-ai ascultat, rosti ea, apoi îşi încleşta pumnii de-a lungul trupului. De ce se străduia aşa de mult să o supere? De ce nu a putut să asculte de la început şi...

— Ascult acum. Explică-mi, te rog. Am toată ziua la dispoziţie. Cu aceasta îşi încrucişă braţele la piept şi se uită în sus spre ea zâmbind.

Fiona respiră adânc.

— În regulă, voi încerca să-ţi mai explic o dată. De două ori pe an lui Kimberly i se dădea o funcţie. Se sugera că

sarcina îi era dată chiar de preşedintele S.U.A „dar legal nu puteam să spunem aceasta pe şleau. Oricum, Kimberly a activat într-un circ, a fost ghid pentru tururi ce se făceau printr-un fost sat american restaurat, actriță elizabethană, designer de interior, o...

— Şi tu aveai sarcina să vinzi îmbrăcămintea şi accesoriile pentru fiecare eroină nouă pe care o interpreta.

— Cineva din lumea asta trebuie să facă şi bani, rosti ea mai înverşunată decât intenționase.

— A fost întotdeauna o filantroapă?

— De fapt, a fost, se repezi Fiona; apoi brusc râse, furia şi frica părăsind-o. Când realizase pentru prima oară că a avut în posesie o hartă reală a comorii, frica o făcuse incapabilă să mai vorbească.

Apoi Ace îi provocase obişnuita durere de cap, blamând-o pentru că nu s-a gândit la hartă mai devreme, neînțelegând niciun cuvânt din ce-i spusese, însă acum gluma lui părea că i-a spulberat emoțiile. Întorcându-se, îi zâmbi.

— De fapt, asta a fost una din cele mai pline de succes lansări. Un bătrân foarte bogat a angajat-o pe Kimberly să-i cheltuiască milioanele, în aşa fel încât lacomele lui rude să nu beneficieze de pe urma morții lui. Am îmbunătățit viețile multor oameni, cu banii pe care i-am oferit anul acela.

— Dar anul acesta?

— Anul acesta Kimberly a trebuit să învețe totul despre hărți, pentru a deveni cartograf. Se pare că există nişte locuri în munții din Montana, pe care nimeni nu le-a explorat şi preşedintele...

— Adevărat, rosti Ace oprind-o. Deci, ce ai făcut cu hărțile pe care tatăl tău le-a desenat pentru tine?

— I-am tapetat cufărul. Vezi tu, accesoriile sunt disponibile împreună cu fiecare personalitate a ei. Când a plecat în Anglia la o casă veche, sub acoperire, în calitate de cameristă...

— O casă foarte veche, murmură Ace.

— Era un loc vizitat de turişti. Kimberly a călătorit doar o singură dată. Oricum, în anul acela au fost disponibile îmbrăcăminte victoriană şi obiecte de întreținere a casei, ca şi o carte despre viața din timpul reginei Victoria.

— Deci un cartograf avea un cufăr.

— Un cufăr plin cu instrumente şi cărțulii explicative.

— Şi căptuşeala acestui cufăr e o hartă.

— Directorul artistic şi cu mine am făcut un colaj din hărțile tatălui meu; apoi el l-a tipărit pe hârtie de ambalaj. Am folosit hârtia pentru a tapeta cuferele ce o însoțeau pe cartografa Kimberly.

— Deci tot ce avem de făcut este să cumpărăm un cufăr şi să-l deschidem, pentru a vedea harta, adevărat?

Fiona se întoarse o clipă, pentru a se uita la copaci, apoi îşi întoarse privirea din nou spre el.

Exista o pasăre albă pe o ramură şi fu tentată să-l întrebe ce fel de pasăre e. Orice, pentru a întârzia rostirea adevărului. Inspirând adânc, îl privi.

— Nu chiar. Există douăzeci şi una de hărți care acoperă o bucată de hârtie de aproximativ 3/4,50 m. Hărțile tatălui meu erau mari şi detaliate, aşa că şi când le-am micşorat, erau tot mari.

Pentru o clipă, Ace doar o privi încercând să-şi dea seama ce spune.

— Cât de mare e căptuşeala fiecărui cufăr?

— O, cam... Ridică degetele ca şi cum încerca să măsoare distanța. Aş spune că de aproximativ 10 cm pătrați. Ace înghiți.

— Cu alte cuvinte, va trebui să cumpărăm sute de cufere de acest fel, pentru a putea să adunăm totul împreună şi să găsim harta de care avem nevoie.

— Eu cred că ar fi mii, deoarece ai putea să cumperi o duzină de cufere ce pot fi tăiate din aceiaşi centimetri pătrați ai foii principale. De fapt, asta e când le cumperi pe toate

dintr-un singur loc. Şi, la urma urmei, cuferele țin de cartografa Kimberly.

— Trebuie să cumperi păpuşa pentru a obține cufărul?

— Obiectivul e păpuşa, nu cufărul, se repezi ea refuzând să o compromită pe Kimberly.

— Poate că aş putea să angajez pe cineva să pătrundă la Jucăriile Davidson şi să fure...

— Nici nu-ți închipui ce măsuri de securitate există în fabricile de jucării, nu-i aşa? Ai idee ce li se oferă oamenilor mei, pentru ca să dezvăluie ce va fi Kimberly data următoare? Ei... Se depărta de subiect realizând că nu mai era implicată în acțiunea Kimberly.

Ace îşi înălță capul.

— Fetele, rosti el, apoi se ridică de jos. Fetițele le cumpără, nu-i aşa?

— Cu milioanele.

— Dacă am putea aduna o mulțime de fetițe, care să cumpere o mulțime de cufere ale păpuşii, apoi să dezlipească căptuşelile şi să ni le trimită prin fax...

— Şi să oferim o recompensă pentru fiecare nouă piesă a mozaicului, pe care nu o avem...

— Ca recompensă, ce spui să apelăm la Olivia, Fata Pasăre?

— Olivia naturalista, răspunse imediat Fiona.

— Dar dacă facem public că adunăm o mulțime de fetițe, să spunem prin Internet, cum reținem poliția să nu-şi bage nasul? Uşor. Nu folosim copii străini, folosim rude.

Fiona îi aruncă o privire absentă.

— Rude. Va trebui să ai sute şi care să locuiască pe tot teritoriul S.U.A., apoi va trebui să plătim toate aceste păpuşi?

— Rude, răspunse Ace, apoi o apucă de mână şi începu să o tragă spre maşină.

Şi „rude" fu singurul cuvânt pe care putu să i-l smulgă ea, până când ajunseră să şofeze înapoi spre Orhideea Albastră. Apoi el rosti:

— Era un cerb ucigaş.

— Ce a fost?

— Pasărea la care te uitai.

— O, da? Nu mi-am dat seama că mă uitam la vreuna din plictisitoarele tale păsări. Când îl privi, zâmbea în aşa fel, încât ea îl smuci de braț.

— Oho! rosti el prefăcându-se îndurerat şi masându-şi brațul. Eşti într-adevăr cea mai violentă femeie din lume. Fac pariu că Jeremy e tot numai vânătăi.

Acesta era un gând liniştitor şi Fiona realiză că nu se

gândise la Jeremy de zile întregi. În loc de asta, viața ei devenise acest bărbat. Deşi multe despre el rămăseseră un mister, într-un fel ştia mai multe despre Ace Montgomery decât ştiuse vreodată despre Jeremy. Deşi ea şi Jeremy făcuseră dragoste de sute de ori, niciodată n-a locuit cu el. Ştia mai multe despre ce mănâncă Ace, cu ce îi place să se îmbrace, la ce gândeşte, decât ştiuse vreodată despre Jeremy.

— Cred că am să-l sun când ajungem înapoi, murmură ea.

— Mai bine după ce obținem harta, rosti Ace repede. Atunci vei avea ce să-i povesteşti.

— Bună idee, afirmă ea imediat. După ce facem rost de hartă.

— Trei? întrebă Ace în telefon. De ce te-ai înțeles aşa cu afurisitul ăla de drac? Cine te-a învățat să faci afaceri?

Întorcându-se, acoperi telefonul cu mâna şi i se adresă Fionei:

— Fiecare păpuşă, îmbrăcăminte, încălțăminte, pălărie, tot ce apare timp de un an, ea le vrea în triplu exemplar. Şi are o listă de prieteni care vor şi prima păpuşă.

— Negociezi cu ceva ce nu avem şi probabil nu vom avea niciodată, rosti Fiona nervoasă. Şi ce fel de familie ai tu,

dacă cei de nouă ani pot negocia contracte?

— Hmmmm, fu tot ce răspunse Ace la întrebare, înainte de a reveni la telefon.

— De unde ştii că ai putea livra articolele? Am un fax chiar aici lângă mine şi nimic n-a apărut încă pe el. Apoi ascultă o clipă. Mda, ei bine, poate că vom vorbi mai mult, când am să văd nişte hărți. Hmmmm, mai rosti la telefon. Nu se poate! Domnişoara Burkenhalter face asta şi o face singură, ai înțeles? Acum pleacă şi cumpără! Vreau nişte faxuri în interval de o oră.

Fiona stătea lângă el pe sofa, cu ochii larg deschişi. Nu-i venea să creadă că vorbise cu un copil. Când puse telefonul jos, întrebă:

— Ce a pretins?

— Să facă parte din comitetul de conducere al companiei noii păpuşi. Vrea să aibă un cuvânt de spus la plănuirea noii păpuşi. Există ceva de mâncare?

— Haide să-ți fac un sandvici. Odată în bucătărie, Ace se aşeză de partea cealaltă a blatului, în timp ce Fiona scotea pâinea, muştarul, friptura de vită, roşiile şi salata din frigider. Cum poți să vorbeşti despre dăruirea unei păpuşi ce nu există şi probabil nu va exista niciodată? întrebă ea.

Chiar dacă reuşim să ieşim din mizeria asta, de unde vom

obține banii?

— Trebuie să ne gândim la ceva, rosti Ace privind pe deasupra blatului la sandviciul pe care-l făcea ea. Şi mayo, dacă nu te superi şi...

Se întrerupse când sună telefonul de pe masa din bucătărie. Se uitară unul la altul, o secundă iute şi plină de teamă. Numai vărul lui Ace, Michael Taggert, cunoştea numărul, dar vorbiseră cu el acum câteva minute. Ace smuci telefonul, apoi aşteptă puțin în linişte.

— Da, da, e aici, rosti el sever. Uimită, Fiona îi luă receptorul.

— Fiona, iubito, se auzi vocea lui Jeremy şi fu izbită, cât de mult i se părea de când nu-i mai auzise vocea. Oare întotdeauna i-a spus „iubito”?

— Da, răspunse simțindu-se cuprinsă de vinovăție. Ultima oară când „l-a văzut”, fusese la televizor şi o implora să se predea.

— Ce mai faci, dragă?

— Bine, răspunse înghițind în sec. Dar tu cum te simți... dragă? Ace şedea pe un scaun privind pe fereastră spre piscină, cu fața de nepătruns.

— Cum aş putea să mă simt altfel decât mizerabil, fără tine?

Luându-şi receptorul de-la ureche, Fiona îl privi consternată. De când era Jeremy aşa de drăgăstos?

— Ce se întâmplă? întrebă blând.

— Nimic, pentru moment. Vânarea ta se desfăşoară în continuare. Ai auzit de dublul asasinat din noaptea trecută? V-a scos pe tine şi pe Montgomery din lumina reflectoarelor.

— Nu, Ace şi cu mine nu... vreau să spun că nu mă uit la ştiri prea des, pentru că mă tulbură, vreau să spun, pe mine. Ştirile mă tulbură. Ascultă, Jeremy, Ace şi cu mine ne gândim la ceva. Cred că s-ar putea să fim aproape de aflarea ucigaşului lui Roy Hudson şi, mai important, să aflăm de ce a fost ucis şi după asta...

— O, iubito, înțeleg perfect. Ai tot timpul de care ai nevoie.

— Dar am crezut că ai vrut ca noi, ca eu să mă predau.

— Da, desigur. Ca avocat e singurul lucru pe care îl pot recomanda, dar, după cum ştii, sunt şi bărbat. Îți aminteşti asta, nu-i aşa, draga mea?

— Jeremy, mă sperii. Ce se întâmplă? La aceste cuvinte, Ace se întoarse pentru a o privi, cu o sprânceană ridicată speculativ. Fiona ridică din umeri uimită. Jeremy, de ce m-ai sunat? Cum ai obținut acest număr? L-ai dat şi poliției?

— Sigur că nu, dragă, rosti el ignorând prima jumătate a

întrebării. Iar dacă descoperă că îl am, voi spune că n-am avut idee că aşa voi da de tine. De aceea sun de la un telefon public.

— De ce ai sunat? întrebă Fiona. Era ceva ciudat în vocea şi atitudinea lui. Jeremy pe care-l cunoştea ea ar fi urlat la ea, pentru că fugea de lege. Jeremy pe care-l cunoştea ea n-ar fi încetat niciodată să fie avocat şi perfect conştient de datoria lui civică. Dar acum vorbea cu un răufăcător urmărit urându-i, mai mult sau mai puțin, o zi bună.

— Doar pentru a lua legătura cu tine, să văd cum te simți şi dacă ai nevoie de ceva.

Îi stătea pe limbă să spună: „de o hartă", dar nu intenționa să-i dezvăluie adevărul. După cum îl cunoştea, chiar în acest moment el se afla într-o secție de poliție.

— Sunt bine. Amândoi suntem bine, rosti ea subliniind cuvântul.

Jeremy scoase un mic râs fals.

— O, da, tu şi Ace. Am auzit atât de multe despre el. Pare un tânăr bine.

— Cel mai bine, rosti Fiona cu buzele strânse. Încă o dată se auzi acel mic hohot de râs.

— Sunt vremuri dificile pentru amândoi. Ei bine, dragă, am să vorbesc cu tine mai târziu.

Noroc. Şi cu aceasta închise telefonul.

Pentru o clipă Fiona rămase cu receptorul în mână. Ce s-o fi întâmplat? I se dăduseră papucii?

Pentru că Jeremy avocatul nu voia să fie asociat cu un răufăcător? De necrezut. Dacă ar fi putut să preia cazul ei şi ar fi câştigat, cariera lui ar fi fost asigurată. Probleme ca acelea de acum ale Fionei au fost visul lui Jeremy.

— Despre ce a fost vorba? întrebă Ace luându-i receptorul din mână şi punându-l în furcă.

— El... ezită ea. A sunat doar să-mi spună că mă iubeşte.

— A, în regulă. Şi să te roage să te predai, fără îndoială.

— De fapt, nu mi-a cerut-o. A mai rămas ceva salată de aseară?

Ace se ridică şi o urmă până la frigider.

— Nu ți-a cerut să te predai? Nu e puțin cam neobişnuit pentru un avocat? Nu au depus un jurământ?

— Aşa fac medicii. Avocații fac ceea ce pot să facă, îți aminteşti? Trecu pe lângă el, pentru a pune pe blat castraveții murați, condimentele, înghețata şi siropul improvizat.

— Dar nu te-a tulburat?

— Sigur că nu. După tot ce s-a întâmplat în ultima vreme, nimic nu mă mai tulbură. Nu cumva a sunat faxul?

întinzându-se peste blat, Ace îşi puse mâinile peste încheieturile ei.

— Nu cred că vrei să mănânci aşa ceva. Uitându-se în jos, văzu că îşi unsese pâinea cu înghețată, apoi pusese deasupra murături. Numai dacă nu cumva eşti însărcinată, rosti el zâmbindu-i.

Când îşi ridică ochii de pe sandviciul ei ridicol, avea lacrimi în ei.

— Vreau să merg acasă, rosti blând. Vreau să am un cămin. Vreau să merg să lucrez dimineața.

Vreau...

— Şşşşt, baby, rosti el în timp ce o lua în brațe. Fii liniştită, o să reuşesc să rezolv totul, promit.

Se ghemui în brațele lui, lipită de trupul ce îi devenise atât de familiar. Mâinile lui îi mângâiau părul şi se simțea minunat lângă el; apoi o sărută pe ceafă, ea îl sărută pe gât şi... O, baby, am aşteptat asta atâta timp! Ai idee cum mă chinui când te privesc, când sunt lângă tine, când îți vorbesc, când te ascult, eu... îşi lipi gura de a lui, pentru a-l opri să mai vorbească.

— Culcă-te cu mine, te rog, te rog.

— Da, rosti el, apoi o ridică în brațe şi se îndreptă spre scară, spre dormitor.

Fiona se ghemui mai strâns lângă el. Întotdeauna fusese prea înaltă pentru a fi tratată ca o Scarlett O'Hara şi dusă sus pe scări pentru o noapte de pasiune, dar Ace era suficient de înalt şi puternic încât să o facă.

Ceafa lui era aşa de plăcută, iar buzele ei pe pielea lui căutau, cercetau. Parcă o durea, parcă îi era foame, la atingerea acelui loc.

Când ajunseră în capul scărilor, el se îndreptă spre dormitor, iar inima Fionei începu să bată şi mai tare. Zile după zile de stimulare sexuală reciprocă, gândi ea. Iată prin ce au trecut, zile întregi în care s-au dorit. La uşă simți cum trupul lui Ace devine rigid şi se opreşte.

— E în regulă, rosti ea lipită de gâtul lui. Va fi bine. Nu voia să se gândească la ceea ce spunea, nu voia să se gândească la Lisa sau la Jeremy şi în special nu la circumstanțele acestea de moment.

Deodată, Ace se întoarse continuând să o țină în brațe, apoi o puse jos, o apucă de mână şi începu să coboare treptele. Ce naiba faci? întrebă ea, la jumătatea scării. O trăgea aşa de tare şi se mişca aşa de repede, că fu gata să cadă. Cu o răsucire rapidă, îşi smulse cu forța mâna dintr-a lui şi urcă în fugă scara, câte două trepte odată. Şi ajunse la uşa dormitorului, înainte ca el să o poată opri.

Era dormitorul pe care îl folosise Ace, dormitorul cel mare. Perdelele acopereau ferestrele, dar veioza din stânga patului era aprinsă. Era aproape o plăcere să te uiți la femeia adormită, întinsă pe pat, care arăta aşa împăcată, cu cearşaful tras frumos până sub bărbie.

Dacă n-ar fi fost pironul de aur înfipt în gâtul ei şi şuvița subțire de sânge ce curgea pe o parte a gâtului, nimeni n-ar fi ghicit că ceva nu e în regulă.

În timp ce Fiona privea fix, pulsul i-o luă razna.

Împingând-o de-o parte, Ace intră în dormitor şi se aplecă peste femeia din pat.

Era Rose Childers, femeia care îi urmărise pe amândoi, încercând să-i convingă să facă puțin „schimb de neveste".

— Biata bătrână, rosti Fiona stând la picioarele patului şi încercând din răsputeri să se controleze. Aşa cum spunea Ace, nu-şi putea permite să se isterizeze. Să chemăm o ambulanță?

Ace îi aruncă o privire neîncrezătoare, apoi se îndreptă şi se duse la ea. Apucând-o de umeri, o grăbi spre scaunul din colț.

— Stai jos liniştită. Am nevoie de creierul tău. Trebuie să ne dăm seama ce e de făcut. Dacă îi va lipsi cuiva, poliția poate fi aici în următoarele câteva minute...

Când Fiona ridică o mână să-şi netezească părul, tremura, aşa încât hotărî să-şi stăpânească mâinile, în timp ce se uita la Ace dând la o parte cu grijă cearşaful. Femeia era goală, aşa cum spunea ea că e mai natural. „Natura” cu toate semnificațiile cuvântului era ceea ce-i ieşise cel mai des din gură. „Să fii natural, asta intenționează natura” obişnuia Rose să spună.

— Aş vrea să nu-mi fi displăcut aşa de mult, şopti Fiona. Indiferent ce a fost, nu merita să aibă… să i se facă asta. Nu se putea convinge să se uite la pironul din gâtul lui Rose. Şi nu-şi putea permite să se gândească ce a simțit femeia când i s-a făcut asta.

Trupul gol nu era o privelişte plăcută şi acum, lipsit de viață, era stânjenitor să-l priveşti. Când Ace îşi puse mâinile pe ea şi o întoarse cu blândețe, Fiona se uită în altă parte. Nimeni din viața ei nu se ocupase de cadavre.

— Mă întreb dacă s-a numit Rose, înainte sau după asta? comentă Ace făcând-o pe Fiona să ridice ochii. Sânii femeii erau acoperiți de un tatuaj uriaş, reprezentând un buchet de trandafiri.

O secundă Fiona mai rămase aşezată, o epavă slabă şi nervoasă, dar în următoarea secundă fu de cealaltă parte a patului, uitându-se la spatele femeii.

— O, Dumnezeule! rosti cu mâna la gură.

— Ce e? Şi ajută-mă, iar dacă te dezlănțui asupra mea, cum ai făcut în dimineața aceasta, am să te fac să regreți.

Fiona înghiți nodul din gât şi inspiră adânc.

— În Raffles, bărbatul care de fapt era femeie avea... Arătă spre tatuaj.

Ace îi dădu drumul lui Rose pe pat, cu o bufnitură, şi se îndreptă.

— Acum trebuie să plecăm de aici.

— Unde? ridică Fiona glasul. Mai aproape de moarte? Mai aproape de un piron înfipt în gâturile noastre? La aceasta, Ace se aplecă peste femeie şi îi scoase pironul din gât, după care începu să-l examineze.

— Numărul trei, rosti el. Fiona avu impresia că o să vomite. Genunchii îi cedară şi se aşeză din nou pe scaun. Când sună telefonul, amândoi săriră în sus. Fiona îşi duse mâna la gură cu ochii larg deschişi, în timp ce-l privea pe Ace. E cealaltă linie, adăugă el, faxul. Stai aici, eu cobor şi... Ea nu-şi bătu capul să-i răspundă, ci făcu un pas cu picioarele ei lungi ajungând în spatele lui, în timp ce cobora. Când ajunse la fax, Fiona era la fel de aproape de el, ca lenjeria lui de corp.

— Eşti atât de aproape, încât nu am loc să-mi mişc

brațele, rosti el, în timp ce încerca să scoată hârtiile din aparat, dar nu era supărare în glasul lui.

Pe lângă el, cu fruntea lipită de spatele lui, Fiona smulse hârtiile din aparat şi uitându-se la ele, comentă:

— Ce fată bună! Apoi i le dădu lui Ace, care le duse în sufragerie, unde deja se aprovizionaseră cu benzi adezive şi foarfeci. Câteva minute mai târziu, aveau câte o jumătate din două hărți şi câte o treime din alte patru. Foarte bine, nu crezi?

— Sigur că da, bombăni Ace privind hârtiile. Mă gândeam, adăugă încet. Poate că tu ai fi mai în siguranță în... Ea se retrase de lângă el.

— Doar nu intenționezi să spui „în închisoare", nu-i aşa? Tu rămâi afară şi eu în spatele gratiilor? Tu urmăreşti harta comorii, în timp ce eu mă lupt cu femeile? Tu...

— Tu rămâi în siguranță, în timp ce eu risc... Se întrerupse când îi văzu fața. Bine, suntem băgați în asta amândoi, adevărat? Privind în ochii lui negri, ea dădu din cap. În acel moment ar fi vrut să-i spună că l-ar urma până la capătul pământului. Hei, Burke, rosti el blând. Doar nu te-ai îndrăgostit de mine, nu-i aşa? Una e să petreci un timp agreabil împreună, dragostea însă e cu totul altceva.

— Eu... începu ea, apoi îngheță. Cine s-ar putea

îndrăgosti de tine? Eşti ultimul bărbat de pe pământ pe care eu...

Încetă să mai vorbească, deoarece se auzi soneria de la uşă şi după o privire plină de teamă de-a lungul şi de-a latul camerei, se uită îngrozită la Ace.

— Stai aici şi nu face zgomot.

Din nou, Fiona nu dădu atenție ordinului, ci se lipi de spatele lui, în timp ce se îndrepta spre uşă. După ce o împinse la spate, fără niciun efect în stabilirea vreunei distanțe între ei, deschise uşa.

I Era Suzie, cea care făcea jogging, tot într-un şort minuscul şi cu picioarele ei fabuloase expuse până la indecență.

— Scuze că vă plictisesc, dar ați putea să-mi împrumutați o ceaşcă de zahăr?

— Sigur, rosti Ace ținând uşa larg deschisă pentru ca ea să intre, deşi nu-i era uşor să se mişte, deoarece Fiona îi stătea lipită de spate. Şi în timp ce îşi croia drumul spre bucătărie, Fiona nu se dezlipi de el. Dar, odată în bucătărie, reuşi să-i desprindă mâinile de pe brațele lui şi să le pună pe capătul blatului. Apoi, aruncându-i Fionei o privire severă, se întinse să ia zahărul din zaharnița de pe blat.

— Frumoasă zi, nu-i aşa? întrebă Suzie uitându-se prin

bucătărie.

Drept răspuns, Fiona îi adresă un zâmbet slab. Era mult prea conştientă de ceea ce se afla în camera de deasupra capului, pentru a putea gândi limpede.

În timp ce Ace îi dădea lui Suzie zahărul, într-un pahar de hârtie, spuse:

— Deci, cum se simte Rose în dimineața asta? După care a trebuit să o apuce pe Fiona de cot, pentru a o reține să nu cadă pe pardoseală, din cauza şocului.

— Bănuiesc că bine, răspunse Suzie zâmbind atât de larg, încât coada de cal îi tresăltă. Nu aveți şi nişte cafea?

— Nu, dar aş putea să fac, rosti amabil Ace, apoi le întoarse spatele celor două femei îndreptându-se spre cafetieră. Suzie îi adresă Fionei zâmbetul ei strălucitor.

— Nu cumva sună telefonul? Cum Fiona nu răspunse, Ace interveni:

— E faxul. Iubito, nu vrei să mergi să vezi ce ni s-a trimis?

Fiona nu avea idee cine e „iubita", aşa că rămase pe loc privind-o fix pe Suzie. Ce ar fi dacă ar afla de cadavrul de sus? Ea şi Ace erau deja acuzați că au comis două asasinate, aşa că ce ar mai conta unul în plus? Nu puteau fi spânzurați mai mult de o singură dată, nu-i aşa?

— Eu cred că în fax ar putea să fie o parte din hartă, rosti încet Suzie, şi nu vrem să pierdem aşa ceva, nu-i aşa?

Ace a fost cel care brusc îşi aduse aminte că probabil casa era înțesată de aparatură de ascultare şi că astfel oferise cuiva tot ceea ce se putea auzi. Cu o mişcare bruscă, le apucă pe ambele femei de braț şi pe jumătate le împinse, pe jumătate le trase afară. Ajunşi lângă piscină, cu un gest tăcut, o privi pe Suzie şi îi arătă piscina. Ea clătină din cap negând.

— Vreți să-mi spuneți ce se întâmplă? întrebă Fiona nerăbdătoare. Sau voi doi intenționați să deschideți o şcoală de pantomimă?

— Gângănii, rosti Ace ca şi cum aceasta explica totul.

— În Florida sunt o mulțime de gângănii, fu de acord Fiona; apoi realitatea o izbi. O! Felul acela de gângănii. Ace făcu un gest spre Suzie, pentru a lua loc pe unul din cele patru scaune verzi din jurul mesei acoperite cu sticlă, apoi se aşeză vizavi de ea. O lăsă pe Fiona să stea în picioare sau să se aşeze, după voia ei. Ea se aşeză.

— Vrei să începi să vorbeşti?

— Rose e...? întrebă Suzie.

— Da, e moartă, afirmă Ace. În casa noastră, în patul nostru. Mi-ar plăcea să ştiu cine mai ştie de asta.

— Vrei să întrebi dacă toată lumea din Orhideea Albastră ştie sau nu cine sunteți în realitate?

Nu mai aşteptă răspunsul. Sigur că ştiu toți. Ar fi trebuit să fim orbi şi surzi să nu aflăm. Şi, dulceață, rosti ea privind-o pe Fiona. Niciun chirurg plastician nu e atât de bun, încât să facă o femeie să arate aşa de tânără cum arăți tu. Chiar atunci şi acolo, Fiona hotărî că îi place de Suzie.

Jumătate din cei de aici căutăm leii, mai rosti Suzie.

La aceasta, Fiona îşi reținu respirația. Ce secret uriaş!

Suzie se aplecă spre Ace peste masă.

— Şi dacă îi găseşti, o duzină de oameni se va afla pe urmele tale, cu armele încărcate.

— Cu excepția lui Wallis, rosti liniştită Fiona. El foloseşte doar cuțitul.

La aceasta, atât Suzie, cât şi Ace se uitară la ea.

— Nici nu mi-am închipuit că vreunul din voi îşi dă seama ce multe ştie ea, rosti încet Suzie.

Sunt unii care o vor moartă, din cauza acestor cunoştințe, iar unii o vor vie, tot din cauza cunoştințelor ei. Adevărul e, rosti privind-o direct pe Fiona, că ai fi mult mai în siguranță la închisoare.

— Şi eu gândesc la fel, afirmă imediat Ace, apoi pe sub masă luă mâna Fionei în a lui şi o strânse, fără să-i dea

drumul când o simți tremurând.

— Cine l-a ucis pe Roy Hudson? se auzi Fiona întrebând. Încerca să se detaşeze de întreaga problemă şi să o privească logic. Să uite femeia moartă de sus. Să uite că faxul suna din nou şi transmitea probabil ceva mai mult dintr-o hartă a comorii, pentru care oamenii se omorau unul pe altul, cam de două sute de ani.

— Unul dintre ei, răspunse Suzie ridicând din umeri. N-am fost acolo şi nu ştiu prea multe despre asta. Iar acum, încerc să stau departe de tot; nu-mi place să cunosc lucruri ce ar putea să mă omoare.

— Nici eu! zise cu pasiune Fiona, apoi simți mâna lui Ace strângând-o şi mai tare.

— Dar eşti fiica lui Smokey, aşa că ți-a spus el câte ceva. Cine s-ar fi gândit că distrând un copil cu piciorul rupt s-ar putea...

— De unde ştii de picior? se repezi Ace.

— Am fost acolo, roşi Suzie contrazicându-se. Vreau să spun că am făcut parte din expediția care căuta leii, dar eu...

— Ai fost una din femeile care au cercetat istoria aceea, zise Fiona cu ochii larg deschişi. Ai fost prietena lui... lui...

— Edward King, rosti ea încet privind-o pe Fiona în ochi.

În povestire se numea Wallis. Şi asta cu un s final, nu Wallace, cum îi spun ziarele în interviuri.

O clipă Fiona clipi.

— Desigur, ca Wallis Simpson. Se uită la Ace. Ştii, omul care a renunțat să fie rege era Edward, iar femeia era... Se întrerupse, pentru că Suzie şi cu Ace shimbară priviri. Acum ce mi-a scăpat? întrebă Fiona sarcastică, dar ştia că, încă o dată, dăduse la iveală cea ce ştia şi chiar mai mult decât şi-a închipuit că ştie.

— Cine a fost cealaltă investigatoare? Dacă ai fost „una" dintre ele, cine a fost cealaltă? întrebă blând Ace.

— Lavender, şopti Suzie.

— O, nu, nu se poate! exclamă Fiona şi se ridică atât de brusc, încât răsturnă scaunul. În poveste n-a existat nimeni cu numele Lavender. Nici acuma şi niciodată. Cu aceasta se îndreptă înapoi spre casă.

Ridicându-se rapid, Ace o ajunse, dar Fiona îl ocoli, trecu dincolo evitând încercarea lui de a o prinde şi intră în casă. Odată ce el şi Suzie rămaseră singuri, Ace se întoarse spre ea:

— Ce a fost asta? N-am auzit de cineva cu numele Lavender.

Suzie inspiră adânc.

— Din reacția ei, bănuiesc că Smokey i-a spus fiicei lui că unul dintre căutători era o prostituată, dar se pare că nu i-a menționat numele. Ace continua să fie uimit. N-au fost prea multe despre ea în poveste, dar tot ce a existat era oribil. Ştii, droguri, bărbați, o viață întreagă implicată în treburi foarte urâte. Ace o privea pe Suzie fără să înțeleagă. N-a fost întotdeauna o ființă aşa declasată. Mi s-a spus că, cu câțiva ani în urmă, a fost o frumusețe. Înaltă, brună. Mi s-a spus că a avut chiar un copil, iar tatăl i-a dat numele după mama lui.

Când Suzie nu mai spuse nimic, Ace rămase privind-o în continuare. Îi trebui o vreme, pentru a-şi aminti că văzuse inițialele FLB pe rucsacul Fionei. Fiona Lavender Burkenhalter.

— Mama ei a fost...

— Da, rosti Suzie, înainte ca Ace să se răsucească pe călcâie şi să intre în casă, pentru a o găsi pe Fiona.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

I-au trebuit lui Ace câteva minute pentru a o găsi pe Fiona. Se afla în dormitorul ei, cu celularul împrumutat la ureche.

— Ai s-o faci pentru mine? spunea ea. Perfect în rol, da, e bine. Şi, Jean... Eu... Bine, n-am să mai spun nimic, dar trebuie să ştii ce mult înseamnă asta pentru mine. Puse telefonul jos; apoi, fără să se uite la Ace, se duse la dulap şi începu să-şi scoată hainele – jeanşi şi tricouri, şosete de bumbac groase – pe care se apucă să le îndese în rucsacul ei.

— Ar fi prea mult, dacă te rog să-mi spui ce intenții ai? întrebă el. Sau poate că ar trebui să te întreb unde te duci.

— La vânătoare, rosti ea imediat. Nu va înceta până când aceşti... Intenționase să spună „până când aceşti blestemați de lei nu sunt găsiți”, dar o privire de avertizare de pe figura lui o opri. Mă duc să caut ceea ce a fost pierdut, termină ea.

— Cu, sau fără mine? întrebă el. Stătea sprijinit de canatul uşii, cu brațele încrucişate pe piept.

— La alegerea ta, răspunse ea.

— Aha! Intenționezi să mergi în parcul meu, hoinărind prin mlaştini de una singură.

— Poate că aş putea să angajez un ghid. Am să-l asociez la profit. Nu, mai bine, îi voi face un cadou din... bunurile pierdute, odată ce le voi găsi.

— Ai auzit vreodată de încălcarea proprietății private? Plecând de la uşă, încercă să o ia de braț, dar ea se retrase. De când am devenit eu duşman?

— De când am devenit eu fiica unei prostituate, îl repezi ea, apoi se uită oripilată la el. Nu intenționase să spună asta; nu intenționase nici măcar să se gândească la asta.

La care, Ace îşi aşeză mâinile pe umerii ei şi o întoarse cu fața. Ea încercă să se smulgă de lângă el, dar o ținea ferm.

— Acum n-avem timp de asta. Înțelegi? Nu contează cine a fost tatăl sau mama ta. Tot ce contează acum este să găsim cine i-a ucis pe aceşti oameni şi să ne reabilităm numele.

— Poate că numele tău, zise ea reuşind să se depărteze de el, dar numele meu nu va fi reabilitat niciodată. În toate ziarele vor apărea... strămoşii mei. Se opri continuând să înghesuie haine în rucsac, apoi respiră profund. N-o să poți înțelege niciodată, rosti încet.

— N-am să pot înțelege că ai trăit toată viața crezând că ştii cine şi ce ai fost şi în câteva zile ai descoperit că totul în viața ta era o minciună?

— Da, afirmă ea dezumflată; apoi se aşeză greoi pe pat.

Ace i se alătură şi o înconjură cu braţele, punându-i capul pe umărul lui.

— Ştiu ce înseamnă să nu aparţii nimănui. Am crescut într-o familie care considerau că sunt singuri, când nu aveau o duzină de oameni în jur. Dar ce voiam eu era să locuiesc cu unchiul meu, într-o colibă fără instalaţii sanitare şi să mă uit la păsări. Existau zile în vremea aceea, când el şi cu mine nu rosteam un cuvânt, iar când vorbeam, era...

— Chemarea păsărilor, se auzi Fiona rostind, apoi se uită surprinsă la Ace. Cum putea să glumească într-o astfel de situaţie? Ace râse.

— E mai bine, zise el; apoi la fel de natural ca un zbor de pasăre, îşi întoarse capul şi o sărută.

— E mai bine? întrebă Suzie din uşă. Fiona râse, când Ace scoase o înjurătură.

— Iacăte! rosti el în barbă, înainte de a se întoarce şi a se uita la Suzie. E bine! se repezi el. E

chiar bine.

— O! Adevărat, rosti Suzie şi începu să se retragă din uşă. Mă întrebam doar ce intenţionaţi să faceţi cu, hm, cu Rose.

— Ia-o cu tine, zise Ace tare, apoi îşi duse un deget la buze şi făcu un semn în jurul camerei.

Oare ambele femei uitaseră de aparatura de ascultare implantată în casă?

— Da, rosti Fiona ridicându-se. Va merge cu noi. O ştii pe Rose, cea mai naturală persoană de pe pământ. Ar fi natural să o luăm cu noi, din moment ce „ne întoarcem în natură". Adevărat, dragă? i se adresă lui Ace. Intenționezi să mă duci la picnicul acela, nu-i aşa?

— Adevărat, acceptă Ace mai puțin tare. Dar picnicul rămâne pe mâine. Cred că totuşi e cam târziu să mergem astăzi, nu-i aşa, dragă?

— Şi sunt aşa de încântată că m-ați invitat să merg cu voi, rosti Suzie. Voi fi fericită să merg şi eu. Atât Fiona cât şi Ace dădură viguros din cap, dar Suzie strânse buzele şi făcu semn afirmativ:

da, va merge, indiferent dacă lor le place sau nu. De fapt, continuă Suzie, cred că ar fi mai bine să petrec noaptea asta aici, cu voi, aşa încât să fiu gata de plecare dis-de-dimineață.

— Dar întâi, ce părere ai de o partidă de înot? întrebă Ace. Ne-ar face numai bine să ieşim puțin afară. Cu aceasta, cei trei alergară spre uşă încercând să treacă prin ea toți odată. După ce se împinseră o vreme, Ace se retrase şi lăsă femeile să iasă primele; apoi le urmă în jos, pe scări.

Odată afară, se întoarse spre ele.

— Cred că pot să rezolv asta mai bine singur, începu el. Femeile stăteau jos în timp ce el rămăsese în picioare cu mâinile la spate. Sunt singurul care cunosc parcul, aşa că ar trebui să merg singur.

— De unde ai să ştii care hartă este cea bună? întrebă Fiona cu un mic zâmbet ce îi curbă buzele. Suzie, nu doreşti nişte ceai la gheață?

— Mi-ar plăcea.

— Stai jos! ordonă Ace, când Fiona încercă să se ridice. Apoi se aşeză. De fapt, ambele femei stăteau liniştite, cu mâinile încrucişate pe masă, privindu-l în timp ce-i aşteptau dispozițiile. După o clipă, în care se uită la ele cu figura cea mai aspră, Ace se aşeză greoi pe scaun. E în regulă, dă-i drumul. Prepară ceaiul, apoi adu-l repede aici, i se adresă Fionei.

— Şi să vă las pe voi singuri, pentru a-mi urzi viitorul? rosti ea dulce. Nici în visurile tale.

Cu un suspin al lui Ace, toți trei intrară în tăcere în bucătărie şi făcură o cană uriaşă cu ceai la gheață, puseră alături salsa şi chipsuri, apoi cărară tava afară, pe masa de lângă piscină.

— Aşa, deci care dintre voi începe? întrebă Ace. Când

niciuna dintre femei nu răspunse, Ace îşi micşoră ochii. Ar fi fost probabil mai amenințător, dacă n-ar fi avut gura plină cu cornflakes.

Ronțăitul se pare că înlătura agerimea. Dacă voi două nu-mi spuneți ce ştiți, am să vă duc în mlaştini şi am să vă las acolo. Cu şerpii.

— Blufează, rosti Fiona. Avea senzația ciudată că nimic oribil nu i s-ar mai putea întâmpla vreodată. Era ca şi cum tot ce a fost mai rău se întâmplase deja şi de acum nimic nu mai putea depăşi ceea ce a văzut şi a simțit. Tatăl ei n-a fost ceea ce crezuse ea. O singură dată în viața ei l-a întrebat despre mama ei şi i-a spus o poveste frumoasă, care acum îşi dădea seama că ar fi meritat premiul Pulitzer.

În afară de faptul că viața ei personală a fost distrusă, în mod regulat descoperea cadavre.

Chiar acum, în casă se afla o femeie moartă, iar ea stătea mestecând chipsuri şi bând ceai. Şi la tot ce se putea gândi era că, ar fi trebuit să adauge în ceai nişte vodcă.

— Tot ce ştiu este ceea ce noi... întrerupându-se, Suzie se uită la Fiona. Ceea ce Lavander şi cu mine am găsit. Cu asta se întinse să apuce mâna Fionei, dar tânăra şi-o retrase şi Suzie înțepeni. De fapt, nu-mi amintesc cu adevărat prea multe despre nimic. A fost cu mult timp în urmă.

— Crezi că Lavender şi-ar putea aminti ceva? întrebă Ace blând.

Era ceva să afli că mama ta nu a fost prinţesa din basm despre care ţi-a vorbit tatăl, şi altceva să crezi că mai e încă în viaţă. Fiona nu era pregătită pentru asta.

— Nu cred că, povestea de unde vin leii ne va fi de vreun folos, dar dacă ajută, putem să obţinem informaţia la noapte, rosti Fiona tare şi repede. Atât Ace cât şi Suzie o priviră acuzator. Îi luă lui Ace doar câteva secunde pentru a se încrunta, deoarece se pare că, din nou, ascunsese informaţia de el. Să nu te legi de mine, se repezi Fiona. N-ai întrebat niciodată dacă Raffles a fost singura poveste pe care mi-a scris-o tata. A fost doar cea mai bună. Au mai fost şi altele.

— Lasă-mă să ghicesc, rosti Ace cu vocea încărcată de sarcasm. A fost o poveste care a însoţit Harta Pironului.

— Nu-i aşa că eşti deştept? rosti Fiona zâmbindu-i.

— Am avut impresia că actele spun că nu sunteţi căsătoriţi, rosti Suzie. Dar vă comportaţi ca şi cum aţi fi.

— De fapt, amândoi suntem logodiţi, o informă Ace.

— Dar nu unul cu altul.

— Nu, ei îi place un avocat, care îi spune „dragă”.

— Ai tras cu urechea, îl repezi Fiona. Ai ascultat

conversația mea particulară.

— Trebuie să vă întrerup, dar n-am putea să ne întoarce la subiect? rosti Suzie privind de la unul la altul. Smokey ți-a trimis povestea leilor?

— Da. Şi harta. Dar nu mi-am dat seama că sunt adevărate până... Respiră profund. Până astăzi.

Şi adevărul este că încă nu văd semnificația povestirii.

— Poate că dacă am cunoaşte povestea, am putea să judecăm noi înşine, rosti Ace. O, dar amândouă o ştiți, nu-i aşa? Eu sunt singurul lăsat pe dinafară.

La tonul său scâncit şi bosumflat, ambele femei râseră.

— Am sunat-o pe prietena mea... începu Fiona.

— Una din Cele Cinci? întrebă Ace întrerupând-o.

— Exact. După furtul scrisorilor tatălui meu, pe când aveam unsprezece ani, am petrecut câteva seri introducând restul scrisorilor în computerul meu. Aveam de gând să-i public cândva poveştile, într-o carte pentru copii şi...

— Copii! explodă Suzie. Ai vrea ca nişte copii să citească ceva asemănător?

— Eu le-am citit când eram copil şi sunt normală, rosti Fiona apărându-şi tatăl.

— Dacă asta se va transforma într-o păruială între pisici, să-mi comunicați. Dintr-un anume motiv, am o aversiune

totală față de pisici.

Fiona se gândi că era o declarație foarte nostimă, dar Suzie, care nu-l cunoştea, nu înțelese şi nu râse.

— Deci ai povestirile în calculator? întrebă Ace.

— Toate. Şi Cele Cinci – ei bine, bănuiesc că vor intra în apartamentul meu din New York la noapte vor lua CD-ul. Apoi Jean îl va scoate la imprimantă şi îmi va trimite prin fax paginile, cât mai repede posibil.

— E minunat, rosti Suzie zâmbind.

Ace se întinse peste masă şi luă mâna Fionei în a lui.

— Dacă prietenele tale locuiesc de-a lungul şi de-a latul S.U.A., înseamnă că au rămas la New York până... până a început totul. Şi vor rămâne, până când te vor şti în siguranță. Cu capul plecat, Fiona acceptă. Nu voia să se uite în ochii lui, pentru că ar fi început să plângă, dar nu-i dădu drumul la mână. Cred că nişte prietene ca ele valorează mai mult decât reputația unei femei, pe care n-ai cunoscut-o niciodată, adăugă blând Ace.

— Adevărat, acceptă şi Suzie veselă. Şi dacă vor să-şi rişte capul pentru a intra în apartamentul tău, care trebuie că e pus sub supravegherea poliției, şi dacă riscă să se implice în două asasinate brutale.

— Trei dacă o socoteşti şi pe Rosie – ei bine, asta e o

adevărată demonstrație de prietenie.

La sfârşitul acestei mici declarații, atât Ace cât şi Fiona se uitau la ea cu gurile căscate.

Când îşi reveni suficient pentru a vorbi, Fiona se ridică.

— Trebuie să o sun pe Jean să-i spun să nu se ducă. E prea periculos. Ace o trase înapoi pe scaun; apoi se duse şi aduse celularul. Dar când Fiona îşi sună prietena, nu dădu decât peste poşta vocală. Prea târziu, rosti ea uitându-se la Ace. Au plecat deja. Ce nu e în regulă cu mine, că nu m-am gândit la asta? Dacă Jean e prinsă, n-am să mi-o iert niciodată. Voi... Trăgând-o în brațele lui, Ace o ținu strâns. După o clipă, Suzie se ridică şi intră în casă.

— Nu te gândi la asta, şopti el, pentru că în noaptea asta am să fac dragoste cu tine. Te-am dorit din prima clipă când te-am văzut şi am aşteptat deja prea mult. Pentru o noapte întreagă, o să lăsăm totul deoparte şi o să ne bucurăm unul de altul. Există şampanie în frigider şi apa din cadă va fi foarte fierbinte. Mă asculți?

Nu putu decât să dea din cap pe umărul lui. O, da, ascultase, ascultase cu fiecare fibră a trupului ei.

— La noapte, şopti ea. La noapte.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Rea, era puțin spus despre dispoziția lui Ace şi a Fionei din următoarea dimineață, când se urcară în Jeep şi se îndreptară spre Kendrick Park. Fiona voise să stea în spate, cu bagajele pe care le puseseră în maşină de cu seară, dar Suzie insistă să stea ea acolo, aşa că locurile din față erau ocupate de doi oameni care nu-şi vorbeau unul altuia.

În noaptea trecută, când el îşi declarase intenția de a face dragoste cu ea, Fiona nu fusese altceva decât o masă de carne palpitândă. Era stânjenitor să ajungi la vârsta ei şi în mod cert să nu fii virgină şi totuşi să te trezeşti deodată gândindu-te la sex, ca şi cum ar fi fost pentru prima oară.

Când reflecta la asta, nu ştia când a început să-l dorească. Dar, dacă ar fi fost cinstită cu ea însăşi, probabil că s-a întâmplat la aeroport, când se apropiase de ea cu dublul şir de dinți agățat de braț. A

fost ceva de-a dreptul primitiv în situația aceea, ceva gen Tarzan şi Jane, care a stârnit-o.

Desigur, de atunci a petrecut zile întregi în compania lui. Aşa că, una peste alta, cuvintele lui fierbinți de aseară îi provocaseră ceea ce nicio avalanşă de atingeri n-ar fi făcut-o vreodată. Ar fi fost în stare să-i sfâşie hainele şi să sară pe el

chiar acolo, lângă piscină. După care în bazin. Şi în bucătărie. Şi în...

Dar a existat Suzie. Zile întregi fuseseră doar ei doi şi acum, deodată mai apăruse o persoană:

Suzie, cu şortul ei minuscul, cu coada ei de cal săltăreață şi blondă, cu sânii ei tari şi înalți, care nu se bălăbăneau când se mişca. Dacă unele părți din ea erau reale sau nu, fapt e că se afla acolo şi era destul de reală.

— Ce face soțul tău? o întrebase Ace pe Suzie aseară lângă piscină. Nu o să fie îngrijorat din pricina ta?

— Are o combinație cu secretara lui şi aceasta e ziua lor de întâlnire, rosti Suzie fără să clipească. Şi, în afară de asta, n-o să reuşiți să vă descotorosiți de mine. Merit o felie din tort.

Înainte ca Fiona să poată exploda, Ace îşi puse mâna pe brațul ei.

— Dacă găsim leii, îi vom dona unui muzeu. Nimeni nu va scoate un profit din povestea asta.

Tot ce vrem noi să facem este să ne reabilităm numele.

Suzie îi adresă un mic zâmbet.

— Aşa că înlăturați-mă şi spun poliției că sunteți aici şi că mai este un cadavru în casa voastră.

A fost rândul Fionei să-l calmeze pe Ace.

— În acest caz, ne-ar plăcea să stai cu noi, rosti ea cât mai dulce putu. Şi poate că la noapte ți-ar face plăcere să ne ajuți să scăpăm de cadavrul lui Rose. Spera ca această perspectivă să o facă pe Suzie să o ia la fugă prin uşa din față.

— Sigur, acceptă aceasta zâmbind. Ce ați spune de nişte acid în cada de baie? Sau ar trebui să tranşăm cadavrul şi să-l înghesuim într-un cufăr?

Ace îi aruncă Fionei o privire cu sprâncenele ridicate, ceea ce însemna: ți-am spus eu.

— Vorbind de cufere, rosti apoi. Cred că am să controlez faxul.

— Şi eu, rosti Fiona repede uitându-se la Suzie. Nu poate să facă nimic, dacă nu sunt şi eu acolo pentru a-l ajuta. Cu asta intră în fugă în casă după Ace şi odată ce ajunseră în sufragerie, unde el punea ordine în paginile hărții, ea deschise gura pentru a vorbi, dar el îşi puse degetul pe buze atenționând-o.

Ce să facem să scăpăm de ea? scrise Fiona pe spatele uneia din colile faxului ce nu conțineau harta corectă. Să o facem numărul patru? scrise Ace la rândul lui.

— Foarte nostim, rosti ea tare, în timp ce lua hârtiile din mâna lui şi începu să le asambleze.

Atunci însă mâna ei o atinse pe a lui şi brusc, între ei se declanşa electricitatea.

— Deci cum apar hărțile? întrebă Suzie din uşă. Reuşesc să se strângă toate piesele laolaltă?

— Aproape, rosti Ace printre dinții încleştați, apoi se aşeză între Suzie şi foile cu hărți răspândite pe masă, astfel încât ea să nu poată vedea nimic. Dar Suzie nu părea că doreşte să le vadă şi în curând se duse în living, unde putea să vadă, dar nu neapărat să audă tot.

Trebuie să facem ceva cu Rose, scrise Ace. Nu putem să o lăsăm aici, când vom pleca mâine dimineață. Ai vreo idee?

N-am experiență în această direcție. Ce ai face, dacă ar fi o pasăre?

Aş pune-o înapoi în cuib, pentru ca mama ei să o poată găsi.

După ce a scris asta, el şi Fiona se uitară unul la altul; apoi au zâmbit.

— Să o ducem acasă, şopti Fiona. Să o lăsăm pe Lennie să se ocupe de ea.

Ce a urmat după aceasta, Fionei nu-i făcea plăcere să-şi amintească. Ea şi Ace au petrecut câteva ore cercetând împreună hărțile, pe care rudele fetiței continuau să le trimită prin fax.

— Nu au şi ei o vreme normală pentru somn? se repezi Fiona la ora unsprezece şi jumătate, când căscă. Evenimentele zilei o sleiseră şi nu voia nimic altceva decât să...

Se uită la Ace pe deasupra mesei. Nu voia nimic altceva decât să se urce în pat cu acest bărbat delicios şi...

Aşa cum făcuse adesea, el părea că-i citeşte gândurile, în timp ce se întindea peste masă şi o prinse de mână; apoi degetele lui începură să urce în sus pe braț.

Dar în acel moment apăru Suzie şi farmecul se risipi.

La douăsprezece şi jumătate noaptea, Ace a hotărât că era suficient de întuneric şi linişte pentru a o duce pe Rose jos în stradă şi a o depune în propria ei casă. Încercă să o convingă pe Suzie că va trebui să rămână pe loc; de fapt, încercase să o facă şi pe Fiona să rămână, dar niciuna dintre femei nu-l asculta. Şi Fiona fu gata să o ucidă pe Suzie, când blonda întinse mâna şi îl apucă pe Ace de partea din față a pantalonilor.

— Cheile, rosti ea întorcându-se spre Fiona. Are cheile maşinii la el. Întenționează să ne părăsească.

Când Fiona se uită la Ace, îl văzu roşind. Era un băiețaş prins asupra unei fapte necuviincioase.

Suzie a fost cea care a apucat teancul de hârtii ce tocmai

soseau prin fax şi le rupse în două.

— Jumătate pentru voi, jumătate pentru mine, rosti ea, apoi îi dădu Fionei colile rupte.

Fiona nu scoase un cuvânt, dar ea şi Ace ştiau că harta adevărată venise prin fax cu câteva ore înainte şi că acum o copie de pe ea era cuibărită la pieptul lui Ace.

Acesta se încruntă furios la Suzie, ca şi cum tocmai îi împiedicase acțiunea mişelească; apoi când se întoarse, îi făcu Fionei cu ochiul, înainte de a se îndrepta spre scară. Când douăzeci de minute mai târziu revenea, avea pe umăr un sul gros de prosoape de plajă, legat în patru locuri cu cravate de mătase.

La picioarele scării, îi făcu semn Fionei să deschidă uşa; apoi controla dacă nu era cineva afară. Odată ce văzu sulul mare şi-şi dădu seama ce era înăuntru, frica Fionei reveni.

— Nu mă judeca, rosti Ace când fu aproape de ea. Ai adus mănuşile?

Ea dădu din cap. El îi spusese să ia mănuşile galbene de cauciuc, ce se aflau sub chiuvetă, pentru a nu lăsa amprente digitale, când va trebui să intre în casa lui Rose.

A trebuit să meargă pe trotuar prin Orhideea Albastră, pentru că, să încerce să treacă peste pajiştea minusculă din spate ar fi însemnat să trebuiască să ocolească piscina pe

întuneric şi nu putea risca. Dar n-au văzut pe nimeni, nu era lumină la nicio casă, nici afară nici înăuntru, ceea ce de fapt era destul de ciudat.

— Nimeni n-a lăsat nici măcar o lumină pe verandă? şopti Fiona, agățându-se de brațul lui Ace, cu toate că era încordat sub sarcina aceea grea.

— Oare toți se uită la noi? şopti Suzie, agățându-se de celălalt braț al lui.

— Tu eşti de pe aici, aşa că tu spune-ne, şuieră el.

— Eu? Suzie privi în jurul ei, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca o armată întreagă să sară la ea. Eu sunt de partea lui Smokey. El a vrut să găsească comoara, pentru a o putea face pe fiica lui să fie mândră de el.

Sprijinindu-se de spatele lui Ace, Fiona interveni:

— A spus tatăl meu asta? Asta era ce voia el? Ți-a vorbit despre mine?

— Dulceață, despre tine era tot ce a vorbit el vreodată. Nu altora, desigur, dar mie şi lui Lav, când eram toți în pat – o, vreau să spun când eram împreună la un pahar de vin sau altceva, ne-a vorbit despre tine.

— Tu şi tatăl meu…

— Vă rog, n-ați putea voi două să încetați să mai vorbiți? le repezi Ace. Am ajuns. Cu asta se aplecă şi depuse sarcina

grea pe pământ. Rămâneți aici, li se adresă celor două femei, exact în clipa în care dispăru în întunericul dintr-o parte a casei.

Fiona şi Suzie se uitară una la alta peste cadavrul aşezat pe pământ, apoi o luară la goană după Ace. Fiona a dat prima peste el; apoi Suzie o izbi puternic în spate.

Ace scoase un:

— La naiba, înăbuşit, apoi se întoarse spre femei şi le opri. În linişte, le făcu semn să rămână unde erau, dar aruncând o privire la figurile lor în lumina lunii, scoase un oftat. – Resemnat, îşi duse degetul la buze, apoi le făcu semn cu brațul să-l urmeze.

La uşa din spate, se ghemui lângă încuietoare, apoi îşi puse mănuşile pe care i le dăduse Fiona şi începu să se ocupe de ea.

Suzie a fost cea care, venind din spate, se întinse peste capetele celor doi, răsuci buşonul şi deschise uşa neîncuiată.

Casa era goală. Nu era nici urmă de mobilă pe nicăieri, niciun tablou pe perete. În lumina strălucitoare a lunii era uşor să vezi că locul fusese curățat, astfel încât să arate ca şi cum nimeni n-ar fi locuit vreodată acolo.

— Şi acum ce facem, domnule Descurcăreț? întrebă Suzie

cu mâinile în şolduri privindu-l pe Ace, ca şi cum el provocase toate problemele.

— De unde să ştiu eu? Doctoratul meu e în ornitologie, nu în asasinat.

— Ceea ce vreau să ştiu este cum au reuşit ele să mute totul aşa de repede şi fără zgomot, rosti Fiona. Când m-am mutat în apartamentul meu, mi-au trebuit trei zile să împachetez totul şi pot să afirm că nu posed o casă plină de mobilă. Poate că – ohooo! i se tăie ei răsuflarea.

— Ce e? întrebă Ace neliniştit.

— Ieri trebuia să plătesc chiria. Dacă nu e plătită, voi fi evacuată.

Ace scoase un oftat de dezgust.

— Hai să ieşim de aici.

— Sunt de acord, interveni Suzie. Locul ăsta îmi dă fiori.

Cele două femei rămăseseră afară, având grijă de ele şi sărind în sus de fiecare dată când o adiere răscolea frunzele copacilor, în timp ce Ace cără în casă cadavrul înfăşurat în prosoape, după care a ieşit închizând uşa în urma lui.

În tăcere şi foarte repede, se întoarseră la casa lor. Ace răsuci cheia de două ori în uşa din față, apoi se rezemă de ea.

— Sugerez ca toți să încercăm să dormim bine în noaptea

asta. Mâine trebuie să plecăm devreme la picnic, rosti el, spunând ultimele cuvinte în beneficiul celor ce ascultau – indiferent unde se aflau.

Toată lumea fu de acord cu această idee, cu toate că nu mai rămăsese mult din noapte şi nu se simțiseră în viața lor mai departe de somn.

Apoi însă a apărut întrebarea: cine şi unde trebuia să doarmă. Ace nu avea încredere în Suzie, că nu va face ceva pe ascuns în timpul nopții, aşa că nu voia să o lase singură într-o cameră toată noaptea. Deci, era normal ca Fiona şi Suzie să doarmă în camera Fionei, în timp ce Ace avea propria lui cameră. Dar aruncând o privire patului său, cu învelitoarea încă răscolită acolo unde fusese cadavrul lui Rose, îşi dădu seama că nu voia să doarmă în camera aceea.

În alte circumstanțe, Fiona ar fi făcut câteva ironii în legătură cu nervozitatea lui, dar nu voia să rămână singură cu Suzie. Tocmai se întreba ce rol a jucat Suzie în toți aceşti ani, când oamenii n-au reuşit să găsească leii.

Până la urmă, toți trei s-au culcat într-un singur pat, cu Suzie la mijloc. Şi doar ea fu singura care a dormit puțin.

— Nu e nevoie să vii şi tu mâine, şopti Ace peste forma adormită a lui Suzie. Poți rămâne aici în aşteptare.

— Şi să sfârşesc ca Rose? îi şopti înapoi Fiona.

— Aş putea să te duc la – inspiră adânc – la Jeremy.

— Şi tu să mergi la Lisa, interveni ea; apoi ambii rămaseră tăcuți. Părea că îi cunoscuseră pe aceşti oameni în altă viață. Când Fiona se gândea la asta, nici măcar nu şi-o mai amintea prea bine pe Kimberly. Ceea ce părea real pentru ea, era Ace şi păsările lui, şi parcul lui şi ceea ce ajunsese să afle în ultimele câteva zile.

— Nu sunt mândru de ceea ce i-am făcut, zise Ace. E o persoană drăguță şi mă iubeşte. Şi eu nu? ar fi vrut să spună Fiona, dar nu intenționa să-şi permită să gândească aşa şi cu atât mai puțin să o spună. Erau puternic stresați şi cine ştie cum se vor simți fiecare, când viețile le vor reveni la normal? După ce te întorci la New York, vei mai vrea să revii în Florida, sau crezi că vei urî prea tare locul? reluă el încet.

Fiona fu scutită de răspuns de către Suzie.

— N-ați putea să încetați să mai vorbiți, măcar vreo două ore, pentru ca unul dintre noi să doarmă puțin?

Fiona nu mai scoase niciun cuvânt, dar nici nu dormi. Uneori trebuia să se întâmple ceva oribil, pentru a face pe cineva să-şi cerceteze viața. Dacă cineva ar fi întrebat-o acum trei luni, ar fi spus că era cea mai fericită ființă din lume, complet mulțumită cu ceea ce avea. Dar acum,

privind înapoi la viața aceea, ştia că niciodată nu se va întoarce la ea. Lipsea ceva din viața care se învârtea doar în jurul banilor. Şi putea să spună că exista un scop mai înalt la o păpuşă, decât să fie reinventată de două ori pe an. Se pare că Ace a avut dreptate când a afirmat că se dedicase doar scopului de a face bani, pentru o companie deja bogată.

Şi până la urmă, ea nici n-a mai fost importantă. Crezuse că viața ei e Kimberly, dar acum, în mod cert Compania n-a dat faliment pentru că Fiona Burkenhalter nu era acolo, să hotărască ce să se facă cu Kimberly. De fapt, dacă Fiona voia să fie cinstită cu ea însăşi, era sigură că existau o mulțime de oameni care puteau să o ducă pe Kimberly mai departe decât ar fi fost ea în stare să o facă.

— Maree, şopti ea în întuneric.

— Cum? întrebă Ace din partea cealaltă a lui Suzie.

— Mă simt ca una din eroinele acelea din romanele medievale. Ştii tu, care iese afară să se plimbe şi, cu toate că a crescut lângă mare, „uită" că e gata să urce mareea, astfel încât e prinsă de valul ei înalt.

— O? rosti Ace hotărât. Şi s-a salvat?

— Sigur că da. Şi la sfârşit a descoperit că, faptul că a fost prinsă de valul înalt al mareei, a fos cel mai bun lucru

ce i s-a întâmpla vreodată.

— Totuşi, nu cred că acuzarea de asasinat va ajunge să fie partea luminoasă a vieții tale.

Fiona inspiră adânc.

— Poate că nu, dar ca toate aceste eroine, cred că am învățat ceva. Şi poate că admițând aceasta, s-a uşurat ceva în sentimentele ei, aşa încât a adormit, pentru că următorul fapt de care fu conştientă, era Ace care o trezea cu sărutări. I-a trebuit o clipă să-şi dea seama că se aflau în pat împreună, singuri, şi că el era pe cale în sfârşit să facă dragoste cu ea.

Încântată, îşi dădu capul pe spate şi ținu ochii închişi, în timp ce sărutările lui coborau spre gât, iar mâna îi mângâia brațul gol, coborând apoi până pe sâni. Ea îşi ridică un picior între ale lui şi atunci simți că era deja pregătit pentru ea.

Niciodată în viața ei nu dorise ceva atât de mult, cum îl dorea pe acest bărbat. Deschise gura sub a lui şi îi simți limba alunecându-i în ea. Cu toată puterea picioarelor ei, îl împinse şi se cățără deasupra lui.

— O, baby, murmură el cu mâinile alergându-i pe spate, apoi în jos pe trup.

— Vine! rosti Suzie tare din uşă. Ace şi Fiona nici nu se

străduiră prea mult să se oprească din sărutări, în timp ce el o rostogolea pe spate. Dar, conştientă în mod evident de ceea ce se întâmplă.

Suzie se aşeză pe pat lângă ei. Vine povestea, repetă ea, apoi luă o gură din ceaşca cu cafea. Fiona, cred că prietenele tale au putut până la urmă să-ți pătrundă în apartament. Oho, a fost realmente un act de curaj pentru ele să rişte aşa de mult. Trebuie că într-adevăr se gândesc mult la tine. Nu-i aşa?

Până în acea clipă, Fiona nu auzise prea multe, dar o parte din ea începu să se retragă din îmbrățişarea lui Ace. Nu-i aşa? întrebă Suzie şi mai tare. Când niciunul dintre cei doi din pat nu-i răspunse, Suzie se aplecă peste ei. Prietenele tale cred în lumea ta? întrebă tare.

La aceasta, Ace se întinse pe spate în pat şi deschise gura pentru a-i spune lui Suzie ce gândea despre ea. Dar Fiona nu voia să audă. Da, voise să facă dragoste cu Ace, chiar foarte, foarte mult, dar întotdeauna a existat ceva ce a reținut-o să i se dăruiască în întregime. Nu ştia ce, dar era ceva între ei, ce încă nu fusese rezolvat. Poate era faptul că nu credea într-un viitor comun, faptul că el era îndrăgostit de Lisa şi că fuseseră împreună doar în circumstanțe oribile. Totuşi, mai era ceva.

Aşa că se rostogoli afară din pat şi rămase în picioare.

— Da, prietenele mele se gândesc mult la mine. Era evident că Suzie voise să-i despartă. Dar de ce? se întrebă Fiona. De fapt, când privea în urmă, nenumăratele întreruperi ale lui Suzie nu puteau să fie făcute la întâmplare. De fiecare dată când ea şi Ace se atingeau, Suzie punea vreo întrebare prostească, sau făcea anumite lucruri, cum a fost să insiste să doarmă între ei.

Indiferent ce făcea Suzie, era în mod clar făcut cu intenție şi foarte personal.

— Jos aveți cafea fierbinte, rosti veselă Suzie, ca şi cum nu era conştientă de ceea ce întrerupsese în mod deliberat; apoi se sculă de pe pat şi le întoarse spatele. Fiona aproape chicoti, când Ace se ridică, îşi prefăcu mâinile în ghiare şi le îndreptă spre ceafa lui Suzie. Aceasta se întoarse în uşă.

Ace, dragă, hainele tale se află în celălalt dormitor, nu-i aşa? rosti ea şi părea hotărâtă să aştepte până ce o urma şi el. Nu intenționa să-i lase singuri în cameră.

Pentru Fiona era ceva nostim. Da, voia să facă dragoste cu Ace, dar exista ceva de modă veche şi cavaleresc în atitudinea lui Suzie, ca şi cum îşi închipuia că o protejează de ceva. Zâmbi când Ace părăsi încăperea.

După aceea Fiona s-a îmbrăcat, a coborât şi l-a descoperit

pe Ace cumplit de înfuriat trăgând-o pe Suzie afară pe uşa din spate. Fiona îi urmă.

— Uite ce ai făcut! spunea el cu voce scăzută, dar care avea accente ucigaşe în ea.

— Regret, răspunse Suzie. A fost un accident, te asigur. Nu am intenționat să fac asta.

— Deci, ce s-a întâmplat? întrebă Fiona căscând. Afară încă nu se făcuse ziuă deplină, iar ea dormise foarte puțin.

— Femeia asta, răspunse Ace cu dispreț, tocmai a distrus hârtiile pe care ni le-au trimis prietenele tale.

— Nu! Fionei i se opri respirația, apoi se uită la mizeria îmbibată cu cafea, pe care o ținea Ace în mână.

— A vărsat ceaşca peste hârtii, apoi a încercat să le curețe cu alte hârtii ude.

— Am uitat, da? rosti Suzie, părând gata să izbucnească în plâns. Am pus hârtiile pe blat, apoi am aşezat ceaşca pe ele. Să le curăț a fost ca o reacție.

— Ai idee cât ar fi putut să le coste hârtiile astea pe femeile alea? rosti Ace furios. Nu ştiu cum au reuşit să intre în apartamentul Fionei, dar trebuie că a fost prin mijloace ilicite. Apoi au stat toată noaptea treze, făcând tot ce trebuiau să facă pentru a le transcrie, astfel încât să ni le poată trimite prin fax. Dacă ar fi fost prinse, aceste femei ar

fi fost date în judecată.

Fionei nu-i plăcea să se gândească la ceea ce spunea el şi nu-i plăcea nici felul în care o scutura pe Suzie. Nu ştia ce anume, dar era ceva în legătură cu Suzie care îi plăcea. Poate că era felul în care îşi juca rolul de protectoare a ei şi a lui Ace.

Indiferent ce era, Fiona înconjură umerii femeii mai scunde cu brațul şi îi trase capul la pieptul ei.

— A fost un accident, aşa că să o lăsăm baltă?

— Accident? se încruntă Ace. Ştii ceva? Eu cred că a făcut-o dinadins. De fapt eu cred că întreaga ei manifestare e doar interpretarea unui rol. Nu cred că este cine spune că este, sau că e inocentă aşa cum pretinde că e. Se îndreptă spre ea.

— Eu, inocentă? rosti Suzie respirând zgomotos şi agățându-se de Fiona. Tu eşti mincinosul. De ce ai permis prietenelor Fionei să-şi rişte viețile pentru a obține hârtiile astea? De ce familia ta n-a cumpărat accesul în apartamentul ei? De fapt, tu de ce nu ți-ai cumpărat dreptul de a ieşi din toată această treabă? Cât te-ar fi costat? Câteva milioane?

Ce înseamnă asta pentru cineva aşa de bogat ca tine?

Terminând, Suzie se ascunse în spatele Fionei, cu mâinile

înconjurând talia tinerei, în timp ce

Ace îi căuta gâtul.

— Am să te ucid, şopti el. Fiona se îndreptă aşezându-se între cei doi.

— Despre ce vorbeşte? întrebă încet.

— Nimic important, rosti Ace continuând să încerce să o apuce pe Suzie.

Fiona îşi întinse brațele barându-i drumul. Se uita încruntată şi cu mare intensitate la el.

— De aceea nu ne uităm în ziare şi la TV? întrebă încet. N-ai vrut să aflu că eşti... bogat?

Rostise ultimul cuvânt atât de încet, încât el de abia a putut să o audă.

Făcând un pas înapoi, o privi.

— Nu era un secret, începu el. Eu...

Fiona se întoarse spre Suzie, dându-i la o parte mâinile de pe trupul ei.

— Cât e de bogat? Ca răspuns, Suzie scoase un sunet gutural.

— Regii conduc unele țări cu mai puțini bani decât are el. Fiona se aşeză pe un scaun.

— Deci tot ce mi-ai spus a fost o minciună, rosti ea blând.

— Fac, începu Ace întinzând mâinile pentru a o atinge.

Dar Fiona îşi ridică mâinile şi-l opri.

— Chiar de la bun început, totul a fost o minciună. Mi-ai spus că a trebuit să munceşti ani întregi, pentru a câştiga banii cu care să cumperi aligatorul din plastic, dar nu era decât o minciună.

Ai fi putut să-l cumperi doar cu mărunțişul pe care îl aveai în portmoneu.

— N-am cheltuit niciun ban din moştenire, rosti Ace cu fața schimonosită de emoție. Am încercat să mă descurc prin propriile puteri.

— Cred că Henry Ford a spus „Nimic nu ucide ambiția ca o moştenire", aşa e? zise ea. Vocea ei era uniformă şi ochii îi erau şi mai inexpresivi. Eşti proprietarul hotelului în care am stat?

— Nu, murmură Ace.

— Dar fac pariu că familia lui este, rosti Suzie. Cel puțin una dintre rudele lui e miliardar.

— O, Doamne, rosti Fiona. Nu doar miiioane, ci miliarde!

— Fiona, interveni el cu mâinile întinse a rugăciune. Nu a fost aşa. Nu am intenționat niciodată...

— Să mă minți? De ce nu? Cine sunt eu pentru tine? Spune-mi, iubita ta Lisa face şi ea parte dintr-o familie bogată? Ace nu-i răspunse, rămase doar acolo cu buzele

strânse.

Fiona se întoarse spre Suzie.

— N-ai citit ziarele, nu-i aşa? Familia domnişoarei Lisa Rene Honeycutt e aproape la fel de bogată ca familia Montgomery. Nu chiar, dar aproape. Conform ziarelor, de-a lungul istoriei, familia lui s-a însurat cu banii.

— Ei bine, rosti Fiona întorcându-se spre Ace. În cazul nostru, doar eu sunt disponibilă, aşa că bănuiesc că iei ceea ce poți lua. Era un comentariu răutăcios, dar voia să-l rănească, pentru că a mințit-o. Aşteptă ca Ace să-i răspundă, dar el n-o făcu. Stătea doar privind-o. O parte din ea ar fi vrut să țipe la el şi să ceară să-i spună că gândurile din capul ei nu erau adevărate. Altă parte voia să continue să fie supărată şi să-l rănească. Când un om te-a mințit aşa de total cum a făcut-o acest om, nu poți fi chiar aşa de proastă încât să te îndrăgosteşti de el.

Fiona le întoarse spatele la amândoi.

— Toată lumea e gata de plecare? Cu cât pornim mai curând, cu atât mai repede putem termina totul.

— Eu sunt gata, rosti Suzie depărtându-se de protecția Fionei. Doar un drum în cameră şi totul va fi în ordine. Când Ace şi Fiona rămaseră singuri în curtea din spate, el se apropie de ea.

— Cred că ar trebui să vorbim despre asta. Niciodată n-am intenționat...

Întorcându-se, ea îi zâmbi rece.

— Ce ai tu în conturile tale bancare nu mă interesează, rosti ea cu cât mai puțină emoție putea să încerce. Nu-mi datorezi nimic şi nici eu nu-ți datorez nimic ție. Ceea ce s-a întâmplat cu noi n-a fost chiar o petrecere. Am fost aruncați împreună în circumstanțe extraordinare, îți aminteşti? Şi nu ai nicio obligație să-mi spui ceva despre tine însuți, decât ceea ce e absolut necesar. Că tu m-ai manevrat în aşa fel încât să-ți spun tot ce era de spus despre mine, în timp ce tu țineai esențialul ascuns, şi în mod cert ce şi cine eşti, nu înseamnă nimic. Vocea ei se ridicase, dar nu-i păsa. Nu!

continuă ea ridicând mâinile, când el începu să vorbească. Nu trebuie să-ți aperi acțiunile. Ce intenționezi să-mi spui? Apropo, Burke, sunt bogat şi locuiesc de plăcere într-o fermă de păsări prăpădită. Voiam să văd cum trăieşte şi cealaltă jumătate. Aceasta distrează la marile dineuri. Eu...

— Cred că ai spus destule, rosti el la fel de rece. Nu cred că trebuie să vorbeşti despre ceva ce nu cunoşti.

— Ai al dracului de multă dreptate. Nu ştiu nimic, nu-i aşa? Tu ştii despre mama, despre tata, despre mine, o biată

ființă singuratică părăsită în căminele şcolilor, ca şi tot ce am simțit în legătură cu meseria mea. Ştii tot ce era de ştiut despre mine. Dar eu nu ştiu nimic despre tine.

— Ştii tot ce e important să ştii, rosti el calm. Am considerat întotdeauna că eram ceva mai mult decât conturile din bancă, dar dacă tu crezi că acesta este cel mai important lucru, pe care trebuie să-l cunoşti despre mine, atunci înseamnă că te-am judecat greşit.

— M-ai judecat greşit? şuieră ea, dar el se întoarse, gata să iasă din bucătărie.

— Toată lumea e gata? întrebă veselă Suzie, fiind întâmpinată cu încruntări din partea amându-rora, după care se îndreptară spre Jeep. Ceva îmi spune că nu va fi o excursie plăcută, continuă ea, dar spunând asta zâmbea, ca şi cum tocmai realizase ceea ce intenționase să facă.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Pe drumul spre Kendrick Park, la tot ce se putea gândi Fiona era trădarea lui Ace. Cum şi-a putut închipui că îl cunoaşte? Crezuse că îl cunoaşte pe el, cel real, pentru că ştia ce îi place să mănânce la micul dejun! Şi pentru că ştia de dragostea lui pentru păsări. Şi în tot acest timp, el o exclusese pe ea din el, cel real.

Şi de ce nu? se întrebă ea. Ce era ea pentru el? Fuseseră aruncați împreună printr-un accident ciudat, pentru că tatăl ei şi unchiul lui fuseseră implicați în ceva ce s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Şi pentru că Roy Hudson a furat povestea tatălui ei. Şi pentru că...

— Vrei să vorbim despre asta? întrebă Ace calm, luându-şi ochii de la drum, pentru a o privi.

— Nu e nimic de vorbit, rosti ea cu cât mai multă nepăsare în glas. Ajungem în curând? Cum cunoşti Kendrick Park şi ai văzut harta, mă întreb cât timp crezi că ne va lua pentru a găsi leii?

Dacă mai sunt acolo, vreau să spun. Categoric, sper să fie, deoarece...

Ace se uită în oglinda retrovizoare şi văzu că Suzie părea că doarme. Se îndoia să fie aşa, dar cel puțin se prefăcea că

le oferă puțină intimitate.

— Motivul pentru care nu ți-am spus că familia mea are bani, rosti el blând, este pentru că nu am vrut ca acest lucru să conteze.

Ea încetă să mai vorbească şi îl privi, cu o sprânceană ridicată.

— Aşa! Ai vrut doar să mă faci să mă simt prost, pentru că ți-am distrus aligatorul tău scump şi am luat mâncarea de la gura angajaților tăi.

— Da, rosti el simplu. La început acesta a fost adevărul. Eram furios. Am câştigat eu personal banii cu care am plătit obiectul acela; apoi să fie distrus aşa şi să ştiu că trebuie să apelez la banii pe care nu-i câştigasem eu... Se uită o secundă pe geamul lateral, înainte de a-şi întoarce privirea spre drum. Am vrut să te acuz de tot, apoi... O privi.

— Apoi, ce? întrebă ea cu vocea încă plină de furie. Ce? Te-ai îndrăgostit de mine? De aceea ai încercat să mă duci în patul tău? Doar nu-ți închipuiai că am să cad jos pentru asta, nu-i aşa?

— Aşa îți par eu ție? întrebă el întorcându-se iute să o privească. Crezi că am regizat totul, doar ca să mă culc cu tine?

Fiona privi pe geam şi realiză cât de ridicol părea totul.

Prietenele ei o numeau adesea „Mironosița”. Odată, Jean s-a dus în Caraibe şi a petrecut o săptămână în pat cu un tânăr, pe care nu intenționa să-l mai vadă vreodată. Iar Fiona avea acum treizeci şi doi de ani, se afla la începutul secolului douăzeci şi unu, însă se purta ca o virgină din piesele greceşti.

Logica însă nu are nimic de a face cu asta, se gândi ea. Minciunile lui depăşiseră minciunile obişnuite, pe care bărbații le spun femeilor. Minciunile lui Ace erau esențiale şi aproape că o făcuseră să creadă în ele. Să creadă în el.

— Ascultă, rosti ea cât de calmă putu. Nu am dreptul să fiu supărată deloc. Viața ta e a ta şi, dacă ai bani sau nu, dacă îți plăteşti singur aligatorii sau plăteşte tăticu’, nu e treaba mea. Poate peste patruzeci şi opt de ore vom găsi leii şi poate vom afla cine l-a ucis cu adevărat pe Roy şi poate… Nu ştiu, poate că totul se va rezolva şi tu te vei întoarce la familia ta bogată, iar eu voi putea să merg înapoi la… la… în privința vieții ei, nu putea să-şi dea seama la ce să se întoarcă. Kimberly nu mai era a ei şi avea sentimentul că nici Jeremy. Şi adevărul e că nu-şi închipuia că va fi în stare vreodată să se uite la Jeremy fără să-l vadă pe Ace Montgomery. De „fapt, nu era sigură că va reuşi vreodată să se uite la un bărbat, fără să-l vadă pe el.

Ace scoase maşina de pe autostradă intrând pe un drum lăturalnic năpădit de buruieni, ce ducea în Kendrick Park, apoi se îndreptară spre cabană.

Nu răspunsese la declarația ei şi se întreba la ce se gândea. Pentru ea, fiecare plantă pe lângă care treceau, fiecare pasăre pe care o vedeau zburând, îi aminteau de prima oară când fuseseră la vechea cocioabă a unchiului lui. Îşi aminti cât de speriată era, dar şi camaraderia simplă pe care o împărțiseră în acele zile. Îşi aminti cum Ace o protejase de gloanțe cu propriul lui trup; era gata să fie împuşcat, mai curând decât să permită să fie ea rănită. Juca teatru? se întrebă ea. Putea fi cineva un actor aşa bun?

Dar chiar şi atunci, ştiuse că el îi ascundea ceva. Nu găsise cheia misterului, dar ştia că el nu era ceea ce părea să fie. Iar acum ştia că asta ascundea el: banii. Era bogat şi n-a vrut ca ea să ştie.

De ce? Pentru că nu făcea parte din clasa lui socială?

Când fură aproape de cabană, Ace rosti:

— Fiona, vreau să-ți spun că...

Nu-şi termină propoziția, pentru că, stând pe veranda vechii cocioabe gata să se prăbuşească, se afla Jeremy. Şi lângă el era o tânără drăguță, pe care Fiona o recunoscu de

la televizor drept domnişoara Lisa Rene Honeycutt.

CAPITOLUL DOUĂZECI

— Asta nu e o petrecere, rosti Ace printre dinți adresându-se micuței lui logodnice, atrăgătoare şi plină de viață.

Fiona a trebuit să se întoarcă pentru a-şi ascunde zâmbetul, deoarece când o văzuse pentru prima oară pe Lisa, care arăta adorabil, îi fusese teamă că Ace i se va arunca în brațe şi Fiona nu era pregătită să vadă aşa ceva. Şi nici nu ştia când va reuşi să fie pregătită pentru asta, dar în mod cert, nu acum.

Se aflau în vechea cocioabă şi după cum arăta locul, animalele fuseseră încântate că s-a făcut o încercare de curățenie, deoarece îşi dublaseră eforturile pentru a o transforma în căminul lor. Fiona însă stătea încântată pe sofaua, pe care cu câteva săptămâni în urmă nici n-ar fi atins-o. Zâmbind, bătu cu palma locul de lângă ea invitându-l pe Jeremy să stea jos, dar el îi aruncă o privire cu buza răsfrântă, ce o întreba dacă nu cumva îşi pierduse mințile.

Toți din cabană erau concentrați pe cearta dintre Ace şi Lisa privindu-i ca şi cum erau staruri de cinema.

— Lisa, rosti Ace printre dinții încleştați. Ai idee ce act

serios este ceea ce ai făcut? Dacă poliția te-a urmărit, Fiona şi cu mine am putea să fim duşi la închisoare, înainte de a avea şansa să ne reabilităm numele.

Lisa îşi împinse înainte buza inferioară, în cel mai frumos bot imaginabil.

— Dacă îmi vorbeşti astfel, n-am să-ți spun ce surpriză ți-am pregătit...

Când figura lui Ace deveni neagră şi mâinile i se încleştară în pumni, Fiona hotărî să facă un pas, înainte de a avea loc cea de a patra crimă.

— Dacă surpriza este ceva de îmbrăcat şi mai ales de mătase, votez „pentru", rosti Fiona încercând să adauge puțin umor situației existente, deoarece era complet lipsită de aşa ceva. Jeremy o salutase strângând-o tare de braț cu o mână, ca şi cum era un copil de doi ani răzvrătit şi el trebuia să-l potolească. Oare întotdeauna m-a tratat ca pe un copil? se întrebă ea.

La vorbele Fionei, Lisa se întoarse spre ea şi ochii ei albaştri aruncau flăcări, un foc care întreba cine îşi închipuia Fiona că este.

Dar în loc să o supere, privirea pe jumătate plină de ură a Lisei o făcu pe Fiona să-i ofere lui Ace un zâmbet cald de felicitare. Ce doamnă adorabilă ți-ai ales! spunea zâmbetul

ei.

— E l e surpriza mea, rosti Lisa rece arătând spre uşă.

Pe prag se afla un bătrân. Dar la o privire mai atentă, Fiona cugetă că poate nu e chiar aşa bătrân cum pare, ci mai degrabă bătut de vânturi şi de vreme. Părul lui cenuşiu era puțintel, aşa cum era şi trupul lui, dar îi atârna într-o coadă, peste o cămaşă curată, însă aproape ruptă.

— Ați uitat de astea? întrebă bătrânul şi întinse o mână subțire pentru a le arăta trei instrumente de ascultare.

— Le-ai găsit uşor, pentru că tu le-ai pus în cabană? se repezi Ace.

Fiona se uită la individ. Era ceva familiar la el şi când s-a întors pentru a se adresa lui Ace, rămase cu gura căscată. Omul revenise la ea şi îi adresă un rânjet larg. Îi lipsea incisivul stâng.

— Mă cunoşti, nu-i aşa, micuță Smokey? întrebă el râzând.

— Gibby, şopti Fiona văzând tatuajul ce reprezenta un dragon verde, ce se înălța pe călcâiul lui drept.

— Smokey a spus întotdeauna că eşti o fată deşteaptă, rosti omul răsucindu-se brusc, pentru a se uita la Suzie. Nu te-ai schimbat prea mult, rosti privind-o de sus până jos. Ce ai făcut? Ți-ai vândut sufletul diavolului în schimbul

tinereții? Suzie îi zâmbi.

— L-am înnebunit la cap pe un chirurg plastic şi mi-a fost realmente recunoscător.

Gibby râse împreună cu ea.

— În regulă, rosti Jeremy cu glasul lui de avocat. Vreau să ştiu ce se întâmplă. Omul acesta ne-a spus că dacă îl luăm cu noi, va lămuri întreaga tărăşenie, aşa că acum vreau să ştiu ce se întâmplă.

Dar nimeni nu-i răspunse, deoarece Ace, Fiona şi Gibby îşi puneau rucsacurile.

— Trebuie să continuăm să mergem. Avem în față o excursie lungă, rosti Ace apoi se uită la Jeremy în costumul lui uşor. Vom fi înapoi îndată ce vom putea. Cheile de la maşină se află pe masă. Era clar că plănuise să-i lase acolo pe Jeremy, pe Lisa şi pe Suzie.

Dar Jeremy avea alte gânduri.

— Dacă îți închipui că vei pleca de aici şi... Când Ace se întoarse spre el cu o figură plină de furie, bărbatul mai scund se opri.

— Sunt într-o atare dispoziție, încât sunt gata să iau capul cuiva şi dacă e vorba de tine, aşa să fie, rosti Ace încet; după care Jeremy nu mai spuse nimic, iar Ace îşi ajusta rucsacul şi porni spre uşă. Dar imediat ce se aflară

pe verandă, Jeremy fu lângă ei.

— Nu o să plecați fără mine, rosti el printre dinții încleştați.

— De ce? întrebă Ace privindu-l de sus până jos. Eşti îngrijorat din cauza iubitei tale? Sau doreşti o felie din ceea ce vom găsi.

Înainte ca Jeremy să poată răspunde, Fiona se aşeză între ei.

— Nu-ți revărsa supărarea pe el. Nu încearcă decât să ne ajute. Gibby e...

— Unul din oamenii care l-au însoțit pe tatăl tău; asta pot să ghicesc şi eu, afirmă Ace, apoi se întoarse pentru a o vedea pe Lisa ieşind din cabană, cu o gentuță de nylon mică şi neagră în mână.

Pe capacul ei era imprimat „Neiman Marcus".

— Trusa de machiaj, rosti Fiona înainte de a se putea opri, apoi a trebuit să privească în altă parte, deoarece văzuse în colțul buzelor lui Ace, o vagă urmă de zâmbet.

— Ace, iubitule, doar nu intenționezi să o laşi să mă hărțuiască tot timpul călătoriei, nu-i aşa?

— Lisa, rosti acesta răbdător, nu poți să vii cu noi. Sunt şerpi şi țânțari pe acolo, ca şi aligatori.

E prea periculos pentru tine.

— Dar pentru mine nu? întrebă Fiona.

— Dar pentru ea nu? rosti şi Lisa în acelaşi timp. La aceasta, el ridică brațele în aer, apoi începu să coboare treptele verandei.

— Unde e poliția când ai nevoie de ea? De ce nu pot fi arestat şi băgat în cea mai drăguță şi sigură celulă de închisoare? în spatele lui, Gibby chicoti.

— Am impresia că o să-mi placă această călătorie, mai mult decât ultima.

O oră mai târziu, Fiona ar fi dorit să fi cerut permisiunea de a rămâne la cabană, în locul acestei târâri prin mlaştini, însă refuză să se plângă. Se pare că Lisa făcuse asta destul, cât pentru ei toți. Şi cu fiecare vorbă ieşită din gura perfectă a Lisei, Fiona zâmbea şi mai mult în sinea ei.

— O urăşti, nu-i aşa? întrebă Jeremy alăturându-se Fionei, evitând plantele şi uitându-se în permanență după şerpi.

Era ceva în tonul lui, care o făcu pe Fiona să se uite la el cu asprime. Era mai scund decât îşi amintea şi oare întotdeauna avusese aspectul acela strâmtorat? Poate că era urmarea unei vieți întregi petrecută în fața ecranului calculatorului.

— Însă ție îți place, rosti calmă Fiona. De când se

întâlniseră, acum o oră, Jeremy nu o atinsese decât pentru a o apuca de braț. Iar acum îi era imposibil să creadă că fuseseră vreodată iubiți.

— Ai cumva idee cine e familia ei?

— Nu, dar bănuiesc că tu ai.

— Ar putea... întorcând capul se uită la Fiona cu coada ochiului. Ar putea să mă ajute în carieră. La aceasta, Fiona inspiră adânc.

— Ei bine, e foarte corect. Şi ai dreptate. Chiar dacă ai fi fost avocatul meu şi ai fi câştigat procesul, ce aş fi putut eu să fiu, decât un director executiv fără serviciu? Nu-i aşa?

— Eu n-aş fi spus-o aşa direct, dar, Fac, ştii bine că nu a fost nimic hotărât între noi doi. Am fost doar...

— Nu trebuie să-mi spui că nu ne-am iubit. Acum ştiu asta.

— Acum? Vrei să spui că tu şi Montgomery...?

— Nu s-a întâmplat nimic între noi, dacă asta înțelegi tu, se repezi Fiona apoi scăzu vocea. Am fost destul de ocupați în aceste zile, încercând să descoperim cine a ucis trei oameni.

— Trei? Dumnezeule, Fiona, cât de mult eşti băgată în toate astea?

— La fel de mult cu cât m-am implicat! rosti ea, apoi

trebui să se calmeze. Ascultă, dacă doreşti permisiunea mea pentru a o urma pe micuța ta... suflă pe nas la ultimul cuvânt ca şi cum era o diformitate... blondă, o ai. O frunză o lovi peste față şi o dădu la o parte. Dar oare mica ta conducătoare de majorete e gata să te vrea pe tine, când poate avea un om aşa bogat cum am auzit... aşa cum am auzit... că e Montgomery? Nici măcar nu putea să-i rostească numele mic. În acel moment, el ținea micuța şi perfecta gleznă a Lisei în mâna lui mare şi o întorcea, cercetând dacă micile ei oase adorabile au fost cumva rănite în vreun fel. În ceea ce o privea pe Fiona, cu o jumătate de oră înainte, călcase greşit pe o creangă şi încă mai şchiopăta, dar niciun bărbat nu o consola. Alături de ea, Jeremy nici măcar nu observase că şchioapătă.

— Căsătoria lor trebuia să fie fuziunea a două averi de familie, rosti Jeremy, parcă tocmai citase pe cineva. În aceste ultime zile, am ajuns să o cunosc foarte bine pe Lisa. Am lucrat umăr la umăr, zi după zi şi...

— Căutându-ne pe noi, rosti Fiona ironică. Şi în timp ce ne căutați, încercând să ne dovediți inocența, tu şi Lisa vă făceați semne cu piciorul pe sub masă. Sau în pat?

— Acesta e un exemplu de ceea ce e greşit între noi, rosti Jeremy. Nu contează cât de rău merg treburile, tu

întotdeauna faci glume.

Fiona îl aşteptă să termine propoziția. Unde erau punctele de suspensie din această propoziție?

De ce nu era bine că era genul de persoană, care putea să râdă în fața nenorocirii? Unul din lucrurile care îi plăceau lui Ace în legătură cu ea, era abilitatea ei de a râde, indiferent ce li se întâmplă.

Întorcându-se, se uită la capătul şirului de oameni şi îl văzu pe Ace ajutând-o pe Lisa să treacă peste un buştean căzut.

— Nu cred că o va lăsa să plece. Se uită din nou la Jeremy. Şi nici nu-mi închipui că te-ar alege pe tine vreodată, în locul lui.

Jeremy scoase un sforăit.

— Glumeşti? Nu e decât un ticălos rece. Singurul lucru la care se gândeşte sunt păsările şi...

Eşti amabilă să-mi spui ce e nostim în asta?

Ea se uita la Ace şi la Lisa, se uita foarte, foarte insistent.

— Nu e nimic greşit cu Ace Montgomery, rosti ea. Nimic pe lume. Şi cu asta, făcu câțiva paşi mari, pentru a ajunge între Gibby şi Suzie. Aşa că spune-mi tot, mai zise Fiona vrând deodată să audă altceva decât văicărelile lui Jeremy şi calculele privind cariera lui.

Când Lisa spuse că îi e foame, Ace le făcu semn tuturor să ia o pauză şi să stea jos.

Ascultătoare, Fiona se aşeză lângă Jeremy, dar în momentul în care-l văzu pe Ace intrând în tufişuri, se ridică şi fugi după el.

— Un om are nevoie şi de puțină intimitate, se repezi Ace în timp ce se întoarse cu spatele la ea şi îşi duse mâna la partea din față a pantalonilor. Ea îl ignoră.

— Câți ai găsit?

— Cred că trebuie să ne întoarcem la ceilalți, rosti el. Lisa va fi îngrozită şi...

— Nu-mi servi mie aşa ceva, Ace Montgomery! îl repezi ea apoi scăzu vocea. Eşti un ticălos netrebnic şi prefăcut şi ştiu că umbli după ceva.

— Ai putea crede că am venit aici să văd o pasăre? întrebă el, cu o parte a gurii ridicată într-un zâmbet.

— Nici eu nu sunt chiar o găgăuță blondă cu ochi albaştri, replică ea şi Ace zâmbi.

— Mi-ai lipsit, rosti blând.

Fiona făcu tot ce putu pentru a se reține să nu-i cadă în brațe. În acel moment tot ce-şi putea aminti era vremea când erau singuri. De ce se certaseră aşa de des? Dar apoi îşi aminti de Lisa şi buna dispoziție îi pieri. Îngustându-şi

ochii, întinse mâna.

— Arată-mi. După ce aruncă o privire în jur, pentru a controla dacă nu-i vedea cineva, şi cu un chicotit, el îi dădu două piroane de aur.

— Cum ai aflat? o întrebă.

— Te cunosc. Nu eşti unul din gentlemanii din Sud, care le ajută pe doamne să treacă peste buştenii căzuți. Eşti mai mult genul retrage-te-şi-hai-s-o facem, aşa că atunci când te-am văzut ajutând-o pe Lisa, mi-am dat seama că erai gata să faci ceva, cum ar fi să ascunzi faptul că tocmai ai scos piroanele din copaci.

— Lisa crede că sunt un gentleman, rosti Ace cu o urmă de zâmbet.

— Lisei îi plac banii tăi şi dacă nu ştiai asta, nu eşti omul care am crezut că eşti.

La aceasta Ace o apucă, o trase în brațele lui şi începu să o sărute.

— Mi-ai lipsit, repetă el în timp ce-i săruta părul şi ochii. Mă urăşti? Nu am intenționat niciodată să te mint, dar...

— Ştiu, şopti ea în timp ce gura ei alerga flămândă pe gâtul lui. Ştiu. Eşti plictisit de femeile care te vor pentru banii tăi.

— N-am avut niciodată ocazia să cunosc o femeie, care să

nu ştie cine e familia mea şi Nu mai spuse nimic, deoarece mâna lui era pe sânul ei şi cobora. Iar genunchii Fionei îi făceau loc, în timp ce amândoi începură să se lase pe pământ. În jurul lor se afla vegetația luxuriantă a junglei şi deasupra capului păsările ciripeau de zor, iar Fiona nu dorise niciodată nimic, aşa cum îl dorea pe acest bărbat. Nu conta că mai existau şi alți oameni, nu mai departe de 6 metri de ei. Pentru cât le păsa de ceilalți oameni, ar fi putut să fie singuri pe o insulă. Dar țipetele înnebunite ale Lisei îi readuseră la realitate.

— Acuma ce mai e? murmură Fiona. A văzut un păianjen?

Dar Ace ridicase capul să asculte; apoi în următoarea secundă auziră sunetul de neconfundat al unei împuşcături, urmată imediat de alta.

Fiona era gata să se arunce printre tufişuri, pentru a se întoarce în tabără, dar Ace o apucă de braț şi o conduse ocolind în linişte, aşa încât să intre în locul de campare prin altă parte. La un moment dat se opri îşi duse degetul la buze, apoi făcu un-gest. Fiona stătea perfect calmă, în timp ce un şarpe, ce ar fi putut să aibă cam 12 metri lungime, se furişa încet pe lângă ei. După ce dispăru, Ace îi făcu semn Fionei să continue să meargă.

— Otrăvitor, nu-i aşa? şopti ea.

— Mortal.

— Desigur. El pătrunse printre tufişuri, apoi rămase o clipă privind; după-care, încruntându-se, se întoarse spre Fiona şi ridică din umeri uimit. Ea făcu un pas înainte şi privi la rândul ei. Jeremy, Suzie şi Gibby se uitau la ceva de pe pământ. Lisa era rezemată de o rădăcină de copac arătând gata să moară.

— A văzut şarpele, rosti Fiona dezgustată.

— Şi s-au împuşcat unul pe altul terorizaţi, adăugă glumind Ace, apoi amândoi zâmbiră. Ace părăsi tufişurile şi se îndreptă spre cei din tabără. Vreau să ştiu cine are arma, li se adresă el. Şi vreau să mi-o daţi imediat.

Lisa, care cu o clipă înainte arăta ca şi cum era pe moarte, sări în sus şi-şi aruncă braţele în jurul gâtului lui.

— Eu am fost. Eu am găsit-o. Era... O, Ace, iubitule, a fost îngrozitor. Nu ştiu cum am să-mi revin din asta. Terapeutul meu...

Ridicând ochii, Ace o văzu pe Suzie retrăgându-se cu un pas din micul cerc creat de ei, cu mâinile mişcându-se în sensul: vino şi vezi tu însuţi.

Şi când Suzie făcu pasul înapoi, Fiona putu să vadă ce era în mijlocul grupului. Acolo, pe pământ, îmbrăcată cu

pantaloni de salopetă şi o cămaşă de flanel închisă până sub bărbie, se afla Rose.

— Nu, din nou, oftă Fiona cu mâinile în şold.

— Ce înseamnă asta? Nu, din nou? aproape țipă Lisa. Ace, femeiea asta e moartă. Ea nu-şi dă seama de asta? Ce nu e în regulă cu ea?

Ace desprinse brațele Lisei din jurul gâtului său, apoi se îndreptă spre cadavru.

— Bănuiesc că e prea târziu, pentru a încerca să descoperim urme, după care să ne luăm.

Fiona nu voia să se gândească ce înseamnă reapariția cadavrului lui Rose. Au fost urmăriți, au fost priviți. Se uită la hainele cu care era îmbrăcată Rose.

— Totul e de bumbac, rosti ea. Aşa că cel puțin sunt „naturale”.

La aceasta, frica îi părăsi pe Suzie şi pe Ace şi începură să râdă.

— Voi trei sunteți bolnavi, rosti Jeremy. Eşti pur şi simplu bolnav. Încep să cred că într-adevăr tu l-ai ucis pe bătrânul acela drăguț, Roy Hudson.

La aceasta Ace se răsuci şi-l apucă pe Jeremy de partea din față a cămăşii. Acesta îşi scosese haina călduroasă, cu mult timp în urmă.

— Adevărat, avocatule, suntem cu toții bolnavi. Şi persoana sau persoanele care continuă să ucidă pe oricine e implicat în asta sunt şi mai bolnave. Acum, vreau să-mi dai arma şi asta chiar acum.

— Locuiesc în New York. Am permis de port-armă, rosti Jeremy încercând să se ridice în toată înălțimea lui, dar vârful capului de abia atingea bărbia lui Ace.

— Aici nu e New York, aici e pământul meu, eu sunt aici rege, ai priceput? Dă-mi arma.

Şovăind, cu o față amenințătoare, dar fără să mai scoată un cuvânt, Jeremy îi dădu micul pistol pe care îl purta în buzunarul hainei.

Ace îl băgă în rucsacul lui, apoi se apucă să şi-l pună în spate.

— De acuma, să rămânem împreună. Cineva ne urmăreşte, cineva care se află înaintea noastră.

Aveți vreo întrebare?

— Doar n-o să o lăsăm aici, nu-i aşa? întrebă în şoaptă Lisa.

— Ți-ar plăcea să o duci înapoi la cabană? întrebă Ace cu ochii reci. Ți-ar plăcea să te depărtezi de protecția grupului şi să te întorci acolo singură? Asta e ceea ce vrei să faci?

— Nu văd de ce trebuie să fii aşa de brutal în legătură cu

asta, rosti Lisa scoțându-şi în afară buza inferioară. Poate că voi doi sunteți obişnuiți să vedeți oameni morți, dar Jeremy şi cu mine nu.

La aceasta, Ace clipi de câteva ori, apoi privi de la Lisa la Jeremy, după care la Fiona. Şi uitându-se la ea, îi adresă un mic zâmbet, înainte de a se întoarce.

— Eu conduc, pentru că ştiu unde mergem, rosti Ace. Burke, tu stai lângă mine, Suzie în spatele tău, apoi Lisa şi avocatul. Gibby, tu rămâi ultimul. Se uită la bătrân. Cât de bine eşti înarmat? Fiona se uită la Gibby.

— Două pistoale şi un cuțit în cizmă, rosti ea încet. Bătrânul îi zâmbi.

— Şi…?

— Nu cred că am să spun, rosti ea zâmbind la rândul ei.

Gibby îi făcu cu ochiul, apoi se uită la Ace.

— Sunt destul de bine înarmat. Condu-ne şi de data aceasta, cred că va trebui să ne conduci pe toți pe drumul cel bun.

Ace îi aruncă un zâmbet drept răspuns, înainte de a se întoarce şi a începe marşul. Şi imediat ce porniră, Ace i se adresă Fionei peste umăr.

— Ia de la ea ceea ce a mai rămas din hârtii şi citeşte-mi-le.

I-a luat Fionei o secundă pentru a-i înțelege ordinul, dar pricepu că voia hârtiile udate de cafea, ce conțineau povestea modului cum trebuiau găsiți leii, acolo unde se aflau. Când tatăl ei scrisese istorioara Raffies, ea era imobilizată, aşa că a citit-o cu mult interes. Dar când i-a trimis povestea leilor de aur, ea era într-un turneu de fotbal şi dădea puțină atenție hârtiilor, spre marea tristețe a profesorilor ei. Aşa că, nu-şi amintea prea multe din poveste.

Suzie auzise „ordinul" şi scosese deja hârtiile.

— Sunt realmente o mizerie, – i se adresă Fiona lui Ace, făcând ce putea pentru a rămâne lângă el în timpul mersului. Dacă n-ar fi fost la fel de înaltă ca el, n-ar fi reuşit niciodată şi fu tentată să se uite înapoi, să vadă cum se descurca mica şi scunda Lisa, dar se abținu. Poate că Ace încerca să scape de ei. Sau poate ştia că ei doi sunt ținta celui care îi urmărea, aşa că voia să se separe de grup.

Şi astfel vom putea fi împuşcați primii, se gândi ea înghițind în sec.

— Ei bine? se repezi Ace când ea rămase tăcută aşa mult timp.

— E greu de descifrat, rosti ea. Sunt doar nişte fraze şi fragmente de propoziție, pe care pot să le citesc. Dar să

încerc: „Vremea a fost rea şi ceţoasă; dar după două zile ceaţa s-a ridicat; pământul se află chiar în faţa noastră, faleza neagră şi falnică e înaltă de 1.200 m. Vântul a scăzut; s-a lăsat un calm sinistru; corabia se îndreaptă în derivă spre faleză de care toţi ştiu că se va sfărâma. Dar faleza se pare că…" Nu pot citi asta.

„Se deschide". Cred că asta scrie. Da. „Faleza se deschide când suntem în apropierea ei. Ceva, ceva. Corabia fu purtată de curent într-o cavernă din stâncă, până când catargul principal se agăţă de tavanul peşterii şi corabia înţepeni.

Ceva… Corabia se scufundă înainte de ivirea zorilor". De aici lipseşte mult text. Cineva, nu pot descifra numele, plănuise să pună mâna pe corabie, dar aceasta naufragiase înainte de a o putea prelua el. După eşuare, a luat doar bijuteriile, apoi a pus stăpânire pe insulă. E nostim că de asta îmi amintesc! Un om oribil îmbrăcat în robe stacojii. Era violent şi autoritar. A ucis o sută douăzeci şi cinci de supravieţuitori, inclusiv femei şi copii, şi a făcut-o pe Lucinda amanta lui. Ridică ochii din hârtiile rupte şi pătate. În original nu există nicio explicaţie cine era Lucinda, dar la vremea aceea îmi amintesc că îmi imaginam cât de frumoasă e. Am crezut… O privire a lui Ace o făcu să se uite

din nou la hârtii. Să vedem... Un om de pe insulă, Williams, avea patruzeci de acoliți care-l urmau şi a putut să respingă două atacuri. În final a dat un atac surpriză şi a luat... Nu pot citi numele. Oricum, l-a luat pe tipul cel rău prizonier. Apoi, de aici lipseşte mult, dar se pare că, căpitanul corăbiei şi încă patruzeci şi cinci de inşi au plecat după ajutor şi s-au întors. Când au revenit tipul cel rău, împreună cu oamenii lui, au fost înconjurați şi duşi înapoi la... de acolo de unde venise corabia, şi spânzurați. Fiona începu să răsfoiască printre pagini, ia să vedem... Celelalte pagini – o, îmi dau seama, fac parte din mijlocul poveştii. Totul a scăpat de sub control. Există o descriere lungă a încercărilor prin care au trecut oamenii, în timp ce fuseseră eşuați pe insulă. Pot doar să încropesc nişte fraze, „... beau din sticlele de vin salvate, mâncau brânză şi măsline... au construit o tabără de colibe cu acoperişul din frunze de palmier, decorate cu tapiserii de Flandra... Maimuțele de pe insulă le furau mâncarea. Ei...” Fiona ridică hârtiile în sus şi le răsuci. „Au împuşcat nişte...” Bănuiesc că au împuşcat maimuțe, dar carnea avea un gust rău... O! Asta e interesant: „Insula era locuită, astfel că unii dintre mateloți se pare că au fost mâncați de băştinaşi”. Altceva? „Ei... şi-au făcut fierăstraie şi spade”. Asta pare ceva practic. Şi... da,

„Au ucis un crocodil lung de 4,50 m, l-au fript şi l-au mâncat”. Cred că spune că a fost foarte bună carnea.

— Este, rosti Ace scurt. Altceva?

— „S-au întâlnit…” Nu pot să descifrez. O, da. „S-au întâlnit cu regele local, l-au dat cadou ţesături, cupe de sticlă, oglinzi… şi…” Nu, nu pot să descifrez. Asta e tot ce pot citi, cu excepția…

Fiona zâmbi. Cred că spune că Sophia a căzut într-o serie de leşinuri.

— Totul este foarte interesant, rosti Ace, dar ce se spune de lei?

— Sau partea despre ei se află pe paginile udate de cafea şi nu pot să le citesc, sau această poveste nu se potriveşte cu harta ce a fost trimisă anul acela.

— Nu-ți aminteşti nimic despre leii de aur, din niciuna dintre poveşti? întrebă el şi tonul lui spunea că e o imbecilă, dacă nu-şi amintea ceva atât de important.

— Nu te repezi la mine, rosti ea micşorându-şi ochii. Ai crescut în mlaştinile astea, pe locurile hărții, aşa că de ce n-ai găsit piroanele şi leii când erai copil?

— De fapt, aşa am făcut. Declarația o opri pe Fiona din mers, dar Ace se întoarse după ea, o apucă de braț şi o trase înainte.

— Te rog să nu faci scene, rosti el calm. Vrei să afle şi ceilalți?

— Ce să afle? întrebă ea şi în voce îi apărură accente isterice. Să afle că tu, nu eu, ai ştiut totul dintotdeauna?

— Dacă începi să o faci pe nevasta cu mine, n-am să-ți spun nimic.

— Eu, să o fac pe nevasta? îşi strânse gura, gata să-l plesnească cu ceva. O, Ace, dragă, nu pot ridica pana asta şi îmi răneşte gleznele mele micuțe... o imită ea pe Lisa.

— Eşti geloasă, nu-i aşa?

— Tot atât de geloasă pe ea, cum eşti tu pe Jeremy, se repezi la el.

— Atunci e destul, rosti blând Ace şi se uită la ea pe sub gene. În ciuda ei însăşi, respirația

Fionei i se opri în gât şi, când aproape se împiedică de un buştean căzut, Ace îşi strecură mâna sub cotul ei pentru a o stabiliza. Eşti încă supărată pe mine pentru că nu ți-am spus că familia mea este fabulos de bogată, că eu pot să-mi permit realizarea păpuşii tale din mlaştină şi să-ți ofer propria ta fabrică de jucării, aşa încât să poți să o conduci în felul în care vrei tu şi niciodată să nu-ți mai fie teamă că vreun imbecil te va concedia?

După această propoziție lungă, fără pauze, Fiona ar fi

trebuit să râdă.

— Când pui problema în felul acesta, nu e chiar o idee rea. Poate că aş putea să fac față.

Dar... Ezitând, se uită o clipă în altă parte, apoi înapoi la el. Dar ce spui de... de...

— Lisa?

— O să te însori cu ea, îți aminteşti?

— Când ți-ai băgat nasul prin casa mea de la intrarea în parc, nu te-ai întrebat de ce se afla fotografia ei sub pat?

— Nu... bine, probabil m-am uitat şi poate că m-am întrebat, dar tu ți-ai mărturisit dragostea ta nepieritoare pentru ea, de când te-am întâlnit.

— Eram singur, m-am dus acasă la părinții mei pentru o vizită de o lună şi Lisa se afla acolo.

Am petrecut un timpgrozav împreună, ce aş putea să spun? Am crezut că vreau să-mi petrec viața alături de ea. Dar când am ajuns înapoi acasă, aici... Dădu din mână pentru a include mlaştina şi piedicile constante ale sălbăticiei din jurul lor. Am ştiut că nu va putea să se potrivească cu acest loc. Am plănuit să o rup cu ea blând, dar... Ridică din umeri.

— Dar am apărut eu şi ți-am distrus crocodilul, apoi m-am trezit cu un om mort peste mine şi...

— Aligator, rosti el. Fiona îi adresă un zâmbet strălucitor.

— Ştiu, dar Lisa ştie?

Ace îşi ţinu privirea îndreptată înainte, apoi scăzu glasul.

— Cred că s-ar putea ca Lisa să fi găsit ceva care să-i placă mai mult decât banii Montgomery.

Când Fiona se încruntă uimită, Ace făcu un semn peste umăr şi ea se uită înapoi. Micul lor şir de oameni se grupase în perechi, parcă se pregăteau să intre în corabia lui Noe. Suzie şi Gibby erau cap la cap, şoptindu-şi unul altuia. În timp ce Lisa şi Jeremy erau...

Fiona întoarse ochii spre Ace minunându-se.

— Bănuiesc că au petrecut o mulţime de timp împreună în ultima săptămână, sau cam aşa ceva.

— Aşa se pare, rosti el cu privirea îndreptată înainte, dar Fiona văzu micul zâmbet de pe buzele lui. Buzele lui frumoase, se gândi ea.

Inima îi bătea cu putere şi repede şi respiră adânc încercând să se calmeze.

— Aşa că, se pare că însurătoarea ta a căzut, roşi ea după o vreme, încercând să sune nepăsător.

— Şi a ta la fel, adăugă Ace cu o înflăcărare de băieţaş, încât Fiona râse din nou.

Pentru o clipă merseră în tăcere; apoi deodată, Ace

alunecă pe o porțiune de teren umed şi căzu lângă un palmier cu scoarța tare. Şi când căzu, o trase şi pe Fiona cu el, astfel încât aterizară într-o învălmăşeală de picioare lungi şi de brațe. Şi, cumva, gura lui o găsi pe a ei şi o sărută mai multe secunde lungi şi delicioase, înainte ca ceilalți să sosească în fugă.

— Sunteți bine, aproape țipă Lisa. O, Ace, dragule, am să mor dacă ți se întâmplă ceva.

Aşezată pe pământ, Fiona ridică privirea, făcându-şi umbră ochilor împotriva soarelui, şi văzu că mâinile lui Jeremy se încleştaseră în pumni de-a lungul trupului.

— Suntem bine, rosti ea cu emfază. Am alunecat pe un şarpe.

— Cel puțin n-a mai fost niciun cadavru, rosti Suzie stând în picioare lângă Gibby. Fiona se întreba despre ce anume au avut ei de vorbit, cu aşa mare intensitate.

— Acum că toată lumea s-a oprit, poate că am putea să ridicăm o tabără pentru noapte, rosti

Gibby privindu-l sever pe Ace. Doar dacă nu vrei să mai faci nişte ocoluri în plus.

— Ocoluri? întrebă repede Lisa. Ce înseamnă asta, Ace, dulceață? Doar nu ne-ai purtat în cerc, nu-i aşa?

— Sigur că nu, roşi Ace, dar Fiona vedea că nu privea pe

nimeni în ochi. Gibby vrea să spună că „punem căruțele în cerc”, ceva de genul acesta, nu-i aşa, bătrâne?

— Categoric, rosti Gibby, dar ochii lui nu îi părăseau pe ai lui Ace.

Acesta se ridică de la pământ, apoi îşi ajusta rucsacul.

— Am adus unelte de pescuit. Gibby, ai nişte momeală? Iar tu, avocatule, fă să funcționeze soba cu kerosen. Suzie, tu ştii să pescuieşti?

— Pot face aproape orice, inclusiv să urmăresc o hartă, rosti ea privindu-l pe Ace cu ochi reci.

— Bănuiesc că ştiu despre ce au vorbit, şopti Fiona în urechea lui Ace, după ce se ridică rămânând lângă el.

— Du-te, roşi el înăbuşit şi pentru o clipă Fiona crezu că doreşte să plece de lângă el. Apoi îşi dădu seama ce voia.

— Suzie, rosti Fiona senină. Te ajut să pescuieşti, imediat ce, of, fac un drum în tufişuri.

— Merg cu tine, rosti Lisa cu convingerea aceea demodată, că femeile trebuie să meargă împreună la baie, pentru a-şi pudra nasul.

Întorcându-se să-şi ia rucsacul de pe pământ, Ace ridică ochii la Fiona şi făcu o mişcare din cap abia perceptibilă.

— Scuză-mă, rosti Fiona, cât de nepăsătoare putu, dar absența closetelor mă face să am nevoie de intimitate. Lisa

clipi repede, apoi scoase un mic chicotit.

— O, sigur. Înțeleg. Doar nu o să încerci să scapi, nu-i aşa?

— N-am ştiut că eram considerată prizonieră, rosti Fiona înfricoşată. Femeia aceasta era cu adevărat ceva prea mult pentru ea.

— O, da. E peste tot la ştiri. Poliția te vrea foarte mult. Ei cred că tu...

Jeremy luă brațul Lisei.

— Ştie asta. Doar că...

Cu o grabă care-i surprinse pe toți, Ace îndepărtă mâna lui Jeremy de pe brațul Lisei.

— Dacă vrei să ții pe cineva de mână, avocatule, nu ține mâna femeii mele!

Când atenția tuturor fu întoarsă spre Ace, Fiona se strecură printre tufişuri neobservată.

Zece minute mai târziu stătea încă ascunsă de grup şi aştepta. Unde e el? se gândi ea. Oare nu l-a înțeles? Poate că n-a vrut să-i spună că vrea să-l întâlnească singur? Poate că a fost... Poate că era aşa de copleşit de gelozie împotriva lui Jeremy care i-a atins femeia, încât acum se afla într-o încăierare mortală cu Jeremy şi poate că Ace n-o să mai apară niciodată. Şi poate că Ace zăcea acum... Când el îi

atinse brațul, Fiona aproape sări în sus. Pentru a o reține să nu facă niciun zgomot, Ace îşi puse gura peste a ei.

— Întotdeauna vorbeşti singură? şopti el lipit de buzele ei.

— Femeia ta? rosti ea cu mai mult venin decât intenționase. În realitate, nu voise să spună nimic despre Lisa. Gelozia era nepotrivită pentru o femeie de calibrul ei. Femeia ta?

Ace râse, apoi o apucă de mână şi începu să o tragă printre tufişuri.

— Le-am dat aşa de multe de făcut, încât bănuiesc că avem la dispoziție treizeci de minute, înainte de a ne simți lipsa, rosti el şi îşi ajusta rucsacul greu de pe spate.

Fiona îl trăgea de mână, ca şi cum se împotrivea să-l urmeze.

— Sigur nu vrei ca Lisa să meargă cu tine? Indiferent unde ne ducem. Ace se opri o clipă.

— Să găsim leii, desigur, zise el. Ai uitat că ți-am spus că ştiu unde sunt?

De fapt, uitase asta; printre sărutări şi declarația că Lisa ar fi femeia „lui”, Leii, de aur sau nu, îi ieşiseră din minte.

Dar acum, logica nu avea nimic de a face cu orice altceva şi Fiona rămase unde se afla, fără să se mişte. Ace îi dădu drumul la mână, apoi făcu un pas spre ea şi o prinse de

bărbie întorcându-i fața spre el.

— Te-ar ajuta dacă ți-aş spune că am spus asta doar pentru a crea o diversiune? Te-ar ajuta dacă ți-aş spune că am ajuns să te iubesc foarte mult şi că dacă vom ieşi vreodată din asta, intenționez să mă însor cu tine?

— Asta, o, da, asta ajută puțin, reuşi ea să îngâne.

— Ei bine, atunci haide, nu a mai rămas mult din ziuă.

CAPITOLUL DOUĂZECI Şi UNU

O femeie primeşte cererea în căsătorie din partea unui bărbat splendid cu tot fastul, apoi se aşteaptă să facă dragoste. Ştii, şampanie, stridii pe jumătăţi de scoică, lumânări, felul acesta de treburi. Dar felul cum primise Fiona cererea, nu semăna cu nimic din toate astea. În loc de aşa ceva, era trasă prin apa noroioasă până la genunchi (ceea ce înseamnă că ar ajunge peste drăguţul cap al micuţei Lisa, se gândi ea cu un zâmbet superior), în timp ce Ace (omul pe care-l iubea) o atenţiona tot timpul în privinţa şerpilor. Şi a aligatorilor. Şi a altor fiinţe pe care nu voia să le cerceteze îndeaproape.

Şi nu era nevoie să mai adauge, dar dispoziţia ei nu era dintre cele mai bune. Şi nu era nimeni care să-i alunge lipsa de chef, decât bărbatul care străbătea apa mocirloasă din faţa ei.

— Nu văd de ce n-ai putut să-ţi dai seama de asta mai înainte, rosti ea iritată. Dacă ştiai unde se află leii mai de mult, să spunem, imediat după ce bătrânul ursuleţ a fost ucis, poate că am fi putut să avem... Se opri, deoarece Ace făcu un pas înapoi, pentru a permite unui şarpe să se furişeze dincolo de ei. Dacă Fiona şi-ar fi închipuit că

putând să închidă ochii ar fi rămas în viață, ar fi făcut-o. Dar trebuia să-i țină deschişi şi să vadă tot: întunericul, apa neagră, copacii ce atârnau peste ei, păsările uriaşe ce fulgerau pe alături părând că râd de ei.

— Am ştiut ce am văzut, doar când m-am uitat la harta trimisă de nepoatele mele. Aminteşte-ți că am crescut pe acest pământ. Îl cunosc bine.

— Ce încântător teren de joacă pentru un copil, rosti ea sarcastic, în timp ce înlătura o bucată de muşchi spaniol ce-i atârna deasupra capului.

— Bate locurile acelea din ciment şi oțel, care li se oferă copiilor în zilele noastre. Uite, priveşte, o gaură. Întorcându-se într-o parte, Fiona îşi croi drum pe lângă ceea ce arăta ca o peşteră sub apă.

— Cât de adâncă e? şopti ea.

— Fără fund, după câte ştiu eu. O trase de mână, când ea nu se mişcă, apoi o prinse şi o ridică în brațe, pentru a o trece peste vegetația putredă, după care o depuse pe pământul uscat.

Un fel de părmânt uscat. Se comprima sub picioare.

— N-am să mai fiu niciodată curată, rosti ea privind murdăria udă ce acoperea jumătatea ei inferioară. Ace se urcă lângă ea, apoi se aplecă pentru a o săruta.

— Vei fi, rosti blând lângă buzele ei, apoi se îndreptă, se întoarse şi începu din nou să meargă.

Deci, unde vrei să ne petrecem luna de miere?

— În deşertul Saharei, rosti ea repede, făcându-l să râdă.

Era bine că Fiona era înaltă, deoarece altfel n-ar fi fost niciodată în stare să țină pasul cu el.

Era evident că ştia unde merge şi intenționa să ajungă acolo repede. Era încântată, deoarece lumina zilei care mai rămăsese, scădea rapid.

— E prea mult să sper că la capătul acestui mic drum ne aşteaptă un hotel?

Ace scoase un sforăit, ca şi cum ea ar fi făcut o glumă foarte bună.

În timp ce lumina se micşora, Fiona se apropia din ce în ce de Ace, nu că ar mai fi rămas spațiu între ei nici măcar pentru a strecura o monedă, dar încercă să se apropie şi mai mult.

În timp ce ea era îngrijorată, ascultând zgomotele amenințătoare ce izvorau din fiecare umbră şi văzând umbre acolo unde nici nu trebuiau să fie, Ace zise:

— Aproape am ajuns, şi vocea lui o făcu să tresară. E în regulă, rosti el blând, eşti cu mine.

— Da, bine, acceptă ea, ca şi cum toți şerpii şi aligatorii

te-ar cunoaşte după nume.

— Cea mai mare parte, rosti el amuzat. Vrei să auzi cum am găsit leii?

Era convinsă că ceva uriaş şi păros tocmai se mişcase în spatele unui copac. Dar poate că însuşi copacul se mişca. Continua să-l țină pe Ace de mână cu amândouă mâinile şi întregul ei trup era lipit de el. Fără să vorbească, dădu din cap.

— Cred că aveam zece ani şi într-o zi mă plimbam... Aceasta o făcu să se oprească.

— Zece ani? Şi te plimbai prin toate astea?

— Haide! interveni el trăgând-o de mâini. Vorbeşti ca mama" mea. Eram mai în pericol în traficul oraşului. Oricum, mă plimbam, când am văzut ceva în spatele viței sălbatice. Din cauza celor întâmplate mai târziu nu-mi amintesc prea bine tot, cu excepția faptului că deodată se aflau acolo, privindu-mă. Cred că aveau ochi de smarald.

Fiona aştepta să termine de povestit, dar, continuând să meargă pe pământul mlăştinos, el nu mai spuse nimic.

— Bine, am priceput, rosti ea după o vreme. Erai pe afară, înaintând cu greu prin mlaştină, luptându-te cu şerpii, țânțarii, şi crocodilii mâncători de oameni, când ai dat peste o pereche de lei de aur – cu ochi de smarald, nici mai mult

nici mai puțin – apoi ce? Nici cu ani mai târziu nu ți-ai amintit? A fost copilăria ta atât de emoționantă, încât găseai comoara piratului şi aparate antropomorfice în fiecare zi, aşa că nu puteai să-ți aminteşti de ele? Ace râse.

— Deci? rosti ea nerăbdătoare.

— Pasionant, nu? Ea îşi îngustă ochii amenințătoare.

— Am avut un mic accident în ziua aceea.

Nu intenționa să-l încurajeze să-şi continue povestea. Nu intenționa să-i dea satisfacția de a-l ruga să termine ceea ce începuse.

— Dacă foloseşti povestea aceasta pentru păpuşa ta, o să primesc şi eu o cotă-parte?

— Ai turiştii, mă ai pe mine. Ce altceva mai vrei? La aceasta, Ace se întoarse, o prinse în brațe şi o sărută, mai apăsat decât o făcuse vreodată înainte.

— Nimic altceva, rosti el cu buzele lipite de ale ei. Doar pe tine.

După o clipă o trăgea din nou după el şi, ținând-o de mână în siguranță, începu iar să meargă.

— Deci ce s-a întâmplat în ziua aceea? întrebă ea încălcând jurământul de a nu întreba. Dar sărutările lui se pare că o făceau să uite totul.

— Mi-am rupt piciorul, aşa că a trebuit să mă întorc

înapoi, deoarece ştiam că nimeni nu mă va găsi acolo unde eram şi până la urmă am făcut febră. Mai târziu mi-am închipuit că am inventat eu leii, sau acel ceva pe care îl văzusem în coşmarurile mele…

Se gândi la ceea ce spusese el şi încercă să-şi imagineze băieţelul de zece ani şchiopătând prin mlaştină cu un picior rupt.

— Cât timp ai stat în spital? întrebă ea încet.

El o strânse de mână, recunoscător pentru înţelegerea ei.

— Două săptămâni.

Când ajunse să fie atât de întuneric, încât Fiona nu putea să vadă nimic, Ace o trase spre ceea ce părea să fie o junglă de nepătruns, însă el despărţi perdeaua de iederă şi intră într-un spaţiu de o asemenea întunecime, încât pustiul negru o îngrozi. Şi când Ace îi dădu drumul la mână, tot ce putu să facă era să se abţină să nu plângă de frică.

Dar se controla şi rămase tăcută şi nemişcată, în timp ce-l auzea răscolind prin rucsacul lui.

Apoi, după ceea ce păru o eternitate, se întoarse cu o lanternă.

Şi asta făcu lucrurile şi mai rele. Totul în jur era negru, vegetaţia arăta înfiorător. Liniştea locului îi făcu pielea de găină.

— Hai să luăm leii şi să ieşim de aici, şopti că Nu-mi place locul.

— Asta va fi puțin cam greu, rosti Ace cu amuzament în glas. Va trebui să-i „luăm”, cum spui tu, mâine dimineață.

Îi trebui o secundă pentru a înțelege ce a spus el.

— Dimineață? Vocea ei era isterică. Dimineață? Vrei să petrecem noaptea aici?

Când Ace îi puse mâna pe gleznă, ea scoase un țipăt de groază. Dar mâna lui se mişcă peste călcâi şi ea îl privi. Şi, în timp ce ea se uita în jurul ei terorizată, el desfăcu un fel de cort-sac de dormit, un loc în care puteai să te târăşti şi să-i închizi partea din față cu fermoar, pentru a te apăra de întunericul de afară.

Dar mai important, privirea din ochii lui Ace era de neconfundat. Ea se uită în ochii aceia şi uită de lei, de asasini şi de poliția care încerca să-i găsească. Genunchii i se depărtară şi ea se strecură încet în brațele lui deschise.

Cu dexteritate şi uşurință, Ace o trase în cortul acela minuscul şi trase fermoarul de la intrare în spatele ei; apoi stinse lanterna. Pentru o fracțiune de secundă, Fionei i se păru că e singură; apoi deodată Ace o prinse, o trase la el, o ținu strâns şi o mângâie.

Nu realizase câtă emoție şi dorință se afla în ea, până

când nu l-a atins. Într-o clipă îşi smulgeau hainele, le scoteau pe cap; şorturile fură coborâte peste genunchi şi glezne.

Şi peste tot mâinile, buzele şi pielea se atingeau. Când gura lui Ace îi găsi sânul, Fiona îşi dădu capul pe spate, oferindu-i cele mai sensibile locuri de pe gât.

Mâinile lui coborâră peste şolduri, peste rotunjimea feselor.

Şi ea îi explora trupul. Îi atinse umerii şi spatele, care de multe ori o făcuseră să i se usuce gura de dorință. Nu ştia de când îl dorea, dar în acel moment părea că de totdeauna.

Când o pătrunse, țipă de surpriză şi plăcere şi gura lui Ace o acoperi pe a ei.

Nu ştia cum crezuse că va fi ca iubit, dar la focul acela din el nu se aşteptase. Ştia că era un bărbat pasional, pasionat de păsările lui, pasionat de mlaştina lui, aşa că atunci când focul ce se afla în el ieşi la suprafață, ea îi fu un recipient plin de dorință.

se mişcară prin tot cortul, cu brațele şi picioarele lor lungi presate de marginile lui, împinseră

Şi traseră încercând să ajungă cât mai adânc în ei, încercând să ajungă şi mai aproape decât erau.

Fiona îşi încolăci picioarele în jurul mijlocului lui puternic

şi îl ținu aşa, în timp ce el intra în ea cu forță. Şi trupul ei se arcui pentru a-i primi fiecare pătrundere în ființa ei, acceptând-o, simțind-o, dezgropând cele mai adânci secrete din ea.

Şi când în sfârşit ajunse la apogeu, ea era cu el; simțind exploziile ce îi zguduiau trupul, fiecare parte a ei simțea nevoia să participe.

— Te iubesc, rosti el căzând peste trupul ei gol şi transpirat.

Ea îşi menținu picioarele înnodate de el, ținându-l strâns lipit de ea, în timp ce-i mângâia părul.

Ar fi vrut să cunoască fiecare părticică din el, să-i cunoască trupul, tot aşa de bine ca pe al ei însăşi.

Şi voia să ştie ce se afla în ființa lui. Voia să se contopească cu el, aşa cum nu se contopise niciodată cu nimeni altcineva.

Poate că a fost bine că ajunseseră să se cunoască unul pe altul în astfel de circumstanțe potrivnice, deoarece ştia că în viitor niciodată nu va trebui să se prefacă în fața lui. Ea şi prietenele ei glumiseră spunând că exista un fel de personalitate „ca la prima întâlnire", pe care o femeie o păstra față de un bărbat. „Până când nu aterizează peste el" a spus Ashley. „De abia atunci e ea însăşi".

Fiona nu depăşise niciodată această „personalitate de la prima întâlnire”, față de un bărbat, nici chiar față de Jeremy. Nu, până când n-a fost acuzată de asasinat.

Dar, din cauza felului în care l-a cunoscut pe Ace, acesta aflase tot ce era mai rău despre ea. O

văzuse obosită şi țâfnoasă. Îi cunoştea latura ei sarcastică şi latura ciudoasă. Ştia că putea să fie inteligentă şi putea să fie proastă. Ştia chiar şi că putea uneori să fie calculată şi mercantilă.

Şi totuşi o iubea.

— Un bănuț... îi şopti Ace la ureche, în timp ce se întindea alături de ea, ținându-i capul pe umărul lui. Zâmbi în întuneric.

— Eu...

— Să lăsăm asta, rosti blând. Indiferent ce este, am auzit lucruri şi mai rele.

— Când tatăl meu mă vizita, încercam să fiu cea mai bună fetiță din lume, rosti ea calmă, apoi nu mai zise nimic. Lui Ace îi trebui o clipă pentru a înțelege ce voise să spună.

— În speranța că îi va plăcea de tine atât de mult, încât să te ia cu el, în loc să te lase la căminul şcolii.

— Exact, afirmă ea cu un nod în gât. Aceste ziare care vorbesc despre copilăria mea singuratică n-au greşit prea

mult. Întorcându-se îşi lipi gura pe gâtul lui. Dar tu... Ace ezită din nou.

— Te iubesc, cu toate că ştiu că eşti o doamnă cu temperament urât.

— Nu sunt! protestă Fiona. Cel puțin nu, până când n-am fost vânată ca asasină.

— Şi te-ai trezit cu un bărbat care-ți displăcea.

— Ei bine, nu ai fost foarte drăguț cu mine, rosti ea protestând. Şi, Ace Montgomery, dacă îmi mai spui o dată că ți-am distrus afurisitul acela de aligator, am să... am să...

— Ce? întrebă el, râsul clocotindu-i în piept şi mâna începând să i se mişte pe şoldul ei. O să dai foc casei de bilete?

— Cred că tocmai am dat foc casei de bilete, afirmă ea gutural, apoi îl muşcă de ureche.

— O! Nu-mi aduc aminte. De ce nu-mi arăți din nou.

— Bine, rosti Fiona şi îşi trecu piciorul peste al lui. Cred că aşa am să fac.

CAPITOLUL DOUĂZECI Şi DOI

— Aşa dar, unde suntem? întrebă Fiona dimineața următoare, la primul semn al zorilor. Se străduia să se îmbrace stând în genunchi în cort.

Încă întins, Ace căscă uitându-se la ea.

— Mai întâi nu vrei ceva de mâncare? Sau de băut? Sau...

O privire în ochii lui şi ştiu la ce altceva se gândea, în afară de hrană. Deja piciorul lui gol îi mângâia călcâiul. Dar ea se depărta.

— Ce vreau eu în primul rând este o baie şi în al doilea rând viață. Şi nu pot să le am pe niciuna, până când nu rezolvăm acest mister şi nu ieşim naibii din mlaştina asta.

Continuând să caşte şi scărpinându-se în cap, Ace se ridică şi, când capul i se lovi de tavanul cortului, se întinse la loc. Fiona se retrase de lângă pereții cortului.

— Şi chiar dacă vezi leii, cum îți va dezvălui asta cine i-a ucis pe Roy, pe Eric şi pe Rose?

Întrebă el.

— Nu ştiu, dar va ajuta. Crezi că am păduchi în cap?

— Mai curând lipitori pe sub haine. De ce nu le scoți, să-ți pot controla pielea?

— Bună încercare, dar nu. Îmbracă-te şi să ieşim de aici,

porunci ea, dar avea un zâmbet uşor pe buze. Aproape gata, continua să gândească. Încercările lor erau aproape pe sfârşite; putea să o simtă.

Odată ce fu afară din cort, se uită în jur şi imediat ştiu că se afla pe ceva făcut de om. Natura n-ar fi făcut aşa ceva. În afară de asta, mlaştinile Floridei erau foarte plate, însă locul acesta era...

Era ca o casă de piatră cu două etaje, dar era îngropată aproape în întregime sub pământ. În fața spațiului aceluia atârna viță sălbatică şi creştea o vegetație străveche, aşa că înăuntru probabil era întuneric. Când Ace ieşi din cort, Fiona era tot acolo uitându-se în jur.

— Ce e asta? şopti ea, pentru că locul îi stârnea o senzație de teamă.

— Cred că trebuie să fi fost cândva locul de încinerare al unui popor arhaic. Le-a trebuit multă vreme pentru a-l construi.

În timp ce ea stătea pe loc, Ace făcu doi paşi mai departe şi ridică ceva de pe jos, ceva strălucitor, şi i-l arătă Fionei. Era un stilou de argint, corodat şi murdar.

— E al tău? întrebă ea.

— Al unchiului meu. Eu i l-am dat. Ace strânse stiloul în pumn şi se uită în jur. Cred că unchiul meu venea des pe

aici şi mai cred că ştia foarte bine ce am văzut când mi-am rupt piciorul. Dar părinților mei le-a spus că cunoştea fiecare centimetru al rezervației şi că nu exista „grota de piatră”, pe care continuam eu să o descriu.

— Şi cum te-a determinat să nu faci explorări mai târziu şi să o regăseşti?

Întorcându-se îi oferi un zâmbet de crocodil.

— Spunea că acesta e pământul guvernului şi că există bombe puse peste tot. Când am mai crescut şi mi-am dat seama că fusese o minciună, mi-am închipuit totuşi că acolo erau probabil nisipuri mişcătoare, sau prea mulți aligatori sau altceva. Şi astfel, când am fost mare, n-am mai venit aici şi... îndepărtându-se, continua să se uite în jur. Când îmbătrâneşti, îți pierzi cheful de explorări şi în afară de asta, de câte ori încercam să mă îndrept în direcția asta, începea să mă doară piciorul.

— Nu ştiu cum poți să deosebeşti un loc de altul, rosti Fiona cu glas scăzut.

— Vrei să vezi leii? Vrei să vezi ce a costat aşa de multe vieți, inclusiv cea a unchiului meu?

Fiona deschise gura să spună da, dar o parte din ea ar fi vrut să fugă afară în soarele fierbinte al Floridei şi niciodată să nu se mai uite la vreo grotă. Dar se trezi dând din cap

afirmativ; apoi, când el o luă de mână, ea inspiră adânc şi îl urmă.

El aprinse lanterna, apoi o conduse prin spatele cortului şi în jos pe câteva trepte de piatră, aşa că ea îşi dădu seama că cea mai mare parte a structurii trebuie că se afla sub pământ. Cu fiecare treaptă coborâtă, părul de pe ceafă i se ridica. Era ca şi cum mii de ochi îi priveau.

— Nu-mi place locul acesta, şopti ea.

— Sunt o mulțime de morți aici înăuntru, aşa cred, rosti el vesel.

— Foarte nostim. Crezi că tipii care aveau leii au construit şi Asta, nu-i aşa?

Ace scoase un râs zgomotos.

— Eu cred că se află aici de mii de ani şi mai cred că arheologilor le-ar plăcea locul. Leii sunt relativ noi, doar de cinci sute de ani, aşa bănuiesc, dar să ştii că nu am prea multe cunoştințe despre arta chinezească.

— O să-i luăm cu noi şi o să întrebăm pe cineva, rosti Fiona agățată de mâna lui şi cu ochii cercetând pereții de piatră, pe care se scurgea apa, pe sub vița sălbatică ce se lipise de ei. Tot pe pereți alergau şopârle, făcând-o să tresară din cauza mişcărilor lor rapide.

— Grozavă idee, rosti Ace. Eu car unul şi tu îl iei pe

celălalt.

La vorbele lui, Fiona nu putu decât să dea din cap, în timp ce mai coborâră două trepte. În fața lor se afla ceea ce părea a fi o uşă de fier.

— În viitor, vreau doar să citesc despre aventuri, nu să le trăiesc. Pur şi simplu nu-mi place acest loc.

— Ar fi trebuit să-l vezi într-o beznă totală şi cu un picior rupt. Atunci sigur ți-ar fi plăcut.

— Dacă asta a fost o glumă, are nevoie să fie şlefuită puțin. Ai o cheie pentru lacătul ăsta?

Ajungând la uşă, Ace trase de lacătul uriaş ce atârna de uşa de metal şi acesta îi rămase în mână, ruginit. Când împinse uşa, Fiona se aşteptase să se desprindă din balamalele rupte, dar se deschise cu uşurință.

— Aşa cum m-am aşteptat, rosti Ace cu vocea plină de dezgust. Unchiul Gil trebuie că a venit aici destul de des şi a înlocuit balamalele. Când eu am fost aici, de abia s-au mişcat. A trebuit să mă proptesc în uşă cu toată puterea şi când s-a mişcat, am alunecat şi trosc! unul dintre picioare mi s-a rupt. Fiona nu voia să se gândească la durerea ce trebuie că l-a străbătut atunci.

— Nu cumva a instalat şi lumină electrică, nu-i aşa?

Ace păşi în întunericul din spatele uşii şi dispăru câteva

secunde. Pentru Fiona, lăsată în urmă în întunecimea din partea ei, păru o eternitate.

— Ce spui de un felinar? întrebă Ace şi vocea lui în liniştea aceea o făcu să tresară. Calmează-te, eşti bună? îi dădu ei felinarul, în timp ce el scotea un chibrit din cutia pe care o avea în buzunar.

Acum, rămâi în spatele meu şi mergi încet. Nu-mi place cum arată pardoseala asta.

— Mie nu-mi place cum arată nici pardoseala, nici pereții, nici tavanul, nici...

— Şşşşt! Rămânând foarte liniştit, asculta. Ai auzit?

— Am auzit tot: şerpi, şopârle, păianjeni, tot...

— Auzi! Din nou. Ai auzit?

Nu cunoştea zgomotele mlaştinii destul de bine, pentru a-şi da seama când ceva era diferit.

— N-am putea să luăm obiectele alea şi să ieşim de aici? întrebă ea. O secție de poliție începe să arate ca un palat al plăcerilor.

Ace mai ascultă o clipă, apoi îşi croi drum prin uşă şi intră în grotă.

Era o încăpere mică, cu pereți, tavan şi pardoseală de piatră. Dar vegetație care să atârne pe pereți nu exista, nici şopârle care să hoinărească pe ei, şi piatra era relativ

uscată.

Şi în mijlocul încăperii se aflau doi lei uriaşi stilizați, de felul celor care se aflau în fața restaurantelor chinezeşti. Numai că aceştia erau mai mari decât orice văzuse ea până acum, de cel puțin

1,5 m înălțime, şi păreau din aur masiv. Şi cu pietre uriaşe verzi în loc de ochi.

— Ohooo! rosti Fiona apoi se aşează pe jos pentru a-i privi. Exista ceva regal în aceste creaturi uriaşe, ceva care o făcu să simtă că se afla în prezența maiestății. Ohooo!

În timp ce Fiona stătea jos şi privea într-o relativă tăcere, Ace se duse la primul leu şi îşi plimbă mâna pe uriaşa creatură.

— Teoria mea este că aceştia s-au aflat pe corabia care s-a scufundat şi pentru ei s-a omorât, atunci şi acum.

— Cum au ajuns aici? şopti Fiona. Încă nu-şi putea reveni şi nu putea să facă altceva decât să se uite la ei cu respect şi teamă.

— Cu vinciuri, bănuiesc, rostogolind trunchiuri de copaci. Şi mulți muşchi.

— Nu. Vreau să spun, corabia aceea despre care am citit nu s-a scufundat pe coasta Floridei, nu?

— Nu cred. Adu-ți aminte de scufundătorul care i-a găsit

şi de oamenii care i-au scos din mare?

Corabia trebuie că s-a scufundat în altă parte.

— Şi cineva a întocmit o hartă, rosti Fiona încet. O hartă pe care a avut-o tatăl meu.

— Pe care tatăl tău a furat-o şi a falsificat-o, rosti Ace, în timp ce examina ochii celui de al doilea leu.

Fiona nu protestă. Era puțin cam târziu să încerce să creadă că tatăl ei sau oricine altcineva pe lume ar fi fost un sfânt.

— Cum? întrebă ea.

— I-am pus bătrânului Gibby câteva întrebări în legătură cu faptul că n-au găsit leii niciodată şi am făcut legătura. Nu cred că tatăl tău îşi închipuia că o să moară, atunci când s-a întâmplat; cred că intenționa ca tu să ai leii. Fiona se uită la el neîncrezătoare.

— Ar arăta splendid la mine în hol. Ace zâmbi de gluma ei.

— L-am întâlnit pe tatăl tău doar o dată, dar m-a ajutat şi, pentru mine, asta spune multe despre el. Eu cred că se simțea vinovat că te-a lăsat să fii crescută printre străini, aşa că a vrut să-ți ofere ceva, şi cred că s-a gândit să mergeți împreună într-o expediție şi să-i găsiți.

— A! Un fel de noapte tată-fiică la televizor, plus

premiul...

— Smokey nu era un om obişnuit. Era un fel de viclean plăcut... Oprindu-se, se uită la Fiona.

Oricum, asta e teoria mea. Cineva a luat harta originală şi a făcut o copie, o copie aşa de bună, cu o patină a vremii aşa de bine imitată, încât regele Edward care a intrat primul în posesia ei, n-a putut să o deosebească de harta reală. Gibby spune că regele chiar şi-a pus...

— Ştiu, şi-a pus inițialele într-un colț cu cerneală simpatică şi când harta s-a dovedit că nu duce nicăieri, a ținut-o deasupra unei flăcări de lumânare şi inițialele au apărut.

— Smokey era deştept. Ca şi fiica lui, rosti Ace zâmbindu-i. Şi ştia multe despre hărți.

— Dar nu şi despre oameni, rosti o voce din uşă, făcându-i pe amândoi să se întoarcă brusc.

Un om stătea acolo, cu arma în mână. Ace încercă să-l lovească, dar imediat omul întoarse pistolul spre capul Fionei.

— Fă doar o mişcare şi ea primeşte asta, rosti omul.

Fiona se uita la el, se uita atentă. Purta jeanşi, dar stând cu picioarele unul lângă altul putu să vadă că piciorul stâng era mai scurt de la genunchi în jos.

— Russell, rosti ea cu răsuflarea tăiată.

La aceasta, omul îşi luă ochii de la Ace şi îi aruncă ei un zâmbet mic.

— Smokey a spus întotdeauna că ai fost cel mai deştept lucruşor pe care l-a văzut el vreodată.

Cuvintele erau un compliment, dar fuseseră spuse cu atâta ură, încât pe Fiona o străbătură fiori pe spate şi prin tot corpul.

— Şi acum ce e? rosti Ace tare, ca şi cum intenționa să distragă atenția omului de la Fiona. Ne ucizi şi iei leii? La urma urmei, ai ucis deja trei oameni pentru a ajunge la ei, de ce nu încă doi?

Era aproape de patruzeci de ani şi Fiona putea să vadă că părul îi era deja cărunt prematur.

Mintea ei galopa, în timp ce încerca să-şi amintească tot ce scrisese tatăl ei despre acest om în Raffles. Era tânăr în anul în care căutau comoara, de cel mult optsprezece ani. Tatălui ei îi plăcea băiatul şi Fiona îşi amintea că fusese geloasă când citise scrisorile primite. Dacă ar fi fost şi ea băiat, poate că ar fi putut să facă parte din una din poveştile tatălui ei.

Smokey scrisese cu compasiune despre băiat, spunând cum a avut o mamă prostituată şi cum odată când era

beată, l-a împins pe scări. Avea atunci doi ani. A supraviețuit, dar piciorul stâng nu i s-a mai vindecat complet niciodată, aşa că întotdeauna a mers şchiopătând.

— Dacă trebuie să murim, poate că ar trebui să ne spui şi de ce, rosti Ace şi Fiona putu să vadă că jumătatea lui inferioară era ascunsă în spatele unui leu, astfel încât omul să nu poată vedea că încearcă să scoată un cuțit din buzunar. Timp de o clipă oribilă Fiona avu viziunea amându-rora luptându-se şi unul dintre ei murind.

Dar deodată, mintea Fionei se lumină. Deveni foarte, foarte luminată.

Ridică ochii la omul acela, care era doar cu câțiva ani mai mare ca ea.

— Nu vrei leii, nu-i aşa? rosti ea încet. Nu i-ai vrut niciodată.

La aceasta atât Ace cât şi Russell se întoarseră spre ea.

Încet, pentru a nu-l speria cu mişcările ei, Fiona se ridică de pe pardoseală şi stătu în picioare doar la câțiva metri de el. Era mai înaltă decât el cu cel puțin 15 cm.

— Nu mă vrei moartă, nu-i aşa?

— Ba da, vreau să mori, rosti el şi nu exista viață în vocea lui.

— Şi el? rosti ea încet. Trebuie să piară şi el? De ce să nu-

l lăsăm să plece înapoi la logodnica lui, după care tu şi cu mine... Omul scoase un hohot puternic.

— Prietena lui şi avocatul au ceva împreună de zile întregi. Avocatul umblă după banii ei. E

copleşită, să ştii, şi el la fel. Cu o strâmbătură, omul ținti din nou arma spre Ace.

— E un motiv suficient pentru a-l lăsa să plece, rosti Fiona. Totul e între tine şi mine, nu şi el.

— Ascultă, Burke, rosti tare Ace, atrăgând atenția asupra lui. Nu plec de aici fără...

— Nu-i mai spune aşa! strigă omul ținând pistolul cu mâini tremurânde. Nu merită acest nume!

— În regulă, rosti calmă Fiona. El nu ştie ce se întâmplă, deci nu înțelege. S-a întâmplat doar să dea peste cineva, care i-a stat în drum. Nu e vina lui.

— Nu-mi servi mie poveştile astea. Ştiu ce ați făcut voi doi noaptea trecută. Am auzit totul. Era un bărbat arătos, cu excepția faptului că ceva din ochi îi lipsea, ceva ce se putea numi rațiune. Gura lui se strâmbă într-un zâmbet superior. Chiar v-am văzut.

— E aşa cum spui, rosti Fiona cu un zâmbet uşor. E bogat. Am făcut tot ce am putut pentru a-l face să-mi dea bani. Merit nişte bani. Vocea ei scăzu. Ca şi tine.

Cu coada ochiului, Fiona îl văzu pe Ace mişcându-se. Şi-şi dădu seama că reuşise să-şi scoată cuțitul din buzunar. Dar la ce era bună o lamă de 10 cm împotriva unei arme? Până acum îl cunoscuse destul de bine pe Ace, pentru a şti că va încerca să facă pe eroul şi va sfârşi prin a fi omorât. Cu o mişcare rapidă, Fiona se aşeză între Ace şi Russell. În spatele ei auzi răsuflarea şuierată de enervare a lui Ace. Şi când se află între ei, se întoarse în aşa fel încât să-i poată vedea pe amândoi deodată.

— Mi-ar plăcea să ți-l recomand pe fratele meu, i se adresă ea lui Ace, apoi se uită la Russell şi zise: vitreg sau bun?

— Vitreg, rosti el. Eu am ieşi din târfa cea rea, tu din cea bună.

— Văd, rosti ea pretinzând că ştia mai multe decât ştia.

— Ei bine, eu nu văd nimic, zise Ace tare, şi cu o mişcare fluidă se aşeză jos la coada leului de aur cel mai apropiat de omul cu arma. Pentru oricine arăta ca un om care stă jos în compania prietenilor. Unul dintre voi vrea să-mi spună şi mie ce se întâmplă?

— Ea e cea care a primit educație, eu nu, rosti Russell cu inconfundabila lui ostilitate.

— Adevărat, dar tu ți-ai petrecut tot timpul cu tatăl

nostru, rosti Fiona ca un copil gelos.

— Ei bine, cred că ar fi mai bine să începeți cu începutul, rosti Ace pe jumătate strigând, în timp ce ridica o mână.

De ce vorbeşte aşa tare? se întrebă Fiona; apoi auzi un mic zgomot dincolo de uşa deschisă.

Venea cineva pe scări, coborând treaptă cu treaptă şi folosind doar lumina care provenea de la felinarul din interiorul încăperii. Şi Fiona trebui să admită că jumătatea de tonă de aur era un bun reflector.

— Ce ştia Rose? mai întrebă Ace destul de tare pentru a face pereții să răsune.

— Te-a văzut, nu-i aşa? rosti Fiona nu chiar la fel de tare, dar destul pentru a acoperi zgomotele uşoare făcute de persoana de pe scări. Te-a recunoscut. Poate din cauză că o menționase pe Rose, deodată Fiona ştiu cine se afla pe scară şi, mai important, ştiu cum se încadra acea persoană în poveste.

— De ce ți-aş spune ție ceva? întrebă Russell țâfnos. De ce ar trebui ca eu...

Nu mai rosti şi altceva, deoarece cineva îl lovi în cap cu un rucsac mic de nylon şi pistolul se descărcă asurzindu-i pe toți.

EPILOG

— Mai spune-ne o dată, mătuşă Fiona, rosti băieţaşul ridicând spre ea ochii lui mari, plini de curiozitate.

— Da, spune-ne partea aceea cu arma şi leii. Fiona încă nu era obişnuită să i se spună „mătuşă”, şi nici să aibă o familie, cel puţin nu una de mărimea familiilor Montgomery şi Taggert. Trecuseră patru luni de la acea zi oribilă din „grota de aur”, cum o numeau copiii Montgomery.

— Lăsaţi-o în pace, se repezi Cale Taggert, în timp ce jongla cu cei doi gemeni identici proptiţi pe şoldurile ei. Fionei îi era greu să-şi amintească numele tuturor, sau ai cui erau, ştia însă despre Cale că era o faimoasă scriitoare de romane de acţiune şi Fiona murea să stea de vorbă cu ea. Voia să o întrebe de unde şi-a luat ideile pentru fabuloasele ei cărţi.

— E în regulă, rosti Fiona zâmbind. Nu mă deranjează.

Uitându-se peste capetele numeroşilor oameni din încăpere, despre care Ace jura că sunt toţi rude cu el, Fiona îl privi pe omul cu care trebuia să se mărite şi zâmbi. Familia era ceva ce ea îşi dorise mereu şi chiar asta primise, deşi nu chiar în forma pe care intenţionase să o aibă.

— Haide, o îndemnă băieţaşul.

Fiona se uită la el şi se întrebă cine erau părinții lui. Erau aşa de mulți copii şi jumătate dintre ei păreau să fie gemeni identici. De fapt, erau atât de mulți gemeni, încât se întreba dacă copilul cu care era însărcinată nu era şi el în dublu exemplar. Nu îi spusese încă lui Ace, dar urma să îi spună la noapte. Îşi întoarse atenția spre băiețaş.

— Bine, ia să vedem, de unde să încep?

— De la lei!

— Nu, spune-ne povestea lui Raffles, pretinse alt copil. Vreau să aud totul despre omul cel rău şi despre fratele-tău.

Raffles era acum o emisiune TV plină de succes, spre disperarea părinților de peste tot, care se pare că-i urau pe eroi şi morala, sau lipsa ei, ce reieşea din spectacol.

Încă nu se desconspirase faptul că acea creatură durdulie care tânjea după tânărul cel frumos era de fapt o femeie.

Banii familiei Montgomery au putut să determine ziarele să nu dezvăluie întregul adevăr despre asasini, şi faptul că Raffles s-a întâmplat în realitate nu era cunoscut de marele public. Şi chiar înainte ca emisiunea să fie transmisă în toată țara, cineva s-a uitat pe scenariul original al lui Roy Hudson şi descoperind acolo numele „Raffles” a schimbat Raphael în Raffles.

— Nu e o emisiune care să fie numită după numele unui

înger, a fost citat cineva că ar fi spus.

Orice profit, ce reieşea din transmiterea spectacolului şi care le revenea lui Ace şi Fionei prin testamentul lui Roy, a fost donat instituțiilor de caritate.

Iar leii scoşi din grotă se aflau acum în sala din spate a unui muzeu din Florida, ce se afla foarte aproape de Kendrick Park. La sfârşitul celui de al Doilea sezon TV al lui Raffles, s-a făcut cunoscut că povestea era aproape adevărată şi că leii căutați de eroii detestabili ai spectacolului, şi niciodată găsiți, erau expuşi la muzeu, într-o aripă nou construită. Aripa nouă era o replică a străvechii movile de încinerare, cu pereți de piatră şi trepte care duceau jos, într-o încăpere unde leii stăteau singuri. Banii pentru a construi situl proveneau dintr-o donație anonimă.

În noua grădină a noii aripi a muzeului se afla o splendidă expoziție de păsări, aduse din Kandrick Park din apropiere. Şi la inaugurarea noii aripi, s-a pus în vânzare o păpuşă cu numele Octavia, fabricată de nou fondata Companie de Jucării Burke.

În conducerea Companiei de Jucării se afla şi mama Fionei, Suzie. „Târfa cea bună" aşa cum afirmase ea însăşi, în ziua când intrând pe uşă l-a izbit pe „Russell" în cap, cu rucsacul cel mic al Lisei, pe care îl umpluse cu pietre.

Numele lui real era Kurt Corbin (rebotezat de Smokey în poveste după Kurt Russell, actorul care îl interpretase pe Jaimie Mepheeters la televizor) şi era produsul legăturii dintre Smokey şi o prostituată alcoolică cu numele Lavender. Pe Smokey l-a îmbolnăvit felul cum îl creştea femeia pe fiul lui, aşa că, atunci când a doua relație a lui pe termen lung a dat naştere unei fetițe, Smokey a luat-o cu cruzime, de la femeia pe care o considerase doar cu puțin mai bună decât Lavender.

— L-am iubit pe tatăl tău, a spus Suzie. Realmente l-am iubit. Dar el...

Fionei i-a trebuit un timp pentru a înțelege că acum avea un părinte în viață şi mai avea nevoie de timp, ca să-l ierte pe tatăl ei, pentru că a ținut-o pe Suzie departe de ea toată viața.

— Mi-a spus că o să te dea unor rude bogate şi că vei avea ce e mai bun din lume, continuă

Suzie smiorcăindu-se din cauza lacrimilor. Vorbea de lecții de călărie şi că vei avea propriul tău ponei. N-am ştiut adevărul, până când nu am citit despre tine în hârtii. Şi m-am gândit că dacă eşti sociopată, asta e numai din cauza mea, de aceea am vărsat cafeaua pe hârtiile alea. Spuneau totul despre mine, dar era prea devreme să afli tu.

Ace afirma că nu credea decât jumătate din povestea spusă de Suzie. Făcuse ca ea să pară perfectă şi Smokey să fie băiatul cel rău.

— Nu cred că trebuie să cercetăm prea cu de-amănuntul, pentru a afla unde a fost în aceşti ultimi ani, sau cu cine.

Fiona dădu din cap aprobator. La urma urmei, Suzie trăise într-o comunitate ce părea populată de oameni care nu voiau să fie văzuți în afara micului lor complex.

Dar indiferent cine era Suzie, indiferent cine fusese, în mod cert a devenit până la urmă eroină. Prin legăturile ei subterane descoperise unde se ascundeau Ace şi Fiona şi le trimisese mesajul ce i-a înştiințat că ceea ce aveau ei nevoie se găseşte la Orhideea Albastră. Nici Ace şi nici Fiona n-au întrebat-o de unde a obținut paşapoartele cu numele lor false.

După ce Suzie l-a izbit în cap pe Kurt cu rucsacul Lisei, Ace nu a pregetat şi i-a legat mâinile cu o curea, imobilizându-l. Dar nu mai era legat, când a sosit Lisa ciocănind cu tocurile pe trepte şi cerând să i se restituie rucsacul.

Ace a ridicat ochii de la trupul inconştient al lui Kurt şi a întrebat-o:

— Cum ne-ai găsit?

— El v-a găsit, rosti Lisa cu dezgust, în timp ce arăta spre Gibby.

— Ți-am furat harta, rosti vesel Gibby. Mi-am dat seama că ştii unde te duci şi deci n-o să observi că-ți lipseşte.

— Nici n-am observat, afirmă Ace.

Jeremy a fost cel mai copleşit de prezența leilor; nu-şi putea lua mâinile de pe ei.

— E aşa păcat să-i dați unui muzeu, şopti el în timp ce mângâia unul din cei patru ochi de smarald.

— Am putea să-i topim şi să facem bani din ei, rosti tare Ace; apoi, când fața lui

Jeremy se lumină, Ace scoase un sforăit ironic.

În ceea ce o privea pe Fiona, ea îi întorsese spatele lui Jeremy, fără să regrete.

Două ore mai târziu, vărul lui Ace, Frank Taggert sosise cu un elicopter şi i-a luat pe toți din mlaştini. Şi mai târziu, Frank s-a întors cu o armată de investigatori, hotărâți să demonstreze faptele lui Kurt. Acesta nu-şi bătuse capul să-şi acopere urmele, deoarece crezuse că era în siguranță în anonimatul său, aşa că existau casetele de la hotel, înregistrările telefoanelor şi martori. Mai mulți oameni îl văzuseră pe Kurt cu Roy Hudson, şi cei mai mulți dintre patronii restaurantelor de pe litoral i-au văzut pe Kurt şi pe

Eric împreună, în noaptea în care a fost ucis Roy.

— Dar n-am bănuit nimic, pentru că ziarele pretindeau că cei doi, Ace şi Fiona, erau ucigaşii, afirmau toți.

În dimineața următoare, când Ace şi Fiona se înfățişară la poliție şi presei, erau urmați de şase avocați, înarmați cu suficiente hârtii pentru a inunda sala de judecată. Şi pentru a fi sigur că judecătorul înțelege de ce au avut loc în realitate cele trei asasinate, Frank a împachetat unul dintre lei într-o ladă, a adus-o şi a deschis-o în fața judecătorului.

În final, verdictul a fost „arest fals" şi lui Ace şi Fionei li se dădu drumul să plece.

Desigur Frank fu dat în judecată de trei grupări conservatoare, care afirmau că a violat

„Standardele arheologice", sau aşa ceva, când a mutat leii din locul lor „original" de odihnă. Dar

Frank a angajat câțiva curatori de muzeu, care să spună cât de bătrâni erau leii şi să ateste că de fapt erau originari din China.

Ceea ce a auzit Fiona mai târziu a fost că guvernul chinez era gata să intenteze proces, pentru a-i fi restituiți leii, sau miliardarul Frank Taggert să îi plătească. Dar Frank le-a spus să nu fie îngrijorați pentru că judecata va dura atât de mult, până se va lua hotărârea cine e proprietarul leilor,

încât...

— Vom fi morți de mult, rosti Ace. Fiona era încântată de rezultatul tuturor celor întâmplate. În

Suzie, avea acum o rudă de sânge şi în curând va avea o familie enormă, prin căsătorie. Şi nunta ar fi mai bine să fie foarte curând, deoarece în pântec îi creştea deja pruncul. Dar, după mărimea familiilor, nimeni nu va fi şocat că va naşte un bebeluş la doar şapte sau opt luni de la nuntă.

— Fericită? o întrebă Ace ducându-se să se aşeze lângă ea şi strecurându-şi brațul în jurul mijlocului ei.

— Foarte. Dar...

— Dar ce? întrebă el, o mică încruntare trădându-i îngrijorarea.

— Aş vrea să merg acasă, rosti ea blând.

— O! Vocea lui era hotărâtă. În apartamentul tău. Oare s-a plătit chiria la zi? Am crezut că

Frank... Ea îi puse un deget pe buze.

— Acasă, în Florida. Ace nu putea să arate mai şocat.

— Urăşti locurile alea. Urăşti căldura şi mlaştinile şi...

— Ştiu că vrei să administrezi tu însuți parcul şi nu vrei să foloseşti banii moşteniți, dar nu crezi că am putea să dărâmăm cabana aia şi să construim ceva asemănător cu casa noastră de la Orhideea Albastră? Ceva cu aer

condiționat şi piscină? Şi – ezită ea, apoi micşoră glasul – o cameră pentru copii.

Ace privi în lături o clipă. Erau înconjurați de lume, dar în momentul acela i se părea că sunt singuri pe planetă. Îşi întoarse privirea spre ea.

— Da, cred că putem face asta. Tu... ai vreo idee când trebuie să fie terminată camera copiilor?

— În aproximativ şapte luni şi jumătate, cred.

El nu mai scoase o vorbă şi îşi mută din nou privirea, dar ea îi vedea vena mare de la gât, pulsând.

— Bâtlan, dacă e băiat şi Ibis dacă e fată, rosti el în sfârşit.

— Eu mă gândeam mai curând la „Lopătar" şi „Răpitoarea de țânțari", fu replica ei.

La care Ace râse aşa de tare, că toți cei din încăpere se opriră şi se uitară la ei. El însă zâmbi, cu degetele lui împletite cu cele ale Fionei.

SFÂRŞIT